

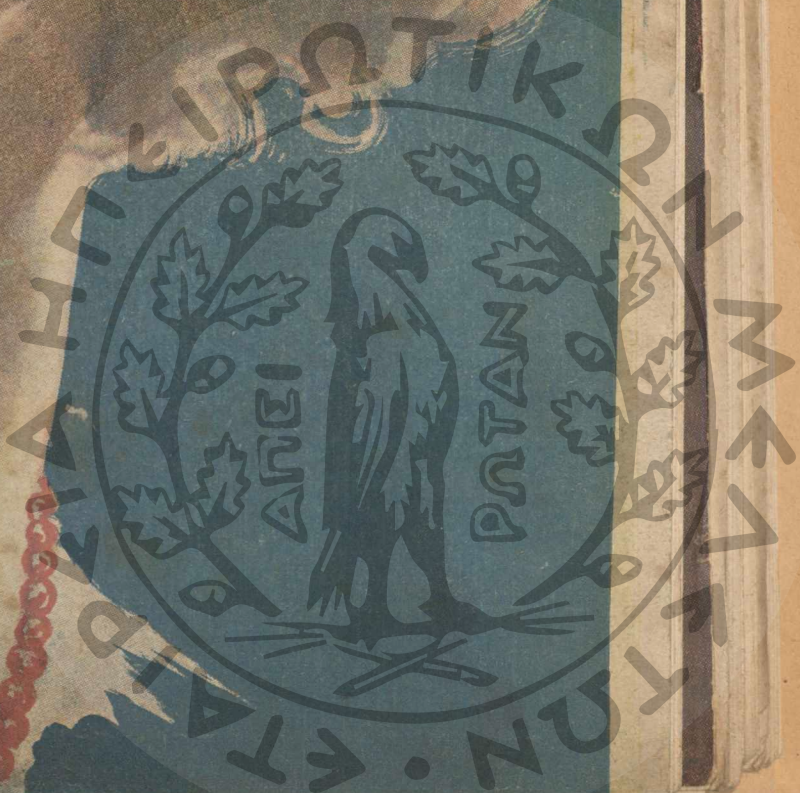
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΤΟΣ 10^{ος}

Αρ. 482

1933

188

ματια να τους ελκή. Είχε γεννηθεί στη Μυτιλήνη. Από μικρός ένα επάγγελμα γνώρισε, του ψαρά κι' όλη του τη ζωή την έπερασε φανερώνοντας από το ένα στο άλλο νησί. Κι' όταν έβρεχε κι' όταν ήταν καλός καιρός, κομύταν στη βάρκα του. Γυναικά, σπύτα, παιδιά δεν είχε γνωρίσει κι' από τη ζωή του κόσμου πολύ λίγα πράγματα ήξερε. Ο Νικολέλλης θα ήταν τότε πενήντα ή εξήντα χρόνων—ούτε ο ίδιος δεν ήξερε— αλλά είχε τη γνώση και την άφελεια ενός μικρού παιδιού. Και το χρῆμα πολύ λίγο το γνώριζε, γιατί τα ψάρια που έπαινε, ή τα έρωγε ο ίδιος ή τα έχριζε ή τα αντιπλάσσει με κανένα τράφιμο. Σπανίως πουλούσε τίποτε για ν' αγοράσει κανένα σπινερί φαρκής ή για να διορθώσει τη βάρκα του. Όσο για το βραδί του και το ποικαμίσ του, που αποτελούσαν τον μόνο του ρουχισμό χαμώνα και καλοκαίρι, αυτά που τα έδινε ή μιά κι' ή άλλη νοικοκυρά. Ήσαν κουρέλια για τους άλλους, αλλά ο Νικολέλλης καλύτερα δεν ήθελε.

Όταν έπερασε κανένα εξάμηνο κι' ο γίγαντας εξακολουθούσε να μην αφήνει το φαρολίμανο, οι κάτοικοι παρατήρησαν, ότι δεν ήταν και τόσο άχρηστος. Με την απιστευτή του δύναμη, βοηθούσε να τραβούν έξω τις βάρκες ή να τις ρίχνουν στη θάλασσα. Έτσι αυτή η δουλειά που απασχολούσε τόσους ανθρώπους, έγινε πολύ απλή, γιατί μόνος του ο Νικολέλλης μπορούσε ν' αντικαταστήσει πέντε και έξη. Επήγαγε ακόμα ευχαρίστως και χωρίς καμιά πληρωμή να βοηθήσει τον ένα και τον άλλο στο ριζήσιμο και στο ανέβασμα των διχτύων και των παραγαδιών, τον έβαλαν και έπλεκε δίχτυ, βοηθούσε στο καθαίριμα και στο παλάμιμα κι' έκανε κάθε εύκολη ή δύσκολη δουλειά.

Υστερα ήλθε η σειρά να τον χρησιμοποιήσουν κι' η γυναίκες. Η κυρά Λικωμίδαινα τον έστειλε για νερό, ή γονά Σουρήνα να πάρη με τη βάρκα να φέρη ξύλα, ή καπετάν Σπύριαν να κοπιά τα παιδιά, ή θεά Παναγία, ή μαμή, ν' ανάδη το φούρνο. Και στις γυναίκες δουλειές, ο Νικολέλλης έδειχνε υπομονετικός, καλόκαρος, πρόχαρος και πρόθυμος. Η γυναίκες μάλιστα, αψηφά πειραχτήρια, δεν τον άφηναν ήσυχο. Του έλεγαν πως ήταν καλός να παντρευτεί, και τότε του έπροξενιαν μια μισόνοχα, μισόρελη, που την έλεγαν Λένη, και τότε του έταξαν κάτι φρέσκα κορίτσια δεκαέξη και δεκαοχτώ χρόνων.

Ο Νικολέλλης τις άφηνε να λένε. Αυτός είχε πάρει γυναίκα τη βάρκα και πεθερά του τη θάλασσα και δεν είχε κανένα σκοπό να παντρευτεί. Τον φρόβιαν και τα παιδιά και το σπύτι. Ποιά γυναίκα θα βρισκόταν πρόθυμη να κομμάτια μέσα στη βάρκα και να τον σπινεύει στο ψάρεμα; Τέλος πάντων, ο γίγαντας δεν καταλάβαινε και πολύ την ανάγκη του γάμου και ποτέ δεν ένοιωσε την ανάγκη να παντρευτεί ή να συνδεθεί στενότερα με μια γυναίκα. Προτιμούσε να τις βοηθά στις δουλειές και να κοπιά τα ξένα παιδιά, παρά να κοιτάει τα δικά του.

Καμιά φορά όμως ο Νικολέλλης χανόταν απ' το φαρολίμανο για μια βδομάδα ή για καμιά δεκαπενταριά ημέρες. Επήγαγε με τη βάρκα του στα άποικια ξεμοναχία που άτειχαν τριάντα και σαράντα και πενήντα μίλια, στα Σκάτσορα, στο Πιτέρι, στην Ψαθούρα, στην Κυρά Παναγιά. Καμιά φορά έφτανε και ως τα Λιαδούρια και την Σκόπελο. Έφτανε και εκεί χταπόδια, αστακούς, χάνους, λιθόρρα, μελονούρια, σαργούς και ξαναγύριζε στο φαρολίμανο.

Από τα ξεμοναχία αυτά ή Κυρά Παναγιά είχαν ένα μοναστήρι, με δυο-τρεις καλογήρους και κάμποσα πρόβατα. Οι καλογήροι τον έβαζαν και τους έφάρνε με κάτι παλιά δίχτυα—αυτός δεν είχε δικιά του—και εις αντίλλαγμα των διχτύων που του δίδανέσαν δες ημέρες έμεινε στα νερά τους, τους έδινε δια τα ψάρια που έπαινε. Καμιά φορά ακόμη τον έβαζαν και τους έφύλαγε το κοπάδι και τότε του έδιναν ένα μικρό στερεογράβδι και τον έβαναν για λίγες ημέρες κεχαγιά.

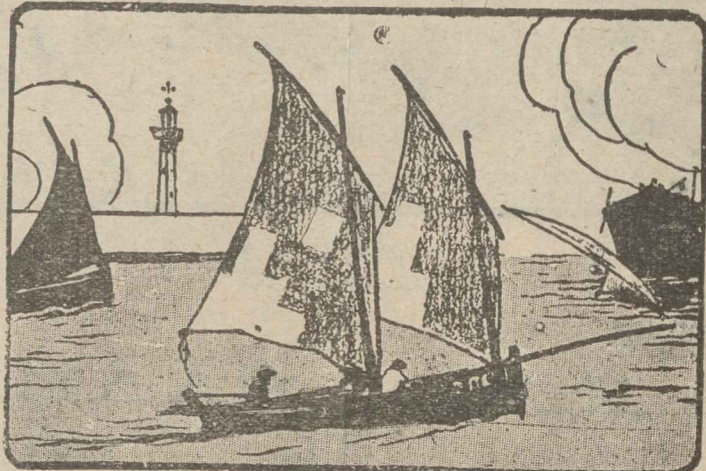
Στα άλλα ξεμοναχία που δεν είχαν καλογήρους, ο Νικολέλλης ξεχνόταν μόνος του ψαρεύοντας ή έμεινε όρες και όρες ξεπλωμένος στους βράχους ή στην άμμουδιά, και τον μισοκοιμώσε το κύμα, το αλμυρό αέρι, ο πυρός ήλιος, ή ατέραντη μοναξιά. Τς ημέρες αυτές δεν χρησιμοποιούσε διόλου ψωμί στο φαί του. Έρωχνε τα ψάρια στην ανθρώπα και τα έρωγε μισοψημένα, έτσι με τα σημάδια της στάχτης άπάνω τους. Έβγαζε κάτι τεράστιες πεταλίδες, έπαινε καλούρια, καρτσονάδια, κοχύλια, καλόγνωμες και δ.π. άλλο θαλασσινό είχαν τα βράχια και οι βυθί. Αύτον τον καιρό έβουσαν ανάμεσα Θεού και φύσεως και μπορεί να περνούσαν ημέρες και νύχτες χωρίς μιά λέξη να βγί από τα χείλη του. Μά δταν θα έγύριζε στο δικό του φαρολί-

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΪΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μιά έτοιμοθάνατη έκάλυψε κάποτε στην επάνω πλάτη της τον στυγνό της, για να του εξομολογήσει ένα άμωρμιά της.
—Θά με συγχωρέσεις όμως; τόν-εώθησε.
—Θά σε συγχωρέσω, γυναίκα μου.
—Α, άντρα μου!... Σε... σε άπάρησα! Συχώρε με κι' ο Θεός να σε συγχωρήσει...
—Δεν πειράζει, γυναίκα μου. Πρόκειν όμως να με συγχωρήσει και συ τώρα για ένα κακό που σόκαμα... Μοι το έπες;...
—Συ το υποσχόμας κι' όλη την καρδιά μου.
—Ε, λοιπόν, είχα αντιληφθεί ότι μ' άπαιτούσε και γι' αυτό σ' έδηλητηρίασα.
.....!

Ένας Άγγλος, φυλακισμένος για χρέη, έπ' της έγκλη της βελτίωσης Βικτωρίας, κάλεσε μια μέρα τον δανειστή του και του είπε:
—Σας εκάλυσα, για να σας κάμω με πολλή συμπόνοια πρόση: «Έδω στη φυλακή, ή ζωή, έξωστε, ένα πολύ πλεονέκτημα. Έτσι δεν άνεχομα να επιβαρύνεστε όσεις με 312 σελήνια την εβδομάδα προς διατροφή μου, όπως όριζε ο νόμος. Σκέφθηκα λοιπόν να βρήκα μια λύση αξιοπρεπή και συμπερόνοια και για τους δυο μας. Θά δηλώσετε, ότι συγκατατίθεσθε ν' αποφυλακισθώ κι' όταν βρω απ' τη φυλακή, θα μου δίνετε δυο σελήνια μόνο την εβδομάδα, κερτώντας μου το έναμισον μέχρις εξοφλήσεως του χρέους μου. Άλλωστε θα με θρέψετε έδω σ' όλη μου τη ζωή.
Κι' ο δανειστής, θέλοντας και μί, δέχθηκε την πρόταση του.

Στο άκαρπτο γοαρέρι.
—Λοιπόν, κυρία μου, όταν σάς απεικονίθη ο άντρας σας, δεν σάς άγαπούσε;
—Ω, πάρα πολύ, κύριε. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά για μένα.
—Και τώρα;
—Τώρα χτυπούν δυνατά... τα χέρια του!

Έκειν νη.—Χρυσέ μου, σε βλέπω για καλά σπαταμένο.
Έκειν νος.—Ναι, άγία μου, το πρωί μου φρόνιες τόσο χρέα, ώστε συναχθήκαμε!

Μεταξύ φίλων.
—Ω, βρε άδερφέ, κι' έσύ κι' απ' το τον πονόνοτο! Δότια εν' απ' απ' που έχεις! Άν ήσαν δικιά μου θα τα είχα πετάξει πολύ παλιό.
—Μα κι' έγω θα τα πετούσα... άν ήσαν δικιά σου!

Έκειν νη.—Πές μου, άγία μου, τί σόιχε κάμει μεγαλειότη εντίπασα κατά το ταξείδι του γάμου μας;
Έκειν νος.—Μά... οι λογαριασμοί των ξενοδοχείων!

Μαν, πάντα θα εφρόνιζε να έχη μερικά έκλεκτα θαλασσινά για να τα πάη δώρο στα παιδιά και σπύτα γυναικές του νησιού.
Έτσι περνούσαν τα χρόνια. Όλα τριγύρω στο Νικολέλλη έβλεπαν και μόνο αυτός έμεινε στην ψυχή ο ίδιος, απλός και άσημος, πρωτόγονος άνθρωπος, που έούσε πιο πολύ σύμφωνα με την φύση και πολύ λίγο σύμφωνα με τους νόμους που είχαν βάλει οι άλλοι άνθρωποι. Κι' όσο γερνούσε αυτός, έγεννούσε και ή βάρκα του και σιγά-σιγά ό ένας κι' ο άλλος έγιναν άνθρωποι πειά για ψάρεμα.
Τότε ο Νικολέλλης δεν άφηνε πειά τη βάρκα του που είχε γρη ένα έρεπιο αποκαρτημένο στην άμμουδιά. Ήταν βέβαιο πως και ή ημέρες του ίδιου θα ήσαν λιγοστές. Η δύναμής του και ή υγεία του εχάνοντο και βράδιζε προς το τέλος σιγά-σιγά. Έτσι ήρεμα και φυσικά, όπως ήρεμα και φυσικά είχε έρθει στα τέλη της και ή βάρκα του.

Και ένα πρωί βρέθηκε μέσα στη βάρκα του, την γέφυρα και έμωμένη, τεταμένος και χυδός ο Νικολέλλης και ή μόνη αλλαγή του ήσαν πως φρανόταν τώρα καμιά δεκαριά άκόμα πόντους πιο μακριός.

Τότε σκέφτηκαν μέσα τους οι καλοί νησιώτες, πως σε κατάλληλο καιρό τελείωσε με τη ζωή ο ξένος άνθρωπος. Είχε παραγάγει κι' αυτός κι' ή βάρκα του και δεν μπορούσε πειά ούτε ένα κοχύλι να μαζέψει, ούτε καλό-καλά να κοπιά νάν το μωρό της καπετάν Σπύριαν, που δεν είχε πάψει από την έγκλη που ένα μικρούνη έρωξε τον Νικολέλλη στο νησί, ως την ώρα αυτή, να χαράζει στον καπετάν Σπύρη, σκεδών κάθε χρόνο, κι' από ένα παιδί...
Κ. ΦΑΛΑΤΑ-ΤΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΕΛΑΟΥΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΩΝΙΑ

Ζ. Ρ.

Τίπος διασημμένης φραυτήτης. Παρ' όλην την άμωμική φυσιογνωμία της, έχει έμφρασην σπανία για άφραία δεσποινίδα. Η διαμονή της στο Παρίσι, της προσέδωσε περισσότεραν χάριν. Την διακρίνει άφελεια και συμπαθητικότητα. Ντυμένη πάντοτε κομψά, χωρίς εις το σπάνιον προνόμιόν της να προτιμάει τις τουάλετες της μόνης της. Ομορφιάς του τέλους εκ των πλέον φανταστών. Έχει δροσιά και χάρι αξιοθαύμαστη. Την χαρακτηρίζει μεγάλη συμπαθητικότητα.
Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Συναγεσμός των κομικών 'Αθθιδων κατ' αυτός, εκ των άλλων παλλήλων δεξιώσεων, άπογευματινών και βραδυών.
—Επίσης ντεμπούτο έαρινών τουαλεττών, αι όποιαι έφύετος είνε σε περιέργους συνδυασμούς, ίσως για να διατηρουνται περισσότερον. Η μονόχρωμος τουαλέτα, μαλέ, μαύρες ή λευκές, καθώς και γκρι ή μπλε-σέλι παστέλ, αι όποιαι προτιμώνται από τις πλέον έλεγκαντες.
—Εις το Τένις—κλόμ, το Νταϊνχς—καί συνετέλεσε σε ι-δαιτέρως ενδιαφέροντες συγκινήσεις υπό έμφραν ώραιων και έκλεκτών εμφανίσεων, μεταξύ των όποιων πλέον θαυμασθείσα, λόγω φραυτήτης και καλαισθησίας τουαλεττών αι κ. κ. Μάισα, Μαλαμίδη, δεσ. Άντ. Σταθάτου, ή κ. Σερετέρη.
—Αι κυριότεραι δεξιώσεις της παρελθούσης εβδομάδος ήσαν παρ' τή Προσθεντή Γουγκολαυίας και κ. Κρίστιας.
—Η οικοδόστωνα λεπτοτάτη και ενδιαφέρουσα φραυτήτης, έδέχτο συμπαιδάματα, φέουσα τουαλέττα χαριτωμένη μετ.
—Παρίστατο δλόκληρο το Διολοματινόν Σώμα.
—Διακρίθεισα εμφανίσεις ή κ. Ρακάνο, με φρέσκα μαύρο, ή κ. Ένις Μπέη με άσηρη τουαλέτα και χόκκινο έπανωφόρι, ή κ. Μπα-ρασκί έμωμε καρέ και μπολερό καρέ, συνδυασμένα με γούνα.
—Επίσης παρίστατο 'Υαυρογός 'Εξωτερι-κων και ή κ. Μαξίμου, ή κ. Ι. Θεοτόκη, ή κ. Σπ. Τροκούνη, ή κ. Βουρλούμη, ή κ. Καρνανά-ρη, κ. και κ. 'Αργυροπούλου, κ. και κ. Βικέλα, δ κ. Καρετάνος, Μαρκησία και δεσ. Τρόφιμ. Στρατηγός και κ. Μονέστα, ή κ. και ή δς Τύνη, ή δς Βούρου, ή κ. Παπατρέφτου με λευκή τουαλέτα και μονατό βέρο-πρέ.
—Ένα εύλόγιστο Γάλλον-Πάου παρ' τή κ. και κ. 'Αλ. Σινδόσγιου.
—Σπάνια άνη, χαριτωμένες άνδρες εμφανίσεις, τουαλέτες έμωμε ή κ. Κυριακού, ή κ. Α. Μυαλακοπούλου, δ κ. και ή δς 'Ευτερολάν, δ κ. Γεωργ. ή κ. Κάρδοφ, Στρατηγός και κ. Νεγορεντή, ή κ. Χατζηκωνσταντίνου, ή κ. Π. Α. Μαυλά, κ. και κ. Πεπέ 'Αργυροπούλου, ή κ. Γου-λάστρα, κ. και κ. Βασιλειάδη, κ. και κ. Φωστη-λοπούλου.
—Ανάθετοι τίτοι έμωμφιάς, ή κ. Μπαλά-νου και ή κ. Μπέστη.
—Νόστιμες φυσιογνωμίες ή κ. Ροζαλία Λυ-κουρέζου, ή δς Λαγονιάδη.
—Επίσης παρίστατο κ. και κ. Α. Σκουζέ, κ. και κ. Κάμπερματς, ή κ. Άννα Φωτιάδη, έμωμνη με τουαλέττα χαριτωμένη.
—Αι δεσ Νουβί, 'Ηλίτη, Φωστηρεπούλου, Χατζηκωνσταντίνου, Ταγματάρχου χαριτωμένες έμ-φανίσεις.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως ίεανοποιητι-κάς τιμάς παλαιά διάφορα βιβλία, παντός εί-δους και πάσης γλώσσης, καθώς και δλόκλη-ρες βιβλιοθήκες. Γράφατε: «Μπουκέτο», Δε-κα 7, 'Αθήνας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Α. Φορυγόκοτα, Καλλιθέα.—Ν' άλείφετε επί τρεις βραδείες κατά σειράν τους λεκέδες του προσώπου σας, με την έξης αλοιφή:

Oxyde de zinc 20 gr.
Resorcine 20 >
Vaseline 20 >

Και για λωσών να μεταχειρίσετε άγγουρόνερο, που είνε τόσο όφελιμο και άρσπιστικό, από πάντων το καλοκαίρι.

Ζ α κ υ ν θ ι ν ή ν.—Να μεταχειρίσετε το έξης ρούς:

Oranette liquide 10 gr.
Vaseline 100 >
Cire blanche 10 >
Carbonate de bismuth 30 >

Το ρετινολάδο για τις βλεφαρίδες πρέπει να είνε έλαχίστης πο-τότητος και άρίστης ποιότητος. Για τους άνοιχτούς πόρους να μεταχειρίσετε το παρθενακό γάλα. Κ ά π ο ι α ν.—Πρίν από την πούνηρα ν' άλείφετε το πρόσωπό σας μ' έλαχίστην ποσότητα λανολίνης ή με λίγο παρθενακό γάλα. Ν' άλείφετε δε τρεις φορές την εβδομάδα το πρόσωπό σας με κωκων άγίου, άνακατεμένο με λίγο λάδι και χιμών λεμονιού. Σ ό ν ι α ν Γ.—Ζητήσατε από τα γραφεία του εΜπουκέτου το φυλλάδι που σάς ενδιαφέρει.

Για τις βλεφαρίδες έχω γράψει επανειλημμένως. Τα μαλλιά σας να τα βρέχετε κάθε μέρα, άφού τα χτενίσετε και τα βουρτσώσετε καλά, με δυνατό έσχειλμα από γεωμανικό χτενιστή, το οποίο θα βρήτε στο φαρμακείο. Μουσκεύετε ένα σιγά-σιγά θα καλτε-φαινετε.

Β ο ύ λ η ν, Καλύμνος.—Εάν ή πανάδες δεν είνε πολύ έντονες, να μεταχειρισθήτε την έξης λωσών:

Eau de roses 50 gr.
Eau de fleurs d' oranges 50 >
Borax 10 >

Και μόν ξαναγράφετε.

Ν έ ο ν 'Αναγνώστην, Θεσσαλο-νίκη.—Ν' άπολυθώτε παρ' τις σιδουίδες του όφθαλμού και σιγά-σιγά θα καλτε-φαινετε.

Μη διαβάσετε πολύ, από πάντων τη νύχτα στο τεχνητό φως.

Κ ό σ η ν.—Τών Κ ο μ ή τ ο ν.—'Αν-δρον.—Να τρώτε πολλά χροστικά και φρού-τα, να έψτε σε καθαρόν αέρα και ν' άποφύ-γετε την υπερκόπωση και τις άγρυπνίες. Να μεταχειρίσεσθε δε την έξης κρέμα:

Eau de roses 50 gr.
Poudre de cacao 100 >
Cire vierge 50 >
Blanc de baleine 50 >
Huile d' olive 200 >
Teinture de benjoin 10 >
Teinture de myrhe 5 >

Π ό ν ε μ έ ν η ν Ζ ω ή ν, Χέρως.—Το γούμμα σας με συγκίνησε. 'Υπομνή, όσα θα διαφωθούν και το... δέμα σας.

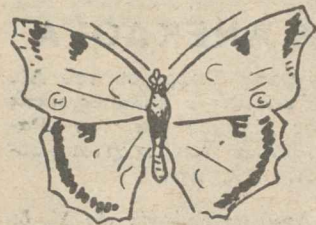
Σας σιγισώ πρώτα απ' όλα ν' άλείφετε το πρόσωπό σας τρεις φορές την εβδομάδα με κωκων άγίου, λάδι και λεμόνι. Επί τρεις ήπτες. Και κατόπιν να μεταχειρίσετε την κρέμα, την όποια σιγιστώ και παρασώω στην έκδοή των Κιμάτων. Φροντίστε δε να πα-χύνετε, τρώγοντας απλόδη και άπιντας ά-φισον γάλα. Και μόν ξαναγράφετε.

Κ ο μ η ή ν 'Α θ η ν α ί α ν.—'Η φού-στε των καλοκαιρινών φορεμάτων θα είνε ως επί το πλείστον άνισες, πιο μακρές απ' ό στα πόδια. Θα είνε με πλέτες ή με πλάσε ή μ' έλαφρά κλώ, πολύ χαμώδεις. Τα κορσέτα θα είνε ή πολύ ελαστικά ή αλύ, ντυσά και σπανιτά.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

I) Ζώνη από άσηρο δέμα, κεντημένη με στροάς και σμαράγδια. II) Ζώνη από μαύρο δέμα, κεντημένη με χρυσά κορσάκια. III) Ζώνη από άσημένο λαμέ, κεντημένη με γαλάζιες χάνδρες και με μαργαριτάρια. IV) Ζώνη από γρό-γκραν γρόφι, με χρυ-σές, γαλάζιες και μαύρες χάνδρες, και με φερμονέρο χρυσό με χάνδρες γαλάζιες. V) Ζώνη από δέμα μπλέ, με κοράλλια, και μο-τίφ χρυσά και μπλέ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.
—Ο νεαρός Γάλλος δημοσιογράφος Ιωσήφ Ρουλταμπιλ, αστυνομικός συντάκτης της «Εποχής», αλλά και μοναδικός υψέκτης, φτάνει στην Πετρούπολη της Ρωσίας, προσκαλεσμένος απ' τον ίδιο τον Τσάρο, ο οποίος τον αναθέτει να προστατεύει τον στρατηγό Τρεμπασόφ, από τις απειλές και μυστηριώδεις δολοφονικές απόπειρες που γίνονται εναντίον του. Ο Ρουλταμπιλ πηγαίνει άμεσα στην ένοχλη βίλλα του Τρεμπασόφ, όπου τον δέχεται η γυναίκα του στρατηγού Ματρίνα Πετρόβνα, η άφοσιωμένη αυτή σύζυγος, η οποία άγρυπνάει μερνούχτα για την ασφάλεια του άνδρός της. Ο νεαρός δημοσιογράφος διαχέει απ' τη βίλλα όλους τους αστυνομικούς που βρίσκονται εκεί για την ασφάλεια του στρατηγού, επιδεικνύοντας τους μια σχετική έξουσιοδοσία του άρχηγού της αστυνομίας Κουρίαν και ακολουθεί μόνος του τα καθήκοντά τους. Κατόπιν, συνοδευόμενος από την στρατιγίνα, πηγαίνει στην τραπεζαρία της βίλλας, όπου βρίσκεται ο στρατηγός, που είναι τραυματισμένος στο πόδι από την τελευταία απόπειρα εναντίον του, μαζί με μερικούς φίλους του. Ο στρατηγός τον δέχεται με έγκραδη, τον συνιστά στους προσκαλεσμένους του και κατόπιν, ενώ ο Ρουλταμπιλ παρακολουθεί τους πάντας και τα πάντα, η Ματρίνα Πετρόβνα άρχίζει να του διηγείται τις δολοφονικές απόπειρες που έγιναν εναντίον του σύζυγου της.

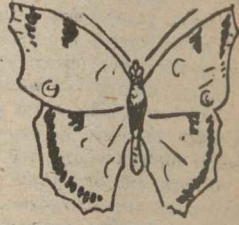
(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Ο στρατηγός, εξακολούθησε η Ματρίνα Πετρόβνα, διηγώθηκε στη Νατάσα πως τον έβασα. Έκεινη μ' έσφιξε τότε στην αγκαλιά της, λέγοντάς μου, ότι δεν θα λησμονούσε ποτέ την ήρωική μου πράξη, κι ότι θα μ' αγαπούσε ακόμα περισσότερο, παρά αν ήμουν αληθινή της μητέρα. Τού κάκου τις ημέρες που επασκολούθησαν, προσπαθήσαμε ν' ανακαλύψουμε πως η βίλλα είχε τοποθετηθεί μέσα στο μπαλκόνι με τ' αγγιολούλουδα. Μονάχα οι φίλοι του στρατηγού, τους οποίους είδατε άνωθεν, η Νατάσα κι' εγώ, είχαμε μπει κατά τη διάκριση της ημέρας και το βράδυ, στο δωμάτιο του Φέοντοφ. Κάνοντας υπηρετίες, καμιά καμιαρέρα δεν ανέβαιναν ποτέ στο πρώτο πάτωμα. Η πόρτα της σκάλας της υπηρεσίας, που οδηγεί σ' αυτό, και κατ' ευνόχια στο δωμάτιο του στρατηγού, είναι πάντα κλειδωμένη κι' ο σύρτης της περασμένος από μέσα. Η Νατάσα κι' εγώ συγκρίσαμε με το δώματι. Ας φανταστείτε, περισσότερα προφυλακτικά μέτρα δεν θα μπορούσαμε να λάβουμε. Τρεις αστυνομικοί άγρυπνοσαν κοντά μας, νύχτα και μέρα. Τη νύχτα της τρίτης απόπειρας, οι δυο απ' αυτούς φύλαγαν σκοπιά γύρω απ' το σπίτι κι' ο τρίτος είχε πλαχάσει στον καναπέ της βεράντας. Τέλος, όλες οι πόρτες και τα παράθυρα της βίλλας ήταν έρμηκτα κλεισμένα κι' έτσι τα ξαναβρήκαμε μετά την απόπειρα. Υπ' αυτούς τους όρους, μπορείτε εύκολα να κρίνετε ποιές τρομακτικές διαστάσεις πήρε η άγνοια μου. Σε ποίν μπορούσα στο έξης να εμπιστευόμην; Σε ποίν να πιστεύω; Σε ποίν και σε τί να προσέχω; Απ' εκείνη την ημέρα, κανείς άλλος, εκτός από τη Νατάσα και μένα, δεν είχε το δικαίωμα ν' ανεβαίνει στο πρώτο πάτωμα. Η είσοδος στο δωμάτιο του στρατηγού απαγορεύτηκε και σ' αυτούς ακόμα τους φίλους του. Έξ' άλλου, έντομα ταξιδιού, το πόδι του στρατηγού είχε καλυπνύμενο και μπορούσε πελά να τους δέχεται κάτω στην τραπεζαρία του. Κατεβάζω τον στρατηγό στην τραπεζαρία και τον ξαναεμβάζω στο δωμάτιό του μόνη μου, επάνω στη ράχη μου. Δεν θέλω τη βοήθεια κανενός. Είμαι άρκετά δυνατή γι' αυτό. Νοιώθω ότι θα μπορούσα να τον κοιτάζω έτσι ως την άκρη του κόσμου, για να τον σώσω. Απ' τότε, οι τρεις αστυνομικοί της φρουράς έγιναν δέκα: πέντε μέσα στο σπίτι και πέντε έξω. Την ημέρα όλα πηγαίνουν καλά, μα η νύχτες ήταν τρομερές, γιατί η σιγή των αστυνομικών, τις οποίες συναντούσα, με τρομάζαν τόσο, σαν να βρισκόμουν μπροστά σε μηδενιστές. Μια νύχτα, λίγο έλειψε να ανίξω έναν αστυνομικό με το ίδιο μου το χέρι. Έπειτα απ' αυτό το επεισόδιο, συμφωνήσαμε με τον Κουρίαν να μένουν οι αστυνομικοί που άγρυπνοσαν στο σπίτι, περιωρισμένοι μέσα στη βεράντα, αφού προηγουμένως θα έκαναν αποβραδύς μια γενική επιθεώρηση των πάντων. Δεν θα έβγαιναν από τη βεράντα, παρά μόνο αν έβγαιναν κανένα υποτίτλο κρότο ή αν τους ζητούσα βοήθεια. Έτσι είχαν τα πράγματα,

Τα μάτια του μένουν δεθάνουχτα, σαν να διαβάζουν στον τοίχο...

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

δταν ξαφνα συνέβη ή ιστορία του πατώματος, που μας άνασπάτωσε έμένα και τον Κουρίαν.

—Συνγνώμη, κυρία, τη διέκοψε ο Ρουλταμπιλ, μου είπατε ότι αποβραδύς οι αστυνομικοί επιθεωρούσαν τα πάντα. Άνεβαιναν λοιπόν και στο πρώτο πάτωμα;

—Όχι, όχι, παιδί μου! Σου το επαναλαμβάνω, ότι μετά την απόπειρα της ανθοδέσμης, μονάχα η Νατάσα κι' εγώ ανεβαίναμε στο πρώτο πάτωμα.

—Έ, λοιπόν, κυρία, πρέπει να με οδηγήσετε σ' αυτό άμέσως!

—Άμέσως; Έκανε η στρατιγίνα κατακλητή.

—Ναι, ανήλθε ο Ρουλταμπιλ, θέλω να με οδηγήσετε στο δωμάτιο του στρατηγού.

—Μα ο στρατηγός κοιμάται, παιδί μου. Αφήστε με να σας πω πως άφριδώς συνέβη ή ιστορία του πατώματος.

—Όχι! έπαινε ο Ρουλταμπιλ. Θέλω να με οδηγήσετε άμέσως στο δωμάτιο του στρατηγού.

Η Ματρίνα Πετρόβνα του έπασσε και τα δυο του χέρια και τα έσφιξε νευρικά, λέγοντας:

—Μικρό μου φίλε! Μικρό μου φίλε!... Τέτοιες ώρες ακόμα κανείς μερικά πράγματα π' ού άποτελοθν τ' ο μυστικόν τ' ης νύχτας.

—Οδηγήστε με στο δωμάτιο του στρατηγού άμέσως! Ξαφνικά τότε, η Ματρίνα Πετρόβνα άποφάσισε να τον οδηγήσει, παραμυθιμένη, άγαστατωμένη από ιδέες και αισθήματα, που την έκαναν άδιάκριτα να ταλαντεύεται μεταξύ της π'ο τρελλής άνησυχίας και της π'ο άσυνλόγητης τόλμης.

III «ΠΕΘΑΝΕ Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ!...»

Ο Ρουλταμπιλ άφινε τη στρατιγίνα να τον οδηγεί μ' απ' το σκοτάδι. Μα τα χέρια του στο δρόμο του ψηλαφούσαν τα πάντα. Το άνέβασμα στο πρώτο πάτωμα έγινε μέσα στην πόρτα άσπ'ο. Δεν άκούγονταν πελά αυτοί οι πένθιμοι στεναγμοί που τότε έντίπασα είχαν κάνει από δίγλου στον νεαρό ρεπόρτερ.

Πέρασαν πρώτα από ένα δωμάτιο γυναίκας —της Ματρίνας— κι' έπειτα, αφού διέσχισαν ένα δωμάτιο τουαλέτας, βρέθηκαν στο δωμάτιο του στρατηγού. Τό άως μιας μικρής λάμπας φώτιζε το δωμάτιο, στο άποιο βρισκόταν ξαπλωμένος ο τύρανός της Μόσχας.

Έκεινη τη στιγμή, μια δυνατή άνάσα άνεβοκατέβασε άπ'ατα το στήθος του. Ο Ρουλταμπιλ, προβάλλοντας το κεφάλι του απ' την πόρτα

του δωματίου της τουαλέτας, κιντάζε. Μα δεν κιντάζε πελά τον στρατηγό. Κιντάζε και εκεί κάτω. Προς το μέρος του τοίχου, κοντά στην πόρτα. Και νά, ξαφνα, προχωρεί τόσο άνέκαφρα, ώστε το πάτωμα δεν τρίζε καθόλου. Πίσω απ' αν Ρουλταμπιλ, η Ματρίνα έπλυνει τα χέρια της, σαν να θέλει να τον σπαραχίσει, γιατί δεν ξέρει σ' αλήθεια πού πάει. Τι κάνει; Γιατί σκόβει έξωφρα μπροστά στην πόρτα και γιατί βάζει το δάχτυλό του επάνω στο πάτωμα; Έξωφρα σπρινόμενα πάλι και έαναγορεύει κοντά στη στρατιγίνα. Τώρα ή άνανυσή του κομμομυρίζει άντηχεί βαρειά, δυνατή. Η Ματρίνα πάλι τον Ρουλταμπιλ απ' το χέρι και τον τραβάει έξω στο δωμάτιο της τουαλέτας, όπου έξωφρα ένας στεναγμός, σπασμένος από μαρικά λόγια, τους σταματά.

—Πέθανε ή νεολαία της Μόσχας!

Τα λόγια αυτά τα λέει ο κομμομυρισμένος στρατηγός. Τα λέει έκείνο το σπ'αμα που είχε δώσει στον νεαρό ρεπόρτερ.

—Πέθανε ή νεολαία της Μόσχας! Ξαναλέει ο στρατηγός. Σάφως αν' τους δρόμους τα πάτωμά της. Δεν έ

παύουν πελά παρό έρεία. Το Κρεμλίνο έκλεισε τις πόρτες του για να μη βιάσει πελά. Πέθανε ή νεολαία της Μόσχας.

Ο κομμομυρισμένος στρατηγός σπινώνει τη γροθιά του σαν να θέλει να χτυπήσει, να σκοτώσει άκόμα, κι' ο Ρουλταμπιλ μαζεύεται κοντά στη Ματρίνα Πετρόβνα, που τρέμει, και τρέμει κι' αυτός.

Τό στήθος του Φέοντοφ βγάει έναν τρομερό στεναγμό και ή γροθιά του ξανατέφτει κάτω.

—Σωπή!... Άνασταίνεται ο στρατηγός, επί τέλους; Όχι! Όχι! Άνασταίνεται, ρογγαλίζει, σπινφορντίζει από σπ'αμα του, σαν ένας κομμομυρισμένος στη γέννα και τα μάτια του μένουν δεθάνουχτα σαν να διαβάζουν γραμμένους με αίμα στον τοίχο αυτούς τους στίχους, τους στίχους που έχει συνθέσει ή ίδια του ή κόρη:

«Πέθανε ή νεολαία της Μόσχας! Τόσα παλληκάρια που δούλεψαν γεμάτα ζωή στις έξωχες και στα έργοστάσια, πέθαναν, αλλήμονο!...»

Και δεν υπάρχει μια γωνιά της ρωσικής γής που να μην άκούγονται στεναγμοί...

Μά, τώρα ούτε κι' οι στεναγμοί αυτοί δεν άκούγονται πελά, γιατί έκείνη, για τους οποίους πέθανε ή νεολαία της Μόσχας, δεν έμεινε να στεναγνόν...

Τό στήθος του στρατηγού άνεβοκατεβαίνει σαν ενός μικρού παιδιού που κλαίει... Και πραγματικά, με λυγμούς στο λαιμό, λέει την τελευταία στροφή του τραγουδιού της κόρης του:

«Πίσω απ' το τελευταίο δόδραγμα πέθανε ή νεολαία, ή παρθένη της Μόσχας, το άνθος του χιονιού.

Πεθαίνοντας, έκανε κι' αυτός που τη σκότωσαν, τους στρατιώτες του Τσάρου, να τη θαυμάζουν και να κλαίνε...

Και το Κρεμλίνο το ίδιο έκλεισε τις πόρτες του για να μη βιάσει πελά...

Η νεολαία της Μόσχας πέθανε!...

Φέοντοφ! Φέοντοφ! φώναζε ή Ματρίνα Πετρόβνα. Και τρέχοντας κοντά του, τον πήρε στην αγκαλιά της, τον έσφιγγε, τον παρηγορούσε, έναν έμεινος ρόχαζε άκόμα: «Η νεολαία της Μόσχας» και φαινόταν σαν να ήθελε να διώξει με χειρουργικές τρελλές ένα πλήθος παντάσμετα από τον έξωφρα άγρια ή στρατιγίνα του έβαζε τα χέρια στο σπ'αμα του για να τον κάνει να σπ'ασι. Μα έκείνη της έλεγε τώρα:

—Τους άκούεις;... Τους άκούεις;... Τι λένε;... Δεν λένε πελά τίποτε... Τι σφ'ος από πάτωμα επάνω στο χόνι! Κύνη, Ματρίνα, τους σωτωμένους! Έχουν πάσει δλο τόν τοπο και δεν υπάρχει μέρος για να περπάσω...

Έπειτα ο στρατηγός Τρεμπασόφ σάκωσε ξαφνα τη σύλησή του. Άναστένανε δυνατά οι είτε:

—Φταίει αυτό το καταραμένο μαρκετικό! Δεν θα ξαναπαύω πελά απ' αυτό! Δεν θέλω να ξαναπαύω!

Και με τό ένα χέρι έδειχνε επάνω στο τραπέζι πίσω του ένα μεγάλο ποτήρι μισογεμισμένο από ένα ύγρο στο άποιο έβρεχε το χέλι του κάθε βράδυ πριν π'αγ'άσει... και με τό άλλο σκούπιζε τό κάθρο μετόπο του.

Η Ματρίνα Πετρόβνα στεκόταν τρέμοντας, κοντά του, περίτρομη με την ιδέα ότι ο στρατηγός μπορούσε ν' ανακαλύψει πως ύπ'αφρα έκει, πίσω απ' την πόρτα, κάποιος που είχε δει κι' είχε άκούσει τ' αν έπ'ο το σ'τρατηγό Τρεμπασόφ!

Αν τό μάντενε αυτό ο σ'ς'γός της, θα την είχε άσχημα ή φτωχή Ματρίνα. Θα πέθανε ίσως!...

Μά ο Ρουλταμπιλ δεν έδινε ούτε σημείο ζωής. Δεν άνέπνεε σχεδόν πελά! Τι άπ'ατία!... Καταλάβαινε τώρα τη σ'γ'αληση των φίλων του στρατηγού, όταν ή Νατάσα του είχε τραγουδήσει με τη συνήθεια της την τόσο γλυκερά: «Καληνύχτα! Τα μάτια σου άς έξωφραίνονται από τόσα δάκρυα κι' ή γαλήνη άς άντικαταστήσει την άγνοια μέσα στην καρδιά σου...» Οι φίλοι του στρατηγού είχαν μάθει χωρίς άλλο από τη φλώση γλώσσα της Ματρίνας τί ύπ'αφρα ο στρατηγός κατά τις άπ'ατες του και γι' αυτό έκλαψαν άκούγοντας την παρηκή εύχή της γοητευτικής Νατάσας.

«Πίσω» απ' αυτά, σφ'ετόταν ο Ρουλταμπιλ, κανείς δεν μπορεί να άνταστήσει αυτό που είδα από δίγλου... Δεν πέθανε για δλο τόν τοπο ή νεολαία της Μόσχας... Κάθε νύχτα άνασταίνεται μέσα στο

δωμάτιο αυτό, για να βασανίζει αυτόν που τη σκότωσε...».

Και ο νεαρός ρεπόρτερ μετανοούσε έλικρινά γιατί είχε άναμψει σε μια τέτοια ύπόθεσι, σε μια ύπόθεσι που στο κάτω-κάτω, δεν άφορούσε παρά τό ζωντανό και τους πεθαμένους... Γιατί ναρδή, αυτός, να μη άνάμεισά τους;

Ο Ρουλταμπιλ καταρίοταν την περιέργειά του, γιατί μονάχα ή περιέργεια να διαρρίψει τό μυστήριο, τον είχε κάνει να μπ'εχτη σ' αυτή την ύπόθεσι...

Ο στρατηγός άνανυσόταν τώρα, ή τοίλάχιτον με τα βλέφαρα κλειστά προσποιόταν πως κοιμάται, χωρίς άλλο για να καθιστάσει την άγαθή Ματρίνα, ή οποία, γονατιστή μπρος στο κρεβάτι του, κρατούσε τό τρομερό του χέρι μέσα στο χέρι της.

Σε λίγο ή στρατιγίνα σηκώθηκε και πήγε να συναντήσει τό Ρουλταμπιλ. Τον ώδηγησε μέσα σ' ένα μικρό δωμάτιο, δίπλα στο δωμάτιο της τουαλέτας και τον παρακάλεσε ν' άναπαύη. Έκείνος τότε της άπάντησε, ότι έκείνη είχε άνάγκη άναπαύσεως κι' ότι έπρεπε να προσπαθήσει να κλείσει τα μάτια της. Μά ή Ματρίνα, καταταραμμένη απ' όσα είχαν συμβεί, τραύλισε:

—Όχι!... Όχι!... Έπειτα από μία τέτοια σκηνή, θα έχω κι' εγώ έφ'αλτες! Α! είνε φρενός... Είπε τό μυστικόν τ' ης νύχτας!... ο δυστυχισμένος, ο δυστυχισμένος!... Δεν μπορεί ν' άποστήσει τη σ'έψη του από τους στίχους αυτούς της Νατάσας...

Έξωφρα σώπασε, γιατί κι' οι δυο τους άκουσαν καθαρά τό πάτωμα του ίσογειού που έτρίζε σαν να περπατούσε κάποιος... Ο Ρουλταμπιλ συγκράτησε τη Ματρίνα που ήθελε να τρέξει μπροστά ν' έβ'αλε τό περιστ'ορό του. Θα ήθελε να κατεβή μονάχος του κάτω, μα δεν πρόφτασε... Γιατί, καθώς τό πάτωμα έτρίζε για δευτερή φορά, ή Ματρίνα ώφρησε προς τό κεφαλόσκαλο και, σκόβοντας π'άνω απ' το κεφάλίδιο, ρώτησε με φωνή γεμάτη άγνοια:

—Ποιός είναι;

Άμέσως ή γαλήνια φωνή της Νατάσας της άπάντησε από κάτω ρωσικά: «Εγώ, μητέρα!».

Τότε ή Ματρίνα, περισσότερα τρέμοντας, ταραγμένη και μένοντας πάντα στην ίδια θέση, σαν να την είχαν καρφώσει εκεί, έστε γαλλικά:

—Ναι, όλα πάνε καλά! Ο πατέρας σου άνασταίνεται... Καληνύχτα, Νατάσα.

Άκούστηκαν κατόπιν τα βήματα της Νατάσας που διέσχισε τό μικρό και τό μεγάλο σαλόνι και τέλος την άκουσαν να κλείνει την πόρτα του δωματίου της πίσω της.

Τότε ή Ματρίνα κι' ο Ρουλταμπιλ κατέβηκαν τη σκάλα, συγκρατώντας την άναυσή τους άνυπόκλητα και έπ'αταν τους την τραπεζαρία, κι' εκεί ή Ματρίνα, βγάζοντας τό κλερτοφάνος της, φώτισε την πολυθρόνα, στην άποια καθόταν συνήθως ο στρατηγός. Αυτή ή πολυθρόνα βρισκόταν στην τραπεζαρία της θέα επάνω στον πάτωμα. Η Ματρίνα την έσπ'αζε κι' άναστήκανε τον τάπητα, άρπινώντας να φανή τό πάτωμα.

Τότε γονάτισε κι' άρχισε να τό έξετάζει με προσοχή. Έπειτα σηκώθηκε, σκούπιζοντας τό κάθρο μετόπο της, ξαναέσπασε τον τάπητα, ξαναέβλεπε την πολυθρόνα στη θέση της και σωμάστρε σ' αυτή, βγάζοντας ένα στεναγμό.

—Έ, λοιπόν; τη ρώτησε ο Ρουλταμπιλ.

—Τίποτε κανονόγιο, του άπάντησε.

Γιατί φωνάζει από δίγλου;

Γιατί δεν ύπ'αφρα άναπαύει για μένα δι μονάχα ή Νατάσα μπορούσε να β'οσκειται αυτή την ώρα στο ίσόγειο.

Και γιατί αυτή ή β'α σας να ξαναάδ'ητε τό πάτωμα;

Σας έξωφρα, άγαπημένο μου μικρό παιδί, μη βλέπετε στις πράξεις μου πράγματα άνάπατα... Αυτή ή β'α, για την άποια μου ήλάτε, άποτελεί συνήθειά μου... Σε κάθε στιγμή που μου δίνεται εύκαιρία, κ' υπ'αφρα τό πάτωμα.

Κυρία, ξαναρώτησε ο νεαρός ρεπόρτερ, τί έκανε ή κόρη σας μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο;

—Ήθελε να πάρη ένα ποτήρι μεταλλικό νερό. Η μυστίλα β'οσκειται άκόμα στο τραπέζι...

(Άκολουθεί)

—Έ, λοιπόν; την έρώτησε ο Ρουλταμπιλ.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η ΚΛΟΠΗ ΤΟΥ ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΙΟΥ

«ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΛΟΠΗ. «ΜΕΡΑ ΜΕΣΗΜΕΡΙ»... 500 ΛΙΡΕΣ Α. ΜΟΙΒΗ Σ' ΕΚΕΙΝΟΝ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΤΑΓΕΙΝΗ ΤΟΝ ΚΛΕΦΤΗ ΤΟΥ «ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΙΟΥ». «Η ΘΑ ΣΥΝΤΕΛΕΣΗ ΣΤΗ ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥ»...»

«Την 1 Τρέχ. μηνός και κατά τις 9 έως 10 το βράδυ, εκλάπη από την σύζυγο του λόρδου Καϊνμπορν λαϊδή Διάνα Καϊνμπορν ένα μεγάλο γαλάζιο διαμάντι, προσαρμολμένο σε χρυσή κερφότσα, τη στιγμή που πήγαινε με το άμαξι της στο μέγαρο του δονικού του Κόνινγκ.»

«Το άμαξι της λαϊδής είχε ξεκινήσει από το Πικαντίν και περνούσε τη στιγμή της κλοπής απ' τη γωνία της οδού Ρέγγεν και της οδού «Οξφορντ, όταν ξαφνικά, ένας άνθρωπος τυλιγμένος με ένα μακρύ παλτό και φορώντας ένα πλατύγυρο μαλακό καπέλο, βοηθούμενος απ' την ομίχλη και το βαθύ σκοτάδι, άνοιξε την πόρτα του άμαξιού και ώρμησε πάνω στη λαϊδή.»

«Η λαϊδή Διάνα έμεινε βουδής από τον τρόμο της, γιατί ο άγνωστος, σπινθίζοντας την κνήμη του περιστροφικού του στον κορτό της, άπλωσε το άλλο χέρι του κι' άρπαξε το «Γαλάζιο Διαμάντι», που σπινθηροβόλυνε πάνω στο στήθος της, και μάλιστα το τραβήξε τόσο άπτομα, ώστε να σχισθεί ο στηθόδεσμος της λαϊδής. «Αμέσως κατόπιν πήδησε έξω απ' τ' άμαξι κι' έγινε άφαντος. «Ολα αυτά έγιναν τόσο γρήγορα, ώστε ο άμαξις κι' ο υπηρέτης της λαϊδής, που καθόταν πλάι του, δεν κατάλαβαν άπολύτως τίποτε.»

«Μόνον όταν σταμάτησε τ' άμαξι μπροστά στο μέγαρο του Κόνινγκ, ο θυρωρός που άνοιξε την πόρτα του βρήκε τη λαϊδή λιποθυμμένη!»

«Προσφέρουμε λοιπόν άκόμη 1000 λίρες άμοιβή σ' εκείνον που θα πιάσει τον κλέφτη και 1500 λίρες άμοιβή σ' εκείνον που θα ξαναφέρει το πολύτιμο κόσμημα!»

«Η άγγελία αυτή, τυπωμένη με μεγάλα μαύρα γράμματα, μέσα σε κόκκινο περιώριο, τοιχοκολλήθηκε στις 8 Φεβρουαρίου σ' όλες τις γωνίες του Λονδίνου.»

Πλήθος πολιτών σχηματίζανε απρόσς στις άγγελίες όυλους και συζητούσαν για την πολυμορφία αυτή υπόθεση, για την οποία είχαν γράψει στήλες και σελίδες διάλοχρες ή έφημερίδες. Η συνθήκη κίτω απ' τις όποιες είχε γίνει ή κλοπή, μέσα σε μία απ' τις κεντροκότερες και πλουσιότερες συνοικίες της πρωτεύουσας, ή ύψηλή προσωπικότης της κλαπείσας, τέλος, το κόσμημα αυτό καθ' έαυτό, το σπάνιο και βαρύτιμο, ξεορύφανε το ενδιαφέρον και την περιέργεια του κόσμου.

Το «Γαλάζιο Διαμάντι» της λαϊδής Καϊνμπορν συγκαταλεγόταν άνάμεσα στα πιο όνομαστά πολύτιμα πετρώδια όλου του κόσμου. Κι' οι «Άγγλοι, όπως είνε υπερήφανοι για τον στόλο τους, την άπέραντη πρωτεύουσά τους που είνε πάντα σε κίνηση, και τους ποδοσφαιριστάς τους που καίμια άλλη χώρα δεν έχει σαν κι' αυτούς, έτσι υπερηφανεύονταν και για το «Γαλάζιο Διαμάντι» της λαϊδής Διάνας, που το θεωρούσαν, μπορούμε να πούμε, σαν ένα μέρος της έθνικης δόξας τους. Γι' αυτό, κάθε Άγγλος μιλούσε με υπερηφάνεια και κάποια ευλάβεια.

Το «Γαλάζιο Διαμάντι» ήταν ένα απ' τα πιο όμορφα εδρήματα των ανθρώπων, μέσα στα τελευταία πενήντα χρόνια. Ήταν έπεξεργασμένο από έναν τεχνίτη περίφημο, ο όποιος κατόρθωσε να το κάνει πέντε φορές πιο λαμπρό και φωτεινό απ' ό,τι ήταν τον καιρό που το βρήκαν. Κι' ο άριστος αυτός τεχνίτης το κατόρθωσε όλα αυτά, χωρίς να ελαττώση το βάρος του, που έφτανε 125 καράτια. Άλλα εκείνο που συντελούσε στη δημοτικότητά του ήταν το γεγονός ότι βρέθηκε στις Ίνδies κι' ότι άνηκε σε μία απ' τις πιο άριστοκρατικές οικογένειες της άγγλικής κοινωνίας.

Μέσα στο μέγαρο του λόρδου Καϊνμπορν βασίλευε πιά μία βαθύτατη θλίψη. Ο λόρδος φαινόταν πολύ άπογοιτημένος. Έκείνο που τον έκανε να λυπάται περισσότερο, δεν ήταν τόσο ή κλοπισία ύλη της άπόλειας, όσο το γεγονός ότι από τον καιρό που άνακαλύφθηκε το «Γαλάζιο Διαμάντι», άνθηκε στην οικογένειά του, στην οποία έφευγε πάντοτε την ευτυχία.

Περισσότερο άκόμη στοίχιζε ή κλοπή του «Γαλάζιου Διαμαντιού» στη λαϊδή Διάνα Καϊνμπορν. «Έπειτα απ' τον τρόπο που κλοπίσασε τη στιγμή που ένοιωσε την ψυχρή κνήμη του περιστροφικού του κλέφτη στον κορτό της, έπειτα απ' τη λιποθυμία της, την έπιασε μία νευρική ταραχή, τόσο δυνατή, που την ανάγκασε να μείνη κρεββατωμένη τρεις διάλοχρες μέρες. Την τετάρτη μέρα απ' την θρασυτατή κλοπή του περιώριου διαμαντιού, την ξαναβρίσκουμε έστρωμένη πάνω σε μία πολυθρόνα του ίδιού της δωματίου.

«Η λαϊδή Διάνα ήταν ένα ύπεροχο πλάσμα, νέα και όμορφη σαν νεράιδα. Δεν είχε κλείσει άκόμη τα είκοσιένα χρόνια της. Μά το άλλοτε ζωρό χρώμα του προσώπου της, είχε χαθεί τώρα, είχε σβήσει και μία όχρηστος γέροντας πόσον είχε μαράνει την καρδιά της ή δοκιμασία της νύχτας κείνης και ή άπόλεια του πιο πολύτιμου και ή δοκιμασία της νύχτας κείνης και ή άπόλεια του πιο πολύτιμου και ή δοκιμασία της νύχτας κείνης...»

—Μιλώδη, είνε μία κομμοίερα, μισανόητος την πόρτα, σ' έζητο συγγώνη, γιατί μπαίνει στο δωμάτιό σας παραβάνοντας τις ρητές διαταγές σας. Άλλά είμαι ύποχρεωμένη να το κάνω, γιατί ο λόρδος Καϊνμπορν έπιθυμεί να σας ύποβάλει τα σέδη του, συνοδευόμενος κι' από έναν άλλον κύριο.

—Ο σύγγός μου!...

—Η νεαρά λαϊδή, ψιθυρίζοντας το όνομα του σύγγου της, ένοιωσε μία έλαφρά ανατριχίλα και μία οικία πέταση απ' το πρόσωπό της. Κι' τότεν άπάντησε:

—Νάνου, πές στον σύγγό μου ότι θα τον δεχτώ με μεγάλη χαρίστισα!...

Ύστερα από μισό λεπτό ή πόρτα ξανάνοιξε και ο λόρδος Καϊνμπορν μπήκε μέσα, ακολουθούμενος από έναν κύριο ψηλόν κι' όνόματο. Ο λόρδος Καϊνμπορν θα ήταν έφτά-όγδοι χρόνια μεγαλύτερος απ' τη σύγγό του. Η εμφάνισή του έκανε θαυμάσια έντύπωση, με τη φροντισμένη και κομψή ντυσίμω του και το καλοδουλεμένο σώμα του. Το πρόσωπό του ήταν κανονικό, άμφεγάδιστο κι' έκρηραστικώτατο, και ή ξανθή μουστάκι του, φυλιωμένο σύμφωνα με την άγγλική μόδα, έδινε έναν τόσο έπιβλητικό στην όλη του εμφάνιση.

Ο λόρδος, τη στιγμή που ο συνοδός του στεκόταν λίγο πίσω και κίταζε με περίεργα βλέμματα το γύρω στο δωμάτιο, έριξε κατά στη σύγγό του, της έπιασε το άδρό χέρι της και της το φίλησε.

—Έλα, αγαπητή μου Διάνα, της είνε χαμογελώντας, πές είνε καλότερα. Ο γαμπρός Όθεν με βεβαίωσε ότι ο πυρετός έτεσε. Νομίζω όμως ότι έχει άπόλυτον άναγώνη ησυχίας και άναπαύσεως.

—Ο γαμπρός Όθεν έχει δικιο, έπάντησε ή Διάνα με τη γλυκύη και υπακούη φωνή της. Γι' αυτό, Πέρον, θα κάνετε καλύτερα αν έρχίστε μαζί σας. Πώς είνε ο κύριος; Δεν τον έχω ιδεί ποτέ και δεν είνε βέβαια τόσο ή κατόλλη ή ώρα για να κάνω κανονικές γνωριμιές. Κάνε όπως μπορείς να φύγη από δω, Πέρον!... Δεν μπορώ να ύποφέρω την παρουσία του!...

Άλλά ο λόρδος Καϊνμπορν δεν έδεσε κομμάτι δώδεκα να συμμετάσχει με την έπιθυμία της σύγγου του, και έπιθυμία που άσφαλώς περιεργότανε το πιο νευρικό της, που ήταν βέβαια δικαιολογμένη, ύστερα από μια τέτοια δοκιμασία. Έσκυψε λοιπόν από πάνω της και της ψιθύρισε απ' αυτό:

—Ο κύριος αυτός είνε ο μόνος άνθρωπος που θα μπορούς να έναυχή το «Γαλάζιο Διαμάντι». Είνε ο Σέρλος Χόλμς, ο διάσημος έστυνικός.

Μόλις είπαώθηκαν τα τελευταία αυτά λόγια, τα μάτια της λαϊδής Διάνας άνοιξαν διάπλατα!... Ήταν άδύνατο να καταλάβη κανείς εν τα όρτια εκείνα μάτια έξέφρασαν φόβο ή μία χαρομήνη έκκληση.

—Ο Σέρλος Χόλμς!... Ο κύριος αυτός είνε ο Σέρλος Χόλμς; φώναξε ή λαϊδή ενώ άνασηκωνόταν σιγά-σιγά πάνω στην πολυθρόνα της. Ω! κύριε Χόλμς, συγγώνη γιατί δεν σ' έπρόεξα απ' την άρχή. Είμαι άπόλυτως ένθουσιασμένη με τη γνωριμία σας... Αλλά γιατί δε με γνωρίζατε σε μία περίπτωση τόσο διανοητική για μιά...

—Άλλά, μιλώδη, άπάντησε ο Σέρλος Χόλμς, πάντοτε με ασταμάτο το μικρό άσπρο χέρι της Διάνας, το έπαγγελία μου άναπαύει ή εμφάνισή μου πάντοτε εκεί όπου βασίλευε ή θλίψη και το πένθος. Άλλά, λυστε, και στην προκειμένη περίπτωση, είμαι εύτυχής γιατί δεν πρεκείται παρά για μία άσημαντή άπόλεια.

—Πώς!... Θεωρείτε, κύριε, το «Γαλάζιο Διαμάντι» ένα άσημαντο πράγμα, φώναξε έκληκτος ο λόρδος. Γνωρίζετε ότι, κατά τη γνώμη των είδικών, ή άξία του δεν είνε μικρότερη από είκοσι χιλιάδες στερλίνες;

—Το γνωρίζω, μιλώδη, άπάντησε ο Χόλμς, αλλά το πολύτιμο απ' το διαμάντι είνε άσφαλώς ή ζωή της σύγγου σας. Μή ήμνησε το κίνδυνο διέτρεξε ή μιλώδη. Κίνδυνο θανάτου, μιλώδη!...

—Ναί, έχετε δικιο, άπάντησε ο λόρδος. Η λατρευτή μου σύγγος εκκινώθηκε σθεναρά. Ο κακοτύπος που της έκανε το δωμάτιο μπορούσε και νά...

—Νά τη φωνεύω! συμπλήρωσε ξερά ο Χόλμς. (Ακούομαι)

—Ναί, Θεέ μου, νά τη φωνεύω!...

ΤΙΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΠΟΛΙ

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο Μάλλον Νόρβελλ και ή προφητείες του. Πώς προλέγει στους άστέρους όσα πρόκειται νά τους συμβούν και ίδιος τους γράμεις και τα διαζυγία τους. Τι έπροφήτευσε για τη Τζάν Χάρλοου. Και τι λέει ή γοητευτική βεντέττα. Ένα μέντιουμ που προφητεύει καταπληκτικά πράγματα, κτλ. κτλ.

Ο Χόλλυγουντ είνε άνάστατο με την εμφάνισή ενός νέου προφήτη! Ο προφήτης αυτός δεν είνε ντυμένος με άρχαιοπρεπή στολή ό,τι έχει μακριά γένεια και άνευξιντα μαλλιά. Είνε ένας χαριτωμένος και κομψώτατος νέος, έφάμιλλος είνε εμφάνισή με τους πιο γοητευτικούς άστέρους της δόνης. Και όμως αντί ν' άνειή στην δόνη, προτιμά νά προφητεύη τα μέλλοντα και το πιο καταληκτικό απ' όλα είνε ότι μέχρι της ώρας, όλες του ή προφητείες έχουν βγει άληθινές. Είνε άστρολόγος και χειρομάντις και όλοι ή ήθοισα του Χόλλυγουντ από τους μικρότερους ως τους μεγαλύτερους τρέχουν σ' αυτόν για ν' άκούσουν τις προφητείες του και νά απούσουν άναλόγως την στάση που θα τηρήσουν σε κάθε υπόθεσί τους.

Ο νέος προφήτης, που τ' όνομά του είνε Μάλλον Νόρβελλ, έκανε πέρα τελευταίως έπιστήμιος δηλώσεις σχετικώς με το τι έπιφύλασσε το 1933 σε μερικούς από τους διασημότερους άστέρους της δόνης.

Και πρώτα απ' όλα συνέστησε στην Μαίρη Πικφορντ, στον Λιονέλ Μάρσινγκ και στην Μαρί Ντρεσέλερ νά προσέχουν έξαιρετικά την υγία τους και τη ζωή τους, γιατί κινδυνεύουν νά άρρωστήσουν σοβαρά ή νά πέσουν θύματα δυστυχισμάτων. Προς το παρόν ή προφητεία αυτή δεν έχει άκμή έπιληθείσει, αλλά και οι τρεις άστέρες απ' όλους ο Μάρσινγκ, έχουν τρομοκρατηθεί και φυλάγονται από κάθε τι που θα μπορούσε νά θάψη την υγία τους.

Ο Νόρβελλ προείπε έπίσης ότι το είδύλλιο μεταξύ Γκάρντ Κούπερ και Λούις Βελές ήταν έξ άρχής άποφασισμένο νά έξελθώ άσχημα, γιατί οι δύο πρωταγωνιστά έχουν γεννηθεί από άνιθότους άστεροσούς και ή μοίρες τους δεν είνε δυνατόν νά ταυρίξουν. Πραγματικώς δε ένα μήνα μετά την προφητεία του Νόρβελλ ο Γκάρντ Κούπερ τα έβάλωσε με την Λούις Βελές, γιατί ή όμορφη Μεξικανή άρρετο ως ύπατιος του διαζυγίου του έλλησε τον Βατερύλλερ, τον πρωταγωνιστή του Ταζάρ, από την στιγμή του Μάιστ Άρνστ.

Την διάλυση των άραβάνων του Τζιμ Ντιν και της Μαρίν Ο' Σούλντν, ο Νόρβελλ την προείπε έπίσης είδης μετά την έπιστημη άναγγελία τους.

—Άσχημα κάνουν που άραβωνιάζονται αυτοί οι δύο, έτόνισε ο νεαρός προφήτης. Έγώ έκνίταξα τα χέρια τους και είδα ότι έχουν χαρακτήρας έντονης άστρολογικής. Ο άραβών αυτής δεν θα καταλήξη ποτέ σε γάμο και θα διαλυθεί πολύ γρήγορα. Και ή προφητεία του έταλίστηκε με τον καιρό.

Μία άλλη άτυχη στα είδύλλια της, κατά τον Μάλλον Νόρβελλ, είνε ή ξανή Ντόροθυ Τζόρνταν. Η Τζόρνταν είχε ένα άτυχες είδύλλιο με τον Ντίν Ντλντλντ, το όποιο της έστόλισε πολύ. Ο Νόρβελλ την είχε προειδοποιήσει έγκαιρως ότι το είδύλλιο αυτό δεν έμειλε νά έχει κατέλος, αλλά ή Ντόροθυ δεν έλαβε υπ' όψην της την προειδοποίησή και έτσι πέρασε πολλές στενωχώρες, τις όποιες θα μπορούσε νά είχε αν έπαιρνε Τώρα ή Ντόροθυ είνε σχεδόν άραβωνιασμένη με τον Μάιστ Νίζον, τον μάντζερ της εταιρείας Ράντιο, αλλά ο Νόρβελλ προφητεύει πάλιν ότι ούτε κι' αυτό το είδύλλιο θα καταλήξη σε γάμο. Η Ντόροθυ λέει, θα παντρευτεί έντός του 1933 βέβαια, αλλά μ' ένα ήθοισα του κινηματογράφου.

Ένα άλλο ζεύγος το όποιο ο Νόρβελλ προφητεύει ότι θα χωρίσθ, είνε ή Κλοντέη Κολμπερ και ο σύγγός της Νόρμαν Φόστερ. Η Κλοντέη είνε ότι ή Κλοντέη και ο σύγγός της έχουν άνταλφθεί από έλφια και δε θα ταυρίξουν και πάρα πολύ μεταξύ τους και τον περισσότερο καιρό ζούν χωριστά. Οι ίδιοι διατείνονται ότι για μία άραβωνιασμένη σύγγισή ο κάθε σύγγος πρέπει νά άρνη άπόλυτη έλφια στην όλη. Μολαταύτα ο Νόρβελλ διατείνεται ότι το ζεύγος Κολμπερ-Φόστερ θα διαζευχθ μέσα σε τρία χρόνια το άργότερο θα έπιληθείσει άραγε κι' αυτή ή προφητεία;

Ο ίδιος ο Νόρβελλ ερωτήθηκε αν ή Τζάν Χάρλοου, ή ξανθή γό, που της δόνης, της όποιος ο σύγγός της Πόλ Μπέρνις είνε από έξ μνημόν ήθοισα, πρόκειται νά ξαναπαντρευθ, και μάλιστα με τον Τζέντι Τζού, ένα νεαρό διευθυντή άρχιστρας με τον όποιον έλφον ότι ήταν πολύ έρωτευμένη.

—Το είδύλλιο αυτό, αν άληθινόν, δεν πρόκειται πάντως νά καταλήξη σ' ένα ή σε δύο χρόνια, μ' έναν άνθρωπο πολύ μεγαλύτερό

της, ο όποιος θα άσφαλώς με την παραγωγή κινηματογραφικών ταινιών.

Η είδησις αυτή μεταβιβάστηκε στην ίδια την Τζάν Χάρλοου και φαίνεται ότι της έκανε μεγάλη άίσθησι. Για λίγη ώρα έμεινε άσπληλη και στο τέλος είνε:

—Μου φαίνεται ότι ή προφητεία αυτή είνε έσφαλμένη. Σας βεβαιώ ότι τίποτε δεν σκέπτομαι λιγότερο την εποχή αυτή παρά τον γάμο. Μολαταύτα σ' αυτό που καλούμε «Ζωή», ποιος μπορεί νά γνωρίσει βετικά τί θα κάνει την άλλη βδομάδα, ή και την έπομένη ήμερα άκομ; Πάρα πολλά πράγματα, τα όποια μου είχαν προείπει, βγήκαν άληθινά, έτσι ώστε δεν μου έπιτρέπεται νά πω ότι το Πικαντίν μένο δεν παίξει κανένα όλο στην ζωή του ανθρώπου και ότι δεν πιστεύω σε καμμία προφητεία. Όταν ήμουν δεκαπέντε έτών, ή γυναίκα μ' έμεινε με άδίκησε σε μία χειρομάντιδα στο Κάνσας. Η γυναίκα αυτή προείπε ότι τον επόμενο χρόνο θα παντρευόμουν και καθόλου αυτή προείπε ότι τον επόμενο χρόνο θα παντρευόμουν και καθόλου μέλιστα που και πώς θα συναντούσα τον μέλλοντα σύγγό μου. Μου προείπε έπίσης ότι θα έρχόμουν στην Καλιφορνία διά θαλάσσης. Προφητείες έπίσης ότι θα γινώσκον ήθοισα και ότι το 1932 θα ήταν το έτος της έπιτυχίας μου. Έγώ είχα θαμνωθεί από τις προφητείες της, αλλά θαμνωθεί μέσ στην καρδιά μου, δεν πίστευα ούτε μία λέξη απ' όσα μου είχε ελπί. Όσο δε για γάμο, σαν δεκαπέντε έτών κορίτσι που ήμουν τότε, ούτε τον έβλεπα καν στον νου μου. Μολαταύτα ή προφητεία της βγήκε άληθινή. Μόλις είχα κλείσει τα δεκαπέντε έτών, έπαιξε στην όλη, είνε γνωστό σε όλους. Πέρον πάλι προείπε νά συνεργάσω την περιόδειά μου στις Άνατολικές Πολιτείες, πέρα νά συμβόλευν ότι είνε μέντιουμ στο Λος Άντζελες. Το μέντιουμ αυτό μου προείπε ότι την ήμερα των γενεθλίων μου, που άπέιξε άρκετούς μήνες άκόμη, θα είνε μεγάλη κινηματογραφική έταιρεία θα μου προτείνη νά συνεργαστώ μαζί της, υπό όρους που θα ύπερβαίνουν και τα πιο τρελά όνειρά μου. Έγώ έγέλασα κι' αυτή την προφητεία, γιατί εκείνη την εποχή άκρίβως άσπασμόμουν από το κινηματογραφικό μου στάδιο. Είχα την άντίληψη, ότι θα άναπα πιά νά παίζω στον κινηματογράφο. Έκανα την περιόδειά μου ως έξ περιόδοι, αλλά κι' έγώ δεν έξερα γιατί, είχα την πεποίθησι ότι αυτό θα ήταν το καλύτερο μου άσμα. Οτανόδημι είχα την πεποίθησι ότι θα έφθανε ή ήμερα των γενεθλίων μου και δεν θα μου γινόταν καμμία πρότασις από μέρους κανενός στωίντιου.

«Ε, λοιπόν! Θέλετε πιστέψτε το, θέλετε μ' ή πιστέψετε. Άντιμέτωποι τα γενεθλιά μου, τα μεσάνυχτα άρχώδης με έκάλεσαν στο τηλέφωνο και μου είπαν ότι με έζητούν από το Χόλλυγουντ. Φαντασθήτε λοιπόν την έκκλησή μου όταν άκουσα τη φωνή του Τζο. Τάμπερτ νά με ρωτά αν θα άρχόμουν νά σινάψω ένα σινδώνισμα μακριά άπο της έταιρείας Μέτρο-Παλντιν-Μάγερ. Έπίσης δύο ήμερες προτού τρέσομμε τους γάμους μας, ο Πόλ Μπέρνις κι' έγώ είχαμε πάει νά συμβόλευντομμε το μέντιουμ που ανέφερα προηγουμένως. Μας έμίλησε και στους δύο μας χωριστά. Δεν έμαθα ποτέ μου τι είνε στον Πόλ. Ποτέ μου όμως δεν θα ξεχάσω τι είνε σε πέντα, μολονότι την ήμερα εκείνη ούτε μου πέρασε καθόλου ή ιδέα πως ή προφητεία αυτή θα έπιληθείσει κατά τόσο τραγικό τρόπο.

«Είπον πέρασαν τρεις μήνες, μου είνε το μέντιουμ, θα ήμνησε τον θάνατο ενός μικρούς μου μελαγχρόνου άνδρος, ο όποιος θα σ' έχη μεγάλη άγάπη. Πά άναπα θα είνε ο θάνατος αυτός ένα μεγάλο πλήγμα γιατί θα σ' έμεινε έτελώς έαφνη και δεν θα είνε φωνικός θάνατος.

«Ουδέποτε φαντασθήκα ότι αυτός ο μελαγχρόνος άνθρωπος πο-ρούς νά είνε ο Πόλ. Είχα πάλιν την έντύπωση ότι μπορούσε νά είνε κάποιος άκομμοτικός μας φίλος, ο όποιος την εποχή εκείνη περνούσε μία δύσκολη στιγμή και ήταν πολύ άπογοιτημένος. Μόλις μετά την άτακτηνία του Πόλ ήρθαν πάλι στον νου μου τα λόγια του μέντιουμ. Και τότε σπαρακτικώς άνταλφθήν ότι ή γυναίκα εκείνη είχε υποστεί νά έλθ πίσω από τον πέφο το μέλλοντος.

«Γι' αυτό σας λέω ότι δεν μπορώ νά πω ότι δεν δίνω πίσω στις προφητείες. Άλλά γιά νά παντρευθ, Προς το παρόν δεν το σκέπτομαι καθόλου.

Γιά νά ίδωμ... Η προφητεία του Μάλλον Νόρβελλ θα βγούν άληθινές και για την ξανθή γό, ή αυτή την φορά το μέλλον της κρατάει κρυφά τα μυστικά του;

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΙΑ μία στιγμή η σκέψη του βασιλέως φωτίστηκε και ξαναθυμήθηκε καθαρά τις προφητείες της ουέγγου του Αλκατερίνης. Κρύος ιδρώς τον έλουσε άμεσως απ' το κεφάλι ως τα πόδια. Για μία στιγμή έννοιωσε την έπιθυμία να βγεί από το στίβο και να έγκυαταλείψει τον άγωνα...

Μα πώς μπορούσε να τό κάνει αυτό στη στιγμή που τόσες χιλιάδες μάτια τον κύτταζαν και τον κάρφωναν στη θέσι του!...

Έξέσπασε, ο κ. ντε Βιεγβίλ είχε δώσει

το σύνθημα της έγκυατήσεως...

Ο κύβος είχε ρυγεί...

Έμπρός! Και άς γίνει το θέλημα του Θεού!

Τά δυο Άλβια ξεκίνησαν καλπάζοντας, πιά έξυπνα και λιγότερο ιερήλα εκείνη τη στιγμή από τους σιδερόφραχτους άναβάτες τους.

Ο Γαβριήλ κι' ο βασιλέως συναντήθηκαν στη μέση του στίβου. Τά κοντάρια και των δυο τους συγκρούστηκαν κι' έσπασαν έπάνω στους θώρακούς των. Έπειτα προσέπεσαν ο ένας τον άλλο, χωρίς να συμβεί τίποτε το άπευκταίο.

Όποτε τά προσκλήματα του τράφιου που κατείχαν τους πάντας δεν ήταν δικαιολογημένα;... Ένα γενικό μουρμουρίσμα χαράς έπακοιούθησε μετά τη συνάντησι αυτή εκ μέρους των θεατών κι' έλοι έννοιωσαν τά στήθη τους άνακουφισμένα.

Η βασίλισσα Αλκατερίνη των Μεδίκων ήνωσε προς τον ουρανό ένα βλέμμα γεμάτο εύγνωμοσύνη.

Μα ή χαρά αυτή ήταν πρόωγη κι' όχι δικαιολογημένη...

Οι δυο καβαλλάρηδες άλλωστε βρισκόντουσαν ακόμα μέσα στο στίβο. Είχαν φτάσει καθένας τους στην αντίθετη άκρη απ' αυτή που είχαν μπει κι' έπρεπε τώρα να ξεαναγυρίσουν καλπάζοντας στο σημείο της έγκυατήσεώς των και, κατά συνέπειαν, να συναντηθούν ακόμα μια δεύτερη φορά.

Όστόσο δεν ήπρχε πια κανένας κίνδυνος... Θά διαταυρωνόντουσαν απλώς χωρίς να χτυπηθούν...

Μά, είτε μέσα στην ταραχή του, είτε από πρόθεση, είτε από δυστυχία—αυτό δεν τό έμαθε ποτέ κανείς εκτός από τό Θεό—ο Γαβριήλ ξεαναγυρίζοντας, δεν πέταξε, σύμφωνα με τη συνήθεια, τό κομμάτι του σπασμένου κονταριού του που του είχε μείνει μέσα στα χέρια, αλλά έξακολούθησε να τό κρατάη προτεταμένο μπροστά του.

Έτσι, κατά την επιστροφή του, καθώς τον παρέσυρε δομητικά τό άλογό του, συναντήθηκε πάλι με τό βασιλέα και τό κομμάτι αυτό του κονταριού, προτεταμένο καθώς ήταν, χτύπησε στο κεφάλι του Έρρίκου ΙΙ.

Η προσκοπία της περικεφαλαίας άνασπαρήθηκε από τη δύναμι του χτυπήματος και τό κομμάτι του κονταριού μίγρε δαθεία στο μάτι του βασιλέως και βγήκε από τό αυτί.

Οι μισοί μόνο από τους θεατές, γιατί οι άλλοι μισοί είχαν σπρωθεί κι' ήταν έτοιμοι να φύγουν, είδαν τό τρομερό αυτό χτύπημα. Μά ή δυνατή κραυγή της άγωνίας που έβγαλναν άμέσως, είσοκήσε και τους άλλους.

Ένωματάξ, ο βασιλέως είχε παρατήρει τά χαλινάρια του, είχε άρπαξει από τον τράχηλο του άλλου του κι' έτσι έτρεσε ως τό τέλος της κόυρσας του, άπου τον δεχτηκαν οι κύριοι ντε Βιεγβίλ και ντε Μποναβάν.

—Αχ! πεθαίνω!... ήσαν τά πρώτα του λόγια.

Κι' έπειτα επρόθεσε με σβυσμένη φωνή:

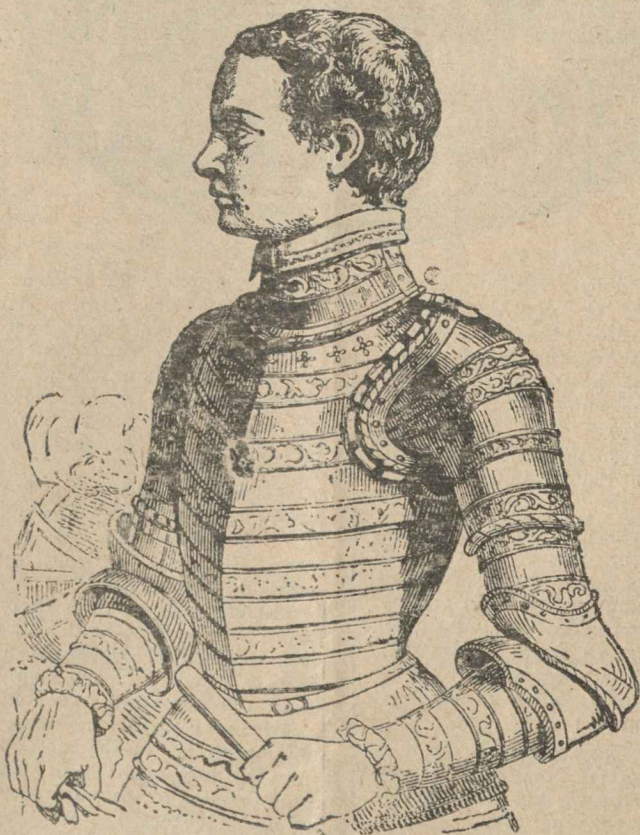
—Ας μην ενόχλησουν τον κύριο ντε Μονγκομερύ!... Ήταν άδικο αυτό που έκανε... Τόν συγχωρώ.

Κάι λιποθύησε.

Δεν θά περιγράφουμε εδω την ταραχή που έπακολούθησε... Η Αλκατερίνη των Μεδίκων σωριάστηκε κάτω μισοκαταβρεμένη...

Τόν βασιλέα τόν μετέφεραν άμέσως στο δωμάτιό του στο μικρό ανάκτορο του Τουνγέλ, χωρίς ένταμετάξιν ν' άνακητήση ούτε μία στιγμή τις αισθήσεις του.

Ο Γαβριήλ είχε κατεβεί απ' τό άλογό του και στεκόταν όρθιος μπροστά στο φράχτη του στίβου, άκίνητος, άπολιθωμένος και σάν χτυπημένος ο έδωος από τό χτύπημα που είχε καταφέρει.

Ο Φραγκίσκος Δεύτερος

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Όσοι είχαν άκούσει τά τελευταία λόγια του βασιλέως, τά είχαν επαναλάβει και στους άλλους κι' έτσι κανείς δεν τόλμιζε να ένοχλήση τόν κάμητα ντε Μονγκομερύ. Μά μουρμούριζαν άλόγιστα τον κι' άλλοι τόν κύτταζαν μ' ένα έλδος τρόμου.

Ο ναύαρχος Κολινύ, ο άποιος είχε παρακολουθήσει τό κονταριό χτύπημα, ήταν ο μόνος που είχε τό θάρρος να πληρώσει τό νέο και να του πη με σιγανή φωνή:

—Νά ένα τρομερό δυστύχημα, φίλε... Έξω πώς ήταν έντελώς τυχαίο... Μά άδιάρκο... Άν και δεν μπορούν να σάς άπειθύνουν καμιά κατηγορία γι' αυτό, πρέπει να φυλάγαστε... Σας άνω τη συμβουλή να ξεφραγιστήτε για ένα διάστημα, και να εγκαταλείψετε τό Παρίσι και τη Γαλλία... Υπολογίζετε σε μένα πάντοτε... Όρεδούα...

—Ευχαριστώ, απάντησε ο Γαβριήλ.

Ένα θλιβερό κι' άδύνατο χαμόγελο πέσανε απ' τά χείλη του ένώ ο άρχηγός των διαμαρτυρουμένων του μιλούσε.

Ο Κολινύ κατόπιν τόν χαιρέτησε με τό κεφάλι κι' άπομακρύνθηκε.

Έπειτ' από μερικές στιγμές ο δούξ ντε Γκιζ πληρώσε με τη σειρά του προς τό μέρος του Γαβριήλ, δίνοντας μερικές διαταγές.

Πέρασε κοντά στο νεαρό κάμητα και του είπε σ' αυτή:

—Πολύ άσχημο τό χτύπημά σου, Γαβριήλ... Μά δεν μπορούν να μνησκακούν γι' αυτό έναντιόν σου... Πρέπει μόνο να σ' άπειθύνουν τά χτύπημά σου με κανείς τώρα πανίσχυρο και πρέπει να ξερετε ότι είμαι άλος δικός σας. Μην παρουσιάζαστε για μερικές ή μέρες, μά κρίνω περιττό να εγκαταλείψετε τό Παρίσι... Και αν κανένας τόλμισε να σάς κατηγορήσει, θυμηθήτε αυτό που σας είπα πριν άλλοις: υπολογίζετε σε μένα πάντοτε, πάντοτε κι' όπότε θέτε αν συμβεί.

—Ευχαριστώ, ήρηλότατε, αποκρίθηκε πάλι ο Γαβριήλ με τόν ίδιο τόνο και με τό ίδιο μελαγχολικό χαμόγελο.

Ήταν φανερό πώς ο δούξ ντε Γκιζ κι' ο ναύαρχος Κολινύ είχαν, όχι τη δεσωκότητα, μά μια άόριστη ύποψια ότι τό άτύχημα που προσκόνονταν πώς θρηνοούσαν, δεν ήταν έντελώς τυχαίο. Νόμιζαν επίσης ότι έτσι ο Γαβριήλ έξυμνητοούσε τις φιλοδοξίες του ένώ και τό θρησκευτικό φανατισμό του άλλου.

Γι' αυτό θεωρήσαν κι' οι δυο καθένας τους να πάνε να πουν δυο καλά λόγια στο φτωχό νέο.

Όταν έμεινε μόνος ο Γαβριήλ, έρριξε γύρω του ένα βλέμμα, είδε τόν τρομό και την περιέργεια της άποιας είχε γίνει άπαικτικό, άναστάνεξ κι' άποφάσισε ν' άπομακρυνθή από τό μοιραίο εκείνο μέρος.

Ξαναγύρισε στο μέγαρό του, χωρίς κανείς να τηλθή να τόν σιλάει ή να του μιλήσει καν.

Στό Τουνγέλ, τό δωμάτιό του βασιλέως ήταν κλειστό για δίνας, εκτός από τη βασίλισσα, τά

παιδιά της και τους χειροφύλακες κοντά στο βασιλικό τραπέζια.

Μά όλοι τους άναγνώριζαν γρήγορα ότι δεν ήπρχε καμιά έλπίς κι' ότι δεν μπορούσαν να σώσουν τόν Έρρίκο ΙΙ.

Ο Άμβρόσιος Παρέ, ο μόνος ίσως που δά μπορούσε να τόν σώσει, άρραγαν τότε στο Περόν. Μά ο δούξ ντε Γκιζ ούτε σκέφτηκε να στείλει να τόν έλθιση.

Ο βασιλέως έμεινε τέσσερες ημέρες χωρίς αισθήσεις.

Τήν πέμπτη μέρα, συνήλθε μόνο να λίγες στιγμές, τόσο όσο έφτανε για να δώσει μερικές διαταγές. Μίλησε επίσης με τη βασίλισσα και της έκανε μερικές σνοτάσεις, σχετικώς με τά παιδιά τους και τις ύποθεσεις του βασιλείου.

Έπειτα κινειούθηκε από πυρετό και παραλήρημα και περιέπεσε στην άγωνία του θανάτου.

Τέλος, στις 10 Ιουλίου 1539, ο Έρρίκος ΙΙ ξεπνήλησε, έπειτ' από έντονα μέρους άγωνίας.

Τήν ίδια μέρα, ή νεαρή παρτίσινα Άρτεμις ντε Κίστρο εγκατέλειπε τό παλάτι και πήγε να κλειστή πάλι στο παλιό μοναστήρι των Βενεδικτιών του Σαιν-Κεντέν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΙΙ

XI

Η ΑΥΑΙΚΕΣ ΠΑΤΟΥΡΓΙΕΣ

Ο Γαβριήλ θά είχε έκδοσει άρκετά τό θάνατο του πατέρα του, έν ο κονταριού ντε Μονγκομερύ και ή Άρτεμις τού Πουατιέ, έν οι δυο αυτοί ήχοι μετά τό θάνατο του Έρρίκου ΙΙ έ-

πεφταν από την άγωνία στην έξορία κι' από τη δόξα στη λήθη.

Αυτό περιμενε τώρα ο νεαρός κάμης μέσα στη θλιβερή μοναξιά του μεγάρου του, μέσα στο άποιο είχε κλειστεί μετά τό μοιραίο χτύπημα της 30 Ιουλίου.

Κατά τό διάστημα της άγωνίας του Έρρίκου ΙΙ, ο κονταριούλος είχε κινήσει κάθε λίθο για να διατηρήσει την έπίδρασί του στη διακυβέρνησι του βασιλείου. Από την άλλη μεριά πάλι, ή Άρτεμις τού Πουατιέ, παρ' όλο τόν πόνο της, τόν είχε βοηθήσει όσο μπορούσε περισσότερο στις προσπάθειές του, γιατί κι' ή τύχη ή δική της έξηπάτο από τη δική του.

Βασιλέως είχε άνακηρυχτεί τώρα ο μεγαλειότερος από τους γιους του Έρρίκου ΙΙ με τό όνομα Φραγκίσκος ΙΙ. Μά ο νέος ήγεμών ήταν μόλις δεκάξη χρόνων και χρειαζόταν ένα κηδεμόνα. Ποιος θά ήταν λοιπόν ο κηδεμών αυτός;

Ο δούξ ντε Γκιζ ή ο κονταριούλος Μονγορανσύ; Η μητέρα του Αλκατερίνη τών Μεδίκων ή ο πρίγκιπ Άντώνιος τών Βουρβόνων;

Αυτό ήταν τό φλέγον ζήτημα που παρουσιάζοντες την έπομένη του θανάτου του Έρρίκου τού ΙΙ.

Εκείνη την ημέρα, στις 8 τό άπόγευμα, ο Φραγκίσκος ΙΙ θά δεχόταν τους άντιπροσώπους του Παρλαμέντου κι' αυτός που θά τους παρουσιάζε ως κηδεμόνα του, αυτός θά ήταν κι' ο άληθινός κυβερνήτης της χώρας.

Από τό πρωί ή Αλκατερίνη κι' ο δούξ ντε Γκιζ είχαν πάει κοντά στο νεαρό βασιλέα, με την πρόθεσι να του ύποβάλουν τά συλλυπητήρια του, μά κατά βάθος για να του δώσουν τις συμβουλές των.

Η χώρα του Έρρίκου ΙΙ είχε παραδιάσει μάλιστα για τό σκοπό από την έθιμοσύνη που τη διάσσεσε να μείνει κλεισμένη επί σαράντα μέρες στο δωμάτιό της χωρίς να παρουσιαστή καθόλου.

Η Αλκατερίνη τών Μεδίκων, την άποια ο σύζυγός της είχε τόσο παραμειλήσει, έννοιωθε πρό δώδεκα ημερών, να ξανάη μέσα της αυτή ή άπεραντή και δαθεία φιλοδοξία που την κατείχε στο ύπόλοιπο της ζωής της.

Βλέποντας ότι δεν είχε έλπίδες ν' αναλάβη αυτή ως Ίταλς την κηδεμονία του γιου της, άποφάσισε να ύποστηρίξει ένα κηδεμόνα άφροσύμωμο σ' αυτήν.

Ο κονταριούλος Μονγορανσύ δεν μπορούσε να είνε αυτός ο κηδεμών, γιατί είχε κάνει επί Έρρίκου ΙΙ ότι περνούσε απ' τό χέρι της για να ύποστηρίξει τη μοηή αντίβληρό της Άρτέμιδα τού Πουατιέ. Η βασιλομήτωρ δεν τόν συγχωρούσε γι' αυτό και συλλογίζονταν μάλλον να τόν τιμωρήσει για τη συμπεριφορά του στο παρλιόν.

Ο Άντώνιος τών Βουρβόνων θά γινόταν σά χέρια της ένα όργανο πιά πεθηνό. Μά ήταν διαμαρτυρούμενος κι' ή σύζυγός του, Ίωάννα ντε Άλμπρεχ, ήταν γυναίκα πολλή φιλόδοξη, πράγμα που θά τούς έκανε πάλι έπαικτικούς για τό θρόνο.

Έμεινε ο δούξ ντε Γκιζ. Πρώτος αυτόν έλέγε ή πρόθυμη της Αλκατερίνης τός Μεδίκων, μά πόν την εκδηλώσει, ήθελε να έξακολουθήσει άν θ' άναγνώριζε και τη δική της έξουσία ως βασιλομήτορος, αναλαμβάνοντας την κηδεμονία του βασιλέως.

Τώρα ο Φραγκίσκος ΙΙ, ή σ'ήγγός του Μαρία Στουάρτ, ο Γκιζ και ή Αλκατερίνη τών Μεδίκων θυσανόντουσαν συγκεντρωμένοι στο δωμάτιό του βασιλέως.

Ο Φραγκίσκος κι' ή νεαρά σύζυγός του, μπρός στις τόσες έντοτικές και ψυχρές φιλοδοξίες της Αλκατερίνης και του δούκως ντε Γκιζ δεν ήσαν παρά δύο παιδιά γοητευτικά, άπολικά κι' έρωτευμένα, τών άποιών ή έμπιστοσύνη θά πήγαινε σ' αυτόν που θά κατώρθωνε πρώτος να κατακτήσει τις ψυχές τους.

Έκλιαναν εύλικρα τόν θάνατο του βασιλέως και ή Αλκατερίνη τούς βόηκε περιλήψεις κι' άτελειωμένους.

—Παιδί μου, είτε στο Φραγκίσκο, βέβαια πρέπει να κλέψης έόν πρώτος εκείνον τόν άποιο έλοι θρηνοούμε τώρα... Όστόσο, συλλογίσου ότι είσαι τώρα κι' έόν πατέρας, πατέρας του λαού σου. Θυμήσου ότι είσαι βασιλέως, παιδί μου!

—Άλλοίμονο! είτε ο Φραγκίσκος ΙΙ, κοινώντας τό κεφάλι του είνε πιά βαρύ φορτίο, κυρία, τό σπέρτρε της Γαλλίας για τά χέρια έός παιδιού δεκάξη χρόνων...

—Μεγαλειότατε, απάντησε ή Αλκατερίνη, δεχθήτε μ' εγκαρτέρησι κι' εύγνωμοσύνη συγχρόνως τό φορτίο που ο Θεός σας δίνει και έμεις θά σάς βοηθήσουμε όσο μπορούμε στις προσπάθειές σας.

—Κυρία... σάς εύχαριστώ... ψιθύρισε ο νεαρός βασιλέως με κάποια στενοχωρία.

Και, μηχανικά, γύρισε τά βλέμματά του προς τό μέρος του δούκως ντε Γκιζ, σάν να ήθελε να ζητήσει μία συμβουλή από τό θείο της σύζυγου του.

Στό πρώτο βήμα του στη βασιλεία, και μάλιστα μπρός στη μητέρα του, ο φτωχός νεανίας έβλεπε κιάς έμπόδια στο δρόμο του.

Μά ο δούξ ντε Γκιζ τού είχε τότε χωρίς να διατάση: —Ναι, Μεγαλειότατε, έχετε δικήν... Ευχαριστήστε, εύχαριστήστε με δάχνου τη βασίλισσα για τά καλά κι' ένθαρρυντικά της λόγια. Μά μην περιοριστήτε μόνο να την εύχαριστήσετε. Πάστε της επίσης

με τόλημη ότι μεταξόν εκείνων που σάς άγατούν και που τούς άγαπάτε, αυτή βρισκεται στην πρώτη σειρά κι' ότι ύπολογίζετε στη μητρική της συνδρομή στη δύσκολη άποστολή που τόσο νέος αναλάβετε...

—Ο θεός μου ντε Γκιζ ήπρχε πιστός διαρκηνός τών σκέψεών μου, κυρία, είτε τότε ο νεαρός βασιλέως, γυρίζοντας προς τη μητέρα του, και άν από φόβο μήπως δεν τά πιά καλά, δεν επαναλαμβάνω τά λόγια του, θεωρήστε ότι τά είπα εγώ ο έδως, κυρία και μητέρα μου πολυαγαπημένη, και εύαρεστήθητε να μου ύποσχεθήτε την πολύτιμη συνδρομή σας στην άδυναμία μου.

Η βασιλομήτωρ έρριξε προς τό μέρος του δούκως ντε Γκιζ ένα βλέμμα έννοίας και συγκαταθέσεως κι' έπειτα είπε στο γιού της:

—Μεγαλειότατε, τά λιγοστά φώτα μου είνε δικά σας και θά είμαι εύτυχής κάθε φορά που θά με συμβουλευόσαστε. Μά δέν είμαι παρά μία γυναίκα και χρειαζεται πιά στο θρόνο σας ένας ύπερασπιστής που θά μπορή να κρατάη ένα σπαθί. Αυτό τό δυνατό χέρι, αυτή την άνδρική ενεργητικότητα, ή Μεγαλειότης σας θά μπορούση να βρή χωρίς άλλο σε κάποιο προσφιλή συγγενή του που βρισκεται έδω.

Η Αλκατερίνη τών Μεδίκων άπατάει άμέσως στόν δούκα ντε Γκιζ την ύποσχεσί της. Μ' ένα βλέμμα, είχαν κλείσει μία μυνητική συμφωνία μεταξύ τους, ή άποια, όστόσο, άπας θά δούμε, ούτε εύλικρα ήσαν κι' απ' τά δυο μέρη, ούτε μεγάλης διαρκείας.

Ο νεαρός βασιλέως κατέλαβε τη μητέρα του και, ένθαρρυνόμενος από τό βλέμμα της σύζυγου του Μαρίας Στουάρτ, έδωσε δειλά τό χέρι του στόν δούκα ντε Γκιζ.

Με τό σφιξίμο αυτό του χεριού του, τού παρξίδιζε τη διακυβέρνησι της Γαλλίας.

Όστόσο, ή Αλκατερίνη τών Μεδίκων δέν ήθελε ν' άφήση τόν γιού της να προχωρήσει πάλι και άλλάζοντας συζητήσει, είτε:

—Η μητέρα σας, Μεγαλειότατε, έχει να σάς ζητήσει μία χάρι.

—Ο, τι μου ζητήσετε, θά είνε διαταγή για μένα, απάντησε ο βασιλέως. Μίληστε, σάς παρακαλώ.

—Ε, λοιπόν, παιδί μου, απάντησε ή Αλκατερίνη, πρόκειται για μία γυναίκα που έκανε πάλι κακό στη Γαλλία. Δέν πρόκειται να έμεινουμε τις άδυναμίες εκείνου που είνε τώρα περισσότερο από ποτέ ιερός. Μά έπί τέλους, ο πατέρας σας δυστυχώς δεν ή πια, Μεγαλειότατε, και ή θέλησή του δεν έξουσιάζει πια αυτό τό άνακτορο... Και όμως αυτή ή γυναίκα, την άποια δεν θέλω να κατονομάσω, τοιμά να παραμένη έδω ακόμα και να έξακολουθή να με προσβάλει με την παρουσία της. Κατά τη διάρκεια τών ημερών που ο βασιλέως πάλευε με τόν θάνατο, της άπέδειξαν ότι δέν ταιριάζει να έξακολουθή να παραμένη στο παλάτι. Ο βασιλέως πέθανε, φώτησε εκείνη. Οχι, άναπάντε άνάμια, της απάντησαν. Οχι, λοιπόν, άπου εκείνος ή άνάμια, κανείς δεν μπορεί να με δώξην. Κι' έμεινε στο παλάτι.

Ο δούξ ντε Γκιζ δέκοντε με σεβασμό τη βασιλομήτορα κι' έσπευσε να πη:

—Συνώνυμη, Μεγαλειότατε... Μά ναύαξ, ότι έξω τις άποφάσεις της Α. Μ. τού βασιλέως, σχετικώς μ' αυτή που μιλάτε.

Και, χωρίς να πη τίποτ' άλλο, χτύπησε ένα κουδούνι. Ένας ύπηρετης άποφασίστηκε.

—Νά είδοσθή, είτε, ή δουκίσσα ντε Πουατιέ ότι ο βασιλέως έπιθυμεί να της μιλήσει άμέσως.

Ο ύπηρετης άποκλήθηκε και βγήκε έξω για να άπειλήσει τη διαταγή.

Ο βασιλέως δέν φάνηκε να ξαφνίστηκε ή ν' άνησχή καθόλου γιατι έπαιναν έτσι μεσ' απ' τά χέρια του τη βασιλική έξουσία. Άπεναντίας μάλιστα φανόταν εύχαριστημένος.

Δέν πιστεύω να είμαι ύπερβολικός, Μεγαλειότατε, είτε ο Γκιζ, λέγοντας ότι έξω τις άποφάσεις σας πάνω σ' αυτό τό ζήτημα;...

—Οχι βέβαια, άγαπήτε μας θέτε!... απάντησε ο Φραγκίσκος. Κόμπετε ό τι θέλετε, γιατί ό, τι κι' άν κάνετε θά είνε καλό...

Κι' αυτό που λέτε σάς, άγαπημένε μου, είνε επίσης καλό, ψιθύρισε γλυκά ή Μαρία Στουάρτ σ' αυτή τού συζύγου της.

Ο Φραγκίσκος κοκκίνισε από εύχαρίστησι και περηφάνεια. Για ένα βλέμμα, για μία λέξη της λατρετής του Μαρίας θά έδινε όλα τά βέβαια του κόσμου.

Η βασιλομήτωρ περιμενε με μία άσυνεπρήτη άποτομωσύνη την άποφάσι που θά έπαινε ο δούξ ντε Γκιζ, σχετικά με τη μισση της Άρτέμιδα τού Πουατιέ, την άποια ο Σπιαδωμένος μισούσε έξ ίσου.

Έπί τέλους, ή ημέρα της έκδόσεως είχε φτάσει και για τους δύο. Εκείνη τη στιγμή ο θυωρός άνήγειλε με δυνατή φωνή:

—Η ύψηλότητα δουκίσσα τού Βαλεντινού!...

Και ή Άρτεμις τού Πουατιέ παρουσιάστηκε ταραγμένη, με περσφάνη άνάμια...

XII

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΑΙΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ

Η Άρτεμις ύποκλήθηκε έλαφρά μπρός στο νεαρό βασιλέα, άκόμα πιά έλαφρά μπρός στην Αλκατερίνη τών Μεδίκων και τη Μαρία Στουάρτ και δέν φάνηκε καν να προσέχη την παρουσία τού δούκως ντε Γκιζ.

—Μεγαλειότατε, είτε, με διατάξατε να παρουσιαστώ ενώπιόν σας. (Άποκλινούσι)

Η Μαρία Στουάρτ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΝΗΣ

Η ΚΑΤΑΠΑΝΚΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΡΙΟΥΣ ΚΑΜΠΟΤ

Ο Κάμποτ πυγμάχος.

πολύ λίγο είχε εκείνοι, των οποίων η σταδιοδρομία υπήρξε θλιβή κι' οι οποίοι κατόρθωσαν να γίνουν γνωστοί και διάσημοι, χωρίς να περάσουν προηγουμένως πολλές πικρίες και απογοητεύσεις, και ιδίως πάρα πολλές στερήσεις.

Μολαταύτα, μέσα σε τόσους ήθροισμούς, λίγοι είναι εκείνοι που η ζωή τους παρουσιάζει τόσες εναλλαγές, όσες η ζωή του Μπριους Κάμποτ, του πρωταγωνιστού της τελευταίας μεγάλης αμερικανικής ταινίας «Κίνγκ Κόνγκ».

Συνήθως οι νέοι και η νέες που ανεδείκνυν στη σκηνή ή στην όθνη, εγκαταλείπουν το όνομά τους και παίρνουν ένα άλλο περισσότερο εύηχο, στο οποίο, για πολλή φιγούρα προσθέτουν κι' ένα εντέλ.

Με τον νεαρό Κάμποτ όμως, συνέβη το αντίθετο. Το δημοκρατικότερο όνομα Μπριους Κάμποτ δεν είχε το πραγματικό του. Είχε το ψευδώνυμο που διάλεξε για ν' αντικαταστήσει το αληθινό του όνομα, το οποίο σε όλο του το πλάτος και το μήκος, είχε Στέφανος Ίακωβος ντε Μπυζάκ.

Πράγματι, ο Κάμποτ είχε αληθινός αριστοκράτης. Κατάγεται από μία από τις παλαιότερες γαλλικές οικογένειες που μετανάστευσαν προ δύο αιώνων στο Νέο Μεξικό, και στην Εύρωπη έχει συγγενείς που ανήκουν στην ανωτάτη αριστοκρατία. Μά και στην Αμερική η κοινωνική θέση του Κάμποτ δεν ήταν λιγώτερο αριστοκρατική: Ο πατέρας του, ένας ταγματάρχης του αμερικανικού στρατού, έχει πολύ μεγάλη περιουσία και σκόπευε μάλιστα να κάνει και τον γιό του στρατιωτικό. Μά ο νεαρός Μπριους είχε άλλες ιδέες. Μέσα του έβραζε το αίμα των Γάλλων προγόνων του που η αγάπη τους για τις περιπέτειες τους είχε κάνει να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους και να ζητήσουν άλλο καινούργιο στάδιον δράσεως. Έτσι λοιπόν ο Μπριους, σε ηλικία 16 ετών, εγκατέλειψε κρυφά τη στρατιωτική σχολή, στην οποία εσπούδαζε, και ακολούθησε έναν... περιοδεύοντα πυγμάχο που γύριζε από πόλη σε πόλη και έκανε επιδείξεις. Μαζύ του γύρισε κι' αυτός πόλεις και χωριά, έμαθε τα μυστικά της πυγμαχικής τέχνης και όταν τέλος την έμαθε στην εντέλεια και έξιπλάσσε τον διδάσκαλό του και εργοδότη του κάτω μ' ένα μαεστρόν νον-άουτ, έπηρε τα παπούτσια του στο χέρι και πήγε να βοηθούει άλλους.

Ο περιοδεύων πυγμαχικός θίασος βοσκοτόν την εποχή εκείνη στα νότια του Τέξας κι' έτσι ο νεαρός Μπριους άποφάσισε και πήγε στην πλησιέστερη πόλη, στο Χούστον, όπου και συνάντησε ένα παλιό φίλο του και συμπαθή του. Είχε έρθει τότε η άνοιξη και μαζί μ' αυτήν ξύπνησε στους δυο νέους η όρεξη να γυρίσουν τον κόσμο και να ιδούν όλα τα θαύματα της γης. Γι' αυτό τον λόγο άποφάσισαν να μουν μοιτσόι σ' ένα υπερωκεάνειο φορητό σε όλη τις άλλες ημερήσιες.

Ο Κάμποτ ανεπαιστέως του φερόταν με τη μεγάλη του αγάπη και σε ημετέρας. Καί το παράξενο είναι ότι με τον ίδιο τρόπο φερόταν στον Μπριους Κάμποτ όλοι με τους οποίους

Ο Μπριους Κάμποτ.

ήρθε σε συνάφεια, από τους πιο ψηλούς, αριστοκράτες, ως τους ταπεινότερους εργάτες.

Έτσι τέλους, κάποια μέρα το υπερωκεάνειο έφτασε στη Χάρρη. Έκει άλλοι σινάδελοι του, οι ναύτες του φορητού, ανέλαβαν να μνήσουν τον Μπριους στη ζωή του λιμανιού. Τον έπλησαν λοιπόν σε όλα τα καταγόνια και τα καπνιστήρια της Χάρρης, τα οποία φημιζόταν ως τα χειρότερα της Ευρώπης, έφωλα μόνον με της Σαγκάης.

Έκει ο Μπριους είδε θέαματα που δεν τα φανταζόταν ούτε στην ύπνο του: μορφές παρόμοιες απ' όλες τις άκρες της γης, φράσεις και γλώσσες, γυναίκες νέες και γηρές, όλες με τη σφαίρα της διαφοράς. Παρακολούθησε τρομερούς κανηλάδες και κτηνώδη μεθυσμένα, έδε ανθρώπους μορφοποιημένους από τα ναρκωτικά, συναναστάθηκε λαπούτες και κάθε κατηγορίας κακοποιούς.

Ο νεαρός άπόγονος της ένδοξης κι' αριστοκρατικής οικογένειας ντε Μπυζάκ, αλοθάνηκε άηδία και άγανάκτηση, γιατί σ' αυτά τα θέαματα κι' άποφάσισε να φύγει όσο το δυνατόν γρηγορότερα απ' αυτό το περιβάλλον. Έπηρε λοιπόν τα λίγα λεπτούλια που είχε μαζί του κι' έβγαλε ένα εισιτήριο τρίτης θέσεως για το Παρίσι. Μόλις έφτασε εκεί, παρουσιάστηκε άμέσως στο θείο του Χέρμαν Χάρριους, τον φίλο του μεγάλου τραγουδιστή και πολυκατομιμούλου Πιερνι Μόργγκαν.

Ο καλός θείος δέχτηκε με άνοιχτή καρδιά τον άσωτο άνηψο. Τον έπαινε σύμφωνα με την κοινωνική του θέση και τον είσηγαγε στην αριστοκρατική παλαιή κοινωνία. Ο νεαρός Μπριους γύρισε το Παρίσι και διασκεδάσε όσο λίγα νέοι στην ηλικία του. Χάρη στην ύψηλή θέση του θείου του, πήγε και έπισκεψή τα παλιά των μαζών με τιμητική συνοδεία, έχοντας στον ώμο ως οδηγό έναν Γάλλο στρατηγό. Έκλεισε σ' όλες τις επίσημες τελετές, σ' όλες τις δεξιώσεις. Αυτός, που πριν από ένα μήνα, έπιόλυνε και άγνιστος, σφοδρόριζε το κατάστημα του βρωμικού φορητού, έμπαινε τώρα στα λαμπρότερα παρισινά σαλόνια και συχνά σε πιο αριστοκρατικά κέντρα.

Αυτό όμως είχε το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της ζωής του Μπριους Κάμποτ. Από την ταπεινότερη άρρώγια ανέβαινε στα μεγαλύτερα ύψη και από τα ύψη πέφτει πάλι στην άρρώγια, διατηρώντας πάντα το χαμόγελό του.

Για να μάθει καλά τα γαλλικά, ο θείος του ανέθεσε σ' έναν τυφλό του πόλεμου να συνοδεύει κάθε άπόγευμα τον άνεψο του σε περίπατο στο δάσος της Βουλβίνης. Από τον δυστυχισμένο αυτόν άντατρο, ο οποίος έκανε να είναι άθροιστος, έμαθε πολλές και πολύτιμες πληροφορίες της ζωής του.

Στη Γαλλία ο Μπριους γνωρίστηκε μ' ένα νεαρό Γάλλο συγγαμφα κι' οι δυο νέοι άπεφάσισαν να άκουν τον γύρο της Γαλλίας με το ποδήλατο. Δεν έτελειώσαν όμως το ταξίδι τους. Όταν έφθασαν στο Τούρκ, ο νέος Γάλλος πρότεινε στο φίλο του να εγκαταλείψουν τα ποδήλατά τους και να έγγραψουν ως φοιτητές στο παλιό και φημισμένο Πανεπιστήμιο της πόλεως. Και ο Κάμποτ, με την άποφασιστικότητα που τον χαρακτηρίζει σε όλα του, δέχτηκε πρόθυμα.

Έτσι, ο γιός του ταγματάρχου ντε Μπυζάκ και πρώην εύελπς, έγινε φοιτητής... της φιλολογίας. Η μαγία του όμως για τη γαλλική λογοτεχνία δεν κράτησε παρά μόνον έξη μήνες. Έξασα τότε τον κυριεύσε μια μεγάλη νοσταλγία για τους δικούς του. Έπιθυμώ να

Ο Κάμποτ μοιτς.

Ο Κάμποτ μοιτς.

Ο Κάμποτ μοιτς.

Ο Κάμποτ μοιτς.

Ο Κάμποτ μοιτς.

Ο Κάμποτ μοιτς.

Ο Κάμποτ μοιτς.

Ο Κάμποτ μοιτς.

Ο Κάμποτ μοιτς.

Ο Κάμποτ μοιτς.

Ο Κάμποτ μοιτς.

Ο Κάμποτ μοιτς.

Ο Κάμποτ μοιτς.

Ο Κάμποτ μοιτς.

Ο Κάμποτ μοιτς.

επιστήμη την πατρίδα του και τους γονείς του, και χωρίς να χάνει από το μυαλό σ' ένα υπερωκεάνειο — ως επιδίωξη όμως πρώτης θέσεως — και ξαναγίαινε στην Αμερική.

Νά ένα διάστημα άποφάσισε να επιδοθή σε σοβαρές μελέτες κι' έγραφε πολύ φοιτητής σ' ένα αμερικανικό Πανεπιστήμιο. Έννοια του πατέρα του είχε άνακατεθεί με έπιχειρήσεις πετρελαίων. Ένα μεγάλο του κτήμα μάλιστα, υπήρχαν έλπίδες ν' άνακαλυφθούν πετρελαιοφόρες πηγές. Έτσι, σε λίγο, ο Μπριους έκρινε προτιμότερο να εγκαταλείψει τα βιβλία για τα πετρελαιο. Άρματώθηκε λοιπόν μ' ένα γαιοστράτιον κι' άρχισε να σκάβει όλες τις γωνίες του πατρικού κτήματος, παρακαλώντας τον Θεό να του φανερώσει το πετρέλαιο. Μά το πετρέλαιο δεν φανερώθηκε ποτέ. Και στη θέση του παρουσιάστηκε ο έλκος με τη μορφή μιας άρρωστίας νέας.

Άλλος να χασομερήσει ο Μπριους, πέταξε τα γαιοστράτινα, έβγαλε κι' απ' αυτά τα βιβλία και άκολούθησε την έλκετή του στο Σικάγο, όπου ζούσε ο πατέρας της, ένας από τους σπουδαιότερους χρηματιστές. Και σε λίγο καιρό η έπιχειρήσις άνηγγελλαν έναν νέο άριστο-κρητικό γάμο.

Από χρόνια κράτησε αυτός ο γάμος, γιατί ο Μπριους δεν μπορούσε να μείνει επί πολύ σταθερός σε τίποτε. Έννοια του πατέρα του, είχε άνακατεθεί με το χρηματιστήριο. Όταν λοιπόν έγκατέλειπε τη γυναίκα του, πήγε στη Νέα Υόρκη κι' έζησε με τους χρηματιστές του έργασίας. Και στο τέλος έφτασε στην Καλλιφορνια.

Είχε άδύνατον να πάει κανείς στην Καλλιφορνια και να μην τον άκούσει ο κινηματογράφος. Αυτό έφαρμόζεται άκόμη περισσότερο για τον Μπριους Κάμποτ που του άρεσε να δοκιμάζει το κάθε τι και ν' άνακατεθεί σε όλα. Άποφάσισε λοιπόν να γίνη ήθροισμός της όθνης. Οι γνωστοί του του έδωσαν γράμματα προς όλους τους διευθυντές και τους κυριότερους σκηνοθέτες των κινηματογραφικών εταιρειών, αλλά ο άπειρο Μπριους δεν τα χρησιμοποίησε ποτέ.

— Όταν θέλει να δημιουργήσει κανείς κάτι, έρχεται από τη βάση κι' όχι από την κορυφή, έλεγε.

Μολαταύτα, χάρις στην άξιοθαύμαστη ικανότητά του να πίνει φιλίες με όλο τον κόσμο, δεν άργησε να συνδεθή με πολλούς άστέρες του κινηματογράφου. Έγινε λοιπόν σε λίγο στενός φίλος με Τζέι Μάκ-Κορ, της Μάριον Νταϊς και της Ντολές ντελ Ρίο. Πέρασαν όμως δυο χρόνια και άκόμη δεν είχε μπει να μπει σε κάποια σκηνή. Σ' αυτό το διάστημα, είχε πάρει έπιείκως ν' άλληλογραφή με τον πατέρα του. «Η έλπίς μου να άναδειχθή στην κινηματογραφία, άρρωστ να κάνει γνωστό στο γέρο ταγματάρχη την τελευταία περιπέτειά του.

Τέλος, σε κάποια κοσμική συναναστροφή η Ντολές ντελ Ρίο τον έπείσθησε στον Δανιέλ Σελτον, ένα παραγωγό ταινιών. Ο Σελτον τις έξι μέρες άκρόως έκρινε ήταν πολύ στεναχωρημένος, γιατί έπρόκειτο να γυρίσει την μεγάλη ταινία «Κίνγκ Κόνγκ» και ο Τζέι Μάκ-Κορ, για τον οποίο είχαν προορίσει άρχικώς τον ρόλο ενός γηραιού γοργίλα που καταστρέφει τον κόσμο, ήταν άνακατεμένος να γυρίσει έπιείκτως μια άλλη ταινία.

Όταν λοιπόν ο Σελτον άντίκρουσε τον πανύψηλο και άθλητο Μπριους Κάμποτ, άντελήφθη ότι βρήκε το πρόσωπο που ζητούσε. Άπό τότε έπρότεινε να πάει να του πάρουν μερικές δοκιμαστικές φωτογραφίες και σε λίγες μέρες η εταιρεία «Κίνγκ-Κόνγκ».

Την ίδια μέρα που ο Μπριους έπείσθησε το συμβόλαιο, έστειλε ένα τηλεγράφημα στον πατέρα του, για να του άναγγείλν την εύγλωττη άληθεια. Κι' ενώ περίμενε την άπάντησή του ήλθε ένα άλλο τηλεγράφημα. Ο ταγματάρχης ντε Μπυζάκ είχε πέσει θύμα δυστυχισματος, κατά το διάστημα μιας κινηματικής έδρασης και πέθανε προτού να άνακατεθεί τη δόξα του γιού του.

Λίγοι είναι οι άνθρωποι που γυρίζουν τόσο καλά την έννοια και την καταδίωξη της τύχης, όσο ο Μπριους Κάμποτ.

ΕΠΙΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΚΡΥΟ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ένας Άγγλος πατρός βεβαιώνει ότι το κρύο έξασει εφεργετική έδραση στη διατήρησι των μαλλιών. Άρχει ν' έψη, λέει, κανείς δυο ή τρεις μήνες σε ψυχρά κλίματα και ιδίως στις άρρωστεις αυτής έπείσεως, για να άντιληφθή το μέγεθος της εφεργετικής αυτής έπείσεως.

Παρετήρηθη μάλιστα σχετικώς ότι οι άνθρωποι που βάζουν πάγο μέσα στα διάφορα ποτά που πίνουν, πορφυλάσσονται από την τριχόπτωση που είναι μια άσθενεια έντελως άγνωστη στους Έσκιμους και γενικά σ' όσους ζούν μέσα σε πολλά χιόνια και πάγους.

Ένας άλλος πατρός παρετήρησε ότι το τρίχωμα των ανθρώπων των πολικών περιοχών αύξάνει καταπληκτικά και ότι τα μαλλιά τους έξερρηγνών του πόλου άνακατεν μεγάλη στερεότητα.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΕΡΒΑΝΑΔΑ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Γυρίζει ο νους μου κάποτε στα χρόνια τα παλιά
στις χώρες των παρεμυθίων και στους τρανούς ηγνάδες
στους πύργους τους κρυστάλλινους στα κάστρα από γυαλιά
που έπίπτες πολέμοις για έσκαυτες νυφίδες.

Στο νου μου ζωντανεύουν οι πεθαμένοι θρόνοι
κι' η άρμονία τους μου κοιμά πόνους κρυφούς στα στήθια
δίνω με νανούριζε σε περασμένο δειλί
ή φαντασία της γιγνίας και του παπού ή άλφεινα.

Νά, ο πάργος ο κρυστάλλινος με τα χρυσά κλειδιά
που η ρήγισσα ή πεντάμορφη κλασμένη άναστενάζει
και καρτερεί το σήμα της μακριά απ' την άμμουδιά
κι' ο πόθος, άγριο θερό, τα σπάλα της σπαράζει.

Νά, ο τροβαδούρος ο γλυκός, που στη χροστή του λύρα
μέρα και νύχτα τραγουδεί τα πάθη της αγάπης.
Νά, και η σφιγγά ή μάγισσα κι' η ψυχολόγα Μοίρα,
νά, και του πάργου ο φύλακας ο άκοίμητος άράτης.

Νά ο δράκος που απ' το στόμα του πετά φωτιές και καίει
και μια νυφούλα διαλεχτή του πάνε κάθε χρόνο.
Νά, το τρανό ηγοπούλο, που κάθεται και κλαίει
μαρμαρωμένο στο χρυσό το μαγεύ του θρόνου.

«Αχ! Έλα να γυρίσουμε, αγάπη μου γλυκαί,
στις χώρες των παρεμυθίων, στα περασμένα
(χρόνια :

Έσύ να είσαι ρήγισσα του πάργου μουσικά
και τροβαδούρος πλά σου να τραγουδάς αιώνα.

Έλα στον πύργο των κρυφών να πάμε να κλεί-
(στούμε

και σάν περάσει η μάγισσα κι' ο κόσμος όλος
(γίνει

τοιγύρο, γύρω μάμαρο, σφιχτά ν' άγκαλια-
(στούμε

μαρμαρωμένο σύμπλεγμα ή αγάπη μας να μείνει.

ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τ' ΟΛΟΧΡΥΣΟ ΠΟΤΑΜΙ

Τρέξ' ή ματιά μου έλεύθερη, χάνεται σ' όλη...

Κάτω τα κύματα, τα σύννεφα ψηλά...
Και πάει και σταμάτα εκεί που γλυκογυρίζει
και με τη θάλασσα ο ουρανός μιλά.

Κουάτα σ' άκρογάλε, ή αύρα πνέει δειλά,
άπορριε εδώ που κι' έχει κάποιος μαυρίζει.
Η νύχτα έχίνη, ή δούλες μόνονα ροδίζει.

ή μέρα είναι νεκρός, όπου χαμογέλα.

Μά και της δύσεως σε λίγο φεύγει ή χαρά
και μέσ' στη λήνη μας θα ίδουμε το φεγγάρι
ένα ποταμό δόξαρο πλανή να κλείνει.

Και τότε θα σού πώ, αγάπη μου δοσάτη :
—Μέσ' στην κρυδιά μας, θάλασσα παθή γεμάτη,
ο έρωτας είν' αυτό τ' όλόχρυσο ποτάμι.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

«Απ' το καναρίνι, όπου το κλουδί του
παταχτό θορό,

να γυρνά με νάσι το χρυσό κορμί του,
έξασα μπροστά μου, πέφτει ένα σπασό,
απ' το καναρίνι μέσα στο κλουδί του.

Έξοικιστο πουλάκι, που να καταλάβη!
Τη γλυκαί λαλιά,

τα τραλά παλινδρόμια, μια στιγμή δεν παύει
μέσ' στην άσπρη του κλουδιού φουλά.

Έξοικιστο πουλάκι, που να καταλάβη!
Τη γλυκαί λαλιά,

Πού θέ να σταθή;
Κι' απ' το σπασό φεύγει! πέταλινά μοιάζει.

Από πού λουλούδι θέ ν' άναμνήθη;
Φύσηξε τ' άγέρι, το φτερίκι άράζει.

«Ετσι κι' απ' την άσπρη που γοργά διαβαίνει,
φύγει η μάτι.

Δεν γυρνά, δε σπείρει, πάλι χαμογέλα...
«Αχ! σε τίποσ στήλη άναψε φουλά,
ή ματιά της κόρης, που γοργά διαβαίνει;

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ελένη Φρειδερίκη 'Αλβέρτο γόν 'Ιλλυ-Μόλτκε. Είμαι σαρανταπέντε χρόνων. Έχω τρεις γιους και μία γυναίκα που δεν μου πέρασε ποτέ τη ζωή μου.

Διευθύνω ένα εργοστάσιο όπου δουλεύουν πέντε χιλιάδες εργάτες. Φτιάχνουν γεωργικές μηχανές, τις καλύτερες της Ευρώπης. Είμαι αρκετά πλούσιος, έχω άνθηρη υγεία και μου φαίνεται ότι είμαι ευτυχισμένος...

Σ' όλη μου τη ζωή δεν μου συνέβη τίποτα το αξιοσημείωτο, εκτός μόνο από εκείνο το έπεισόδιο που μ' έκανε ν' αριστεύω στο στρατό...

Ρωθό στη διοικητική και να γίνει ότι είμαι σήμερα. Το έπεισόδιο αυτό συνέβη εδώ κ' είκοσι χρόνια, την εποχή που ζούσε ακόμη ο πατέρας μου ο στρατάρχης.

Λησμονήσα να σας πω ότι άνηκα στην οικογένεια Μόλτκε. Η μητέρα μου ήταν ανήλικη του μεγάλου στρατηγού. Έπειτα παντρεύτηκε τον Βόλφραμ γόν 'Ιλλυ, τον πατέρα μου, που πέθανε νέος.

Ύστερα λοιπόν από το θάνατό του, εγώ, η Βέρθα, η αδελφή μου κ' η μητέρα μας, πήγαμε να ζήσουμε στο παλάτι του στρατάρχου. Μά δεν είμαστε οι μόνοι εκεί πέρα. Ένα σωρό εξάδελφοι, ανήψιοι και κουνιάδοι καθόντουσαν με το γέρο, τον αρχηγό μιας οικογενείας στρατιωτικών από πενήντα πρόσωπα.

Θυμάμαι λιγάκι σαμάρια μερικές χοροστροφίδες με κατάφωτους τούς πολυελαίους των σαλονιών, που ήταν γεμάτα από τεράστιους καθρέφτες και χρυσοστόλιστες τρωσσικές στολές. Στη μέση, ήταν ο στρατάρχης, σωπιδός και αυστηρός σαν είδωλο. Τον φοβότανε όλος ο κόσμος. Δεν άνοιγε το στόμα του, παρά γιά να κάνει παρατηρήσεις, να τιμωρήσει ή να καταραστή. Έμ'ένα όμως, περισσότερο από τα λόγια του, με τρομοκρατούσε η σκληρή και κρύα ματιά του...

Δεν μπόρεσα ποτέ μου να τον αγαπήσω : και μου φαίνεται ότι δεν τον αγαπούσε και κανείς άλλος από τους συγγενείς του. Μιλούσαν πάντα γι' αυτόν σιγανά, με μυστήριο. Κανείς δεν τολμούσε να τον ρωτήσει γιά κάτι. Όλοι περιμέναμε με φόβο τις διαταγές του.

Σ' έμένα, τόσο ύποπτη, μ' έκανε να τρέπονται και με συγκρατούσε μονάχα η σκέψη ότι ε-λοι μας ζούσαμε και σπουδάζαμε μ' εξοδα του...

Αυτό γιά μένα ήταν πού σπουδαίο από τη νίκη του Σεντάν. Ο στρατάρχης είχε καταπολεμήσει τη Γαλλία, δεν υπήρχε βέβαια καμιά αμφιβολία, αυτό όμως ήταν δικός του λογαριασμός, κ' όχι δικός μου, γιατί εγώ δεν έδινα καμιά σημασία στα στρατιωτικά κατορθώματα. Γι' αυτό μάλιστα δεν καμάρωνα διόλου που είχα στις φλέβες μου κάποια σταγόνα από το αίμα του και πού μπορούσα να προσθέτω στο όνομά μου και τ' όνομα του Μόλτκε.

Έννοιασά ακόμη αυτή τη συγγένεια σαν συμφορά την ημέρα που μπήκα σ' ένα στρατιωτικό σχολείο, όπως είχε διατάξει ο στρατάρχης. Όλοι οι Μόλτκε έπρεπε να γίνουν στρατιώτες!

Όταν γύρισα λοιπόν στο παλάτι του, ήμουν είκοσιτριών χρόνων κ' ανήπολογος των Ουσσάρων της Φρονιάς. Η παράδοσις της οικογενείας μας με υποχρέωνε να περάσω την άδεια μου κοντά στο στρατάρχη. Μαζί μ' έμένα ήταν και καμιά δωδεκάριά άλλοι Μόλτκε, καμαρωτοί και καλοσφιγμένοι σε στολές ούλων κ' αξιωματικών του πυροβολικού. Ένας μάλιστα ήταν σημασιφόρος. Αυτός όμως δεν έβρισκε χάρη στα μάτια του μεγάλου Μόλτκε. Τον περιφρονούσε...

Εκείνη την εποχή λοιπόν συνέβη το έπεισόδιο που θα σας διηγηθώ και πού μ' έκανε ν' αλλάξω τη ζωή μου.

Ο στρατάρχης τότε ήταν ένεννηντα χρόνων. Πέθανε βραδύ από λόγους μύνης. Όταν γύρισα από το στρατιωτικό σχολείο, ήταν παρών. Καθόταν σε μια πολυθρόνα, με το δεξί μέρος του σώματός του άνοιχτο και δεν μπορούσε πια να μιλήσει, παρά με πολύ μεγάλη δυσκολία. Τα μάτια του όμως είχαν διατηρήσει το ίδιο σκληρό και κρύο βλέμμα. Μ' αυτό το βλέμμα εξουλοούσε να δίνω διαταγές και να τρομοκρατώ τους συγγενείς του.

Μόλις έφτασα, υποχρεώθηκα να παρουσιάσω μπροστά του. Θυμάμαι ακόμη τη φόβη που μ' έπιασε όταν τα διατεταστικά έβρινα

μάτια του καρφώθηκαν άπ'άνω στη στολή μου: αν ένα κομμάτι ή ένα σειρήνη ήταν λίγο πιο πέρα από την κανονική του θέση, θα μ' έβλεπε το λιγότερο Έξη μήνες φυλακή... Μά η στολή μου ήταν άψογη.

Ανάμεσα στους συγγενείς μου, ο μεγαλύτερος ήταν ο Λεοπόλδος Βίλνελμ γόν Μόλτκε, γιος του στρατάρχου και στρατηγός. Ο άνθρωπος αυτός είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του την ίδια αυστηρότητα και ποτέ του δεν μιλούσε γιά τίποτ' άλλο, παρά γιά τα τακτικά και στρατηγικά τέχνες.

Σ' αυτές λοιπόν τις συζητήσεις με τους άλλους Μόλτκε, κάθε τόσο άκουγότανε μιά φράση, που την έπρόφεραν όλοι τους, κ' ήταν ίσα σχεδόν σεβασμό. Η ακόλουθη : «Το μυστικό του στρατάρχου».

Από μικρό παιδί είχα ζητήσει από τη μητέρα μου να μ' εξηγήσει ποιά ήταν αυτό το μυστικό κ' εκείνη μου είχε πει ότι δεν το ήξερε κανείς κ' ότι όλοι έννοούσαν μ' αυτό την άδωτη στρατηγική τέχνη του μεγάλου Μόλτκε, με την οποία κέρδιζε τις μάχες...

Τώρα λοιπόν πού ο στρατάρχης θροσκάνε στις τελευταίες του μέρες, ο στρατηγός Λεοπόλδος, ως γιος του, είχε αποφασίσει να εξηγήσει αυτό το πατρικό μυστήριο.

—Το μυστικό πρέπει να μείνει σ' εμάς, έλεγε κάθε τόσο. Έτσι δικό μας... τον Μόλτκε! Έγώ είμαι ο διάδοχός του. Μά αν έμ' ένα κάποιος από σας πρέπει να το μάθει. Το μυστικό δεν πρέπει να γράμ με το στρατάρχη... Οι πόλεμοι δεν τελειώνουν κ' οι Μόλτκε πρέπει να κερδίζουν κ' άλλες μάχες!... Έμεις πρέπει να είμαστε οι φύλακες της νίκης!...

Ο παρόντος άκουγε δίχως άλλο αυτά τα λόγια, μά δεν άποφαισε ποτέ να δώσει μιά απάντησι. Το βλέμμα του, σκληρό και κρύο, περνούσε από τον ένα στον άλλο, με μιά αυστηρότητα που μάς έκανε όλους να παγώνουμε από τη φόβη μας.

Μιά ημέρα ο στρατάρχης έπεσε μιά πνευμονική συμφορά. Οι Μόλτκε τότε τρομοκρατήθηκαν. Θα πέθανε λοιπόν δίχως να φανερώσει το μυστικό του; Στενοχωρήσαν όλοι μπροστά του κ' άνασάνανε βιασά από τη συγκρατημένη λίσσα τους. Ο γιος έπρεπε να μιλήσει κ' αν δεν ήθελε, θα τον άναγκάζαν αυτοί.

Θυμάμαι ακόμη να έβρινα λίγα το Λεοπόλδο, τον γιο του : —Μπορεί να πεθάνει, πού έλεγε, από στιγμή σε στιγμή, και ταλαβαίνεις; Έμεις όμως δεν θα σ' αφήσουμε να πεθάνεις πριν μ'ας φανερώσεις το μυστικό σου! Άκούς; Έμεις, λοιπόν! Μιλήσε... Πές μας το μυστικό σου!...

Εγώ όμως τότε, όν γιό συμπένασα το γέρο που δεν φανότανε ότι είχε φοβηθεί, μά γι'ατί δεν μπορούσα πια να κρατήσω την άγανάκτησή μου μπροστά σ' αυτό το θέμα, φώναξα με σταθερή φωνή : —Μά δεν ήπαρχε κανένας μυστικό!...

Η νεκρική σιγή πού απλώθηκε ύστερ' από τα λόγια μου με άγασσε : κατάλαβα κ' εγώ ότι είχα ξεστομίσει μιά τρομακή βλαφή μα.

Κανείς δεν τολμούσε πια να πάρη την άδειασή του κ' ά γρηγορός ρόγγος του έτοιμοθανάτου φανερώσε την άγνοια της φωνής του. Τα μάτια του ήσαν καρφωμένα άπ'άνω μου με μιά τόσο τρομακτική έκφρασι, ώστε μου φάνηκε ότι από τη μιά στιγμή σε άλλη θα σφαριάζονταν καταγής λιπθύμιος...

Οι άλλοι, άκίνητοι, τον κοιροκύντασαν. Κι' όταν ο στρατάρχης σήκωσε άργά το άριστερό του χέρι, νόμισαν ότι ήθελε να πάρη το πιστόλι του γιά να με σκοτώσει. Όλοι τους, —και μαζί μ' αυτός κ' εγώ,—τό θροσκάνε αυτό πολύ λογικό και κανείς τους δεν θα γυρνούσε να με σώσει...

Τό χέρι όμως του στρατάρχου, πού σηκώθηκε με τόσο κίση, έβριζε την πόρτα. Μόνο εγώ έπρεπε να μείνω μαζί του. Οι άλλοι έφυγαν νύγνων. Αυτό μ'ας διέτασαν τα μάτια του. Κι' εγώ έμένα άκίνητος στη θέση μου.

Θυμάμαι σαν τώρα ότι ο Λεοπόλδος, πού έδωανε τελευταίος, πού έρριξε μιά συμπνετική ματιά, σαν ν' άποκαρτούσε έναν έτοιμόθαντο.

Κι' αλήθεια, συλλογίζομουν ότι είχε έρθει πια η τελευταία μου στιγμή, όταν εκείνος μου έκανε νόημα να πάω κοντά του. Ύψακτος

Με το άριστερό του χέρι μ' άγκάλιασε από τον ώμο.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

Τζόν Μπλοντέλλ, η χαριτωμένη Άμερικανίσ πρωταγωνίστρια, θροσκάνε: τον τελευταίο καιρό σε κλινική κάνοντας ειδική θεραπεία γιά τα μάτια της. Κατά το γύρισμα μιάς νέας ταινίας, στο στούντιο χρησιμοποίησαν φώτα παλαιού συστήματος γιά να επιτύχουν φθορισμένα εφέρε, και τα φώτα αυτά έβλαψαν τόσο πολύ τα μάτια της νεαρής πρωταγωνίστριας, ώστε επί μιά δομάδα δεν έβλεπε σχεδόν καθόλου.

—Τό συμβόλαιό του Τζόν Τζιλμπέρτ με την εταιρεία «Μέτρο-Γκόλντγουιν», δυνάμει του όποιου πληρώνονταν διακόσιες πενήντα χιλιάδες δολάρια γιά κάθε ταινία πού θα γύριζε, έληξε επί τέλους την περασμένη μήνα.

—Η «Μέτρο-Γκόλντγουιν» έδήλωσε ότι δεν θα ξανακάνη πια άλλο συμβόλαιο με τόσο μεγάλη αμοιβή, ούτε με τόσο μεγάλη διάρκεια.

—Πολλοί ύποστηρίζουν ότι η λήξις του συμβολαίου του Τζιλμπέρτ συμβολίζει και την λήξις της κινηματογραφικής του σταδιοδρομίας.

—Η νέα ταινία «Ο Ρασπούτιν και η αυτοκράτειρα», πού άποτελεί μιά νέα έκδοσι της ταινίας «Ρασπούτιν, ο σατανικός καλόγηρος», ετοιμάσσε άκριά άποτυπία. Το σενάριο τό είχε γράψει, παραλήθεισα ιδιαίτερος ή μεγάλη δούκισσα Μαρία της Ρωσίας (ή κόρη της ελληνίδος βασίλισσας Άλεξάνδρας), στην ταινία ιδέ αυτή είχαν πρωταγωνιστήσε ο Τζόν, ο Λιονέλ και η Ένελ Μπάρμωρ, ή όποια είχε παίξει τοις κυρίους ρόλους και στον πρώτο «Ρασπούτιν». Η άποτυπία της ταινίας, κατά τα άμεροεκαδικά φύλλα, άφείλεται στο πιά διατικό γύρισμα της.

—Ο Τζόν Όκα, ο νεανικός άστήρ του κινηματογράφου, άπεφασίσε ν' άφήσει το μυστικό του να μεγαλώσει, πράγμα πού δεν είχε θέλησει να κάνει ως τώρα. Κατά τις κακές γλώσσες του Χόλλυγουντ, αυτό άφείλεται στο ότι ο Τζόν έπιδιώκει να επιτύχη την εύνοια της όμορφης Πέγκυ Χάκινς Τζόνς, ή όποια, μόλις έφθασε από την Νέα Υόρκη, έτερέλλανε όλους τους άρρενας κατοίκους του Χόλλυγουντ.

—Η πού ένδιαφέροσα άμεροεκαδική ταινία της τελευταίας παραγωγής φαίνεται ότι θα είνε ή «Σύζυγος του πολέμου», ή ταινία αυτή διαδοματίζεται στην μυθολογική εποχή και μάλιστα στην χώρα των Άμαζόνων. Τους κυρίους ρόλους έχουν ή γνωστή μας Έλσα Λάντι και το καινούργιο άστέρι του Χόλλυγουντ, ή Κέθριν Χέτσερ. Η Έλσα Λάντι έπαύεται τον ρόλο της βασίλισσας των Άμαζόνων.

—Η Μάρλεν Ντήτριχ, ή όποια, ως γνωστόν, έγκαινιάσε τελευταία την μόδα των άνδρων παντελονιών, βοήκε τον μάστορά της από τον Μορίς Σεβαλιέ.

—Ένα βράδυ ήσαν κ' οι δύο τους προσκαλεσμένοι στην όίλλα του Ντούγκλας Φαίριμπακς και της Μάιρης Πίκφορντ και ο Γάλλος

λοιπόν, γιατί δεν μπορούσα να κάνω τίποτ' άλλο παρά να ύπακούσω. Με τό άριστερό του χέρι μ' άγκάλιασε από τον ώμο : έπρεπε να σήκω και να πλησιάσω το πρόσωπό μου κοντά στο δικό του, τόσο κοντά, ώστε έννοιωθα την άδειασή του να με καιή και τις ματιές του να τριπούν τα μάτια μου.

Ο στρατάρχης προσπαθούσε να μιλήσει. Από το λαμό του έβγαιναν άναρθρες φωνές άγονίας και τέλος τα χείλη του μπόρεσαν να προσφέρουν αυτά τα λόγια :

—Έκτε αλήθεια... Στην τύχη... Αυτό είνε το μυστικό... Μά... αλλοιμονό σου αν τ' ξαναπείς!... Άλλοιμονό σου! —Ήθελε να πη κάτι ακόμη, μά δεν μπόρεσε. Και τότε με τό σκελετώδες χέρι του άρπαιξε την κλωδιά κ' έγραψε άπάνω στην πλάκα, πού ήταν πάντα δίπλα του, με ατσμαδικά γράμματα, αυτά τα λόγια :

—Σε διατάσσω... να φύγης από τό στρατό!... Έπειτα, έπεσε πίσω στην πολυθρόνα, άνασαινώνας βαρεά, σαν να πέθανε. Οι άλλοι, όταν διάβασαν εκείνη τη διαταγή, νόμισαν ότι ή ταν ή τιμωρία μου, γιά την άφάνταστη εκείνη ιερουσία...

Κι' εγώ, τότε υπέβαλα άμέσως την παραιτήσή μου από άνθιπολοκαγός των Ουσσάρων της Φρονιάς.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΟ ΝΤΕ ΣΤΕΦΑΝΙ

Ο Ντούγκλας Φαίριμπακς (Σκίτσος του Μαγιόρ)

πάρχει και έμ' στο Χόλλυγουντ. Είνε ή Γκερέτα Νάσεν, ή Εσθή Νορβηγής καλλιτέχνης. Η όμορφη συνάντησις της Γκερέτα έδήλωσε ότι τα καλλιτικά ύπακούτα και αί μέθοδοι πού εφαρμόζουν, της είνε εξαιρετικά βαρεά.

—Γιά να λάβετε μιά ιδέα του τί γράμματα λαμβάνουν οι άστέρες του κινηματογράφου από τους θαυμαστές τον, μάθετε ότι η Σόλβια Σιδνερ έλαβε από την Πολωνία ένα γράμμα από τέσσερες μεγάλες πικνογεννημένες κόλλες.

Ο Πολωνός θαυμαστής παρακαλούσε την Σόλβια να τ' στείλ, ούτε πού ούτε λίγο, τα έξοδα του ταξιδιού του γιά να πάη στην Άμερική γιάτί η ζωή του στην Πολωνία έχει καταστήσει άβρόητος, επειδή ή γυναίκα του τον έδεσε καθημερινώς άλκοη. Γιά να γράμη τη θλίψη αυτή ιστορία, ο άξιολύπτος άγγλος χροιάστρες τέσσερες ό. λόγους κόλλες χροιάστρες ή Σόλβια χροιάστρες ειδικά μεταφρασθή γιά να της μεταφράσει το γράμμα αυτό.

Ο Τσάρλι Τσάπλιν, ο πολύς Σαράν (Σκίτσος του Μαγιόρ)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ασφαλώς, όλοι σας θα ξέρετε τόν θρύλο του Νικολό Παγκανίνι, τού μεγάλου Βενετσιάνου μουσικού, που πούλησε τήν ψυχή του στο διάβολο γιά ν' αποκτήσῃ τό μαγεμένο του βιολί. Είμαι όμως βέβαιος, ότι πολλοί λίγοι ξέρουν τό τέλος τῆς ἀμαρτωλῆς αὐτῆς ἀγοραπωλησίας καί πούδς βγήκε στο τέλος κερδοφόρος. Οἱ τοιγάντοι τῆς Οὐγγαρίας δὴσός, ἔχουν διατηρήσει αὐτή τήν παράδοσι πού θά σᾶς διηγηθῶ, κα' ἄς τήν πιστέψει ὅποιος θέλει.

Ἐκείνη τή χρονιά λοιπόν, ὁ νεαρός Νικολό, πηγμένος στό χρέη κα' ἀπογοητευμένος ἀπό τίς ἀδιόκοτες ἀντιχίες του, ἀναγκάστηκε νά ἐγκαταλείψῃ τή Βενετία καί νά καταφύγῃ στή Βιέννη. Ἐκεῖ πέρα ἔκανε τόν πλανόδιον μουσικό, ἐπαίξε στοὺς γάμους καί στά πανηγύρια καί γύριζε τίς νύχτες στίς λαϊκές ταβέρνες, γιὰτί δὲν τὸν ἀφίαναν νά μαινῇ στό καλά ξενοδοχεῖο, ἐπειδὴ φοροῦσε παλὴ καί κοινω- λισμένα ρούχα.

Μὰ ἀπ' αὐτὲς τίς ἡμέρες όμως, ἡ 21 Ὀκτωβρίου, ἦταν ἡ πᾶν καταραμένη ἀπ' οἰκῆς. Ἀπ' τὸ πρωῒ ἔβρεχε καί χιονίσε κα' ὁ παγω- μένος ἀέρας οὐρλιάζε ἀδιόκοτα μέσα στοὺς ἐρημους δρόμους. Ὁ Παγκανίνι, μουσκεμένος ὡς τὸ κόκκαλο, σάν βρεγμένος σκύλος, τρι- γύριζε ἐδῶ κα' ἐκεῖ, δίχως νά μπορῇ νά βγάλῃ μιὰ πεντάρα. Κατὰ τὸ βράδυ μονάχα, ἕνας φανατοῦλης τοῦ ἔδωσε νά πῇ τὴ μύτρα πού τοῦ εἶχε ἀπομείνει στο ποτήρι του, ἀφοῦ ἔφριξε πρώτα μέσα, γιὰ νά τὴν κἀν ἰόσμινη, τὴ σάχητῃ τῆς πιας του. Σ' ἕνα ἄλλο μέρος ἄλλω, ἕνας φοιτητῆς γλεντιῆς, τοῦ πέταξε τρία κρώτσοι καί τοῦ φώναξε:

— Πάρτα αὐτά, γιὰ νά παίψῃς νά παίξῃς!

Ὁ Παγκανίνι μάζεψε αὐτὴ τὴν ἐλεημοσύνη κα' ἔτριξε τὰ δόντια του. «Καλά! Ὄταν θά γίνῃς ἐνδοξος, νά τὰ θυμῇς αὐτά τὰ τρία κρώτσοι!» εἶπε στὸν ἐναντίο του, στενάζοντας μὲ λύσσα. Γιατί, πρέ- πει νά ξέρετε, ὅτι ὅσο κα' ἂν πεινοῦσε ὁ Παγκανίνι, δὲν ἔπαψε οὔτε μιὰ στιγμή νά πιστεύῃ, ὅτι μιὰ μέρα θά γινότανε πασίγνωστος. «Ἄν εἶχα καινούργια ρούχα, λίγη τύχη κα' ἕνα καλὸ βιολί, θά θάμωνα τὸν κό- σμο!» συλλογιζότανε, μπαίνοντας σὲ μιὰ ταβέρνα, ἀπ' ὅπου όμως τὸν ἔδιωξαν πά- λι, γιὰτί τρέχανε τὰ νερά ἀπὸ πάνω του.

Μὲ τὰ τρία κρώτσοι, ὁ Παγκανίνι ἀγόρασε ἕνα ἄσπρο ψωμάκι καί τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του. Ὄταν όμως ἀνέβηκε, πελαμένος ἀπὸ τὴν κούρασι, ὡς τὴν κρῖ- νου σοφίτα, τὸν ἐπασσε μιὰ θανάσιμη ἀ- πελυσία κα' ἄρχισε αὐλὴ νά τριζῇ τὰ δόν- τια του σάν τρελλὸς ἀπὸ τὴ λύσσα. Μὲ μιὰ κλισιά, πέταξε σὲ μιὰ γωνία τὸ μου- σεμένο βιολί του καί χτυπώντας τὸ στή-θος του μὲ τίς γροθιές του, ἄρχισε νά φωνάζῃ:

— Διάβολε! Διάβολε! Ἄν ὑπάρχεις ἀ- λήθεια, παρουσιάσου μοι στὸν ἐναντίο τῆ στιγμῇ! Μιὰ ὑπερήφανη ψυχὴ μ' ὅλη τὴ μεγαλοφυΐα τῆς εἶνε δῶ πέρα γιὰ πό- λημα! Κάνε γρήγορα! Γιατί ἄλλοιως, τί θά κερδίσεις ἀπὸ ἕνα κρεμασμένο ζήτηνο; Καί τότε φάνηκε μοι στὸν ἐναντίο τὸ διά-βολος! Μὰ δὲν ἦλθε διόλου τυλιγμένος σὲ θεϊφίνο καπνὸ κα' οὔτε εἶχε κέρατα καί τροχινὰ πόδια, παρὰ ἔμοιαζε μ' ἕναν γέ- ρο συμβολαιογράφου, πού φοροῦσε μιὰ γριζὴ ρενταγιόττα, στολισμένη μὲ μιὰ πα- λὰ καί κυρινισμένη δαντέλλα. Μαζὺ του κρατοῦσε τὸ καλαμάρι, τὴν πένα του ἀπὸ κροφὸ τῆς χίνας καί τὸ παλιὸ κατάστιχο τῶν συμβολαίων. Ὅλα αὐτὰ τ' ἀνέμιμη-σε μὲ προσοχὴ καί δίχως νά βιάζεται, ἔ- πάνω στο κουτσὸ τραπέζι, ἐνῶ ἡ λάμπα ἀσάριζε γύρω ἕνα πὸν δυνάτὸ φῶς.

Καθὼς βλέπετε, νεαρό μου, ἄρχισ- νά λέγῃ ὁ διάβολος, ἦλθα στο σπίτι σας δίχως φασαρίες καί πυροτεχνήματα. Μὴ φοβάστε. Δὲν θά σᾶς ζητήσω νά ὑπο-

γράψετε μὲ τὸ αἷμα σας. Ἄς ἀφήσουμε διὰ αὐτὰ τὰ ἀνόητα πράγ- ματα γιὰ τίς φλύαρες γροθιές. Στὴν ἐποχὴ μας βασιλεῖα ἡ εὐγέ- νεια, ἡ ἀξιοπρέπεια καί τὸ πρακτικὸ πνεῦμα. Γύ ἀπὸ δὲν εἶναι καλὸ ὅτι κα' εἴμεῖς οἱ διάβολοι κερδίζουμε περισσότερο στίς ἀγοραπω- λησίες μας, ὅταν φερνόμεστε μ' ἀξιοπρέπεια καί τιμιότητα, παρὰ μὲ κατεργαριές καί μικροπρόσματα. Λοιπόν, τί θέλετε γιὰ τὴν ψυχὴ σας;

— Λεφτά! Χρυσάφι! Ἀτέλειωτο χρυσάφι! φώναξε ὁ Παγκανίνι. — Σταθίτε μιὰ στιγμὴ. Βλέπω ὅτι ἔχετε ἀνάγκη τῆς κοινῆς συμπόλης μου. Τὸ εὐκολότερο πράγμα πού κάποιος εἶνε νά ζητήσῃ κανεῖς λεφτὰ ἀπὸ τὸν διάβολο! Ὁ πρώτος νεαρὸς ἡλίθιος μοιρεῖ ν' ἀποκτήσῃ ὅσα θέλει. Τί θά λέγατε όμως γιὰ τὴ δόξα;

— Ἀνοήσιες! Ἦ δόξα ἀγοράζεται μὲ τὰ λεφτά, φάνηκε μονάχα νά μὴν εἶσαι σφιχτοχέρας.

— Ὁχι, φίλε μου. Μιλάτε σάν ἐλαιοφύλακος. Μὲ τὸ χρυσάφι δὲν μπορεῖ κανεῖς ν' ἀγοράσῃ παρὰ μονάχα κόλακες. Ἄς εἶνε. Ζητήστε μου τίποτ' ἄλλο... Μήπως θέλετε ἔρωτα;

— Στὸ διάβολο! Μὰ κα' ὁ ἔρωας ἀγοράζεται πᾶν εὐκολα μὲ τὸ χρυσάφι!

— Νομίζετε; Ἐχετε πολλὸ ἄδικο, νεαρό μου Νικολό. Ἄν ὅλα οἱ ἐρωτες ἀγοραζόντουσαν μὲ τὸ χρυσάφι, ὅλος ὁ κόσμος σήμερὰ θά ἦταν στὰ χέρια τοῦ διαβόλου. Κι' εἴμεῖς οἱ σφεραγῆτες τὸν θά τετα- λιάζαμε καί θά παχύναμε σάν ἀργήμισθοι. Θέλετε νά σᾶς πῶ ἕνα τρομερὸ μυστικόν; Θέλετε νά μάθετε γιὰτὶ ὁ διάβολος εἶνε τόσο δο- στοχυισμένος; Γιατί δὲν τὸν ἀγαπᾶνε κανεῖς! Νεαρό μου φίλε, θά σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή. Ζητήστε μου: ὁμορφα ρούχα, καλὴ τυχὴ κα' ἕνα ὑπέροχο βιολί!

Ὁ Παγκανίνι συλλογιζόθηκε λίγα λεπτὰ κα' ἔπειτα τοῦ ἀπάντησε διατάσσοντας:

— Δὲν λέω ὅχι... Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἔχετε δόκτο, καίμε συμβο- λαιογράφου. Μὰ δὲν σᾶς φαίνεται, ὅτι πο- λάω πολλὴ φτηνὰ τὴν ἀθάνατη ψυχὴ μου, πού θά βυσαίνεται αἰώνια στήν Κόλασι;

Ὁ συμβολαιογράφος ἔσκυψε καί πῆρε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι μιὰ παλιὰ δερμα- τινὴ θήκη καί τὴν ἔδωσε μὲ τρεμυλλιστὰ χέρια στὸν Παγκανίνι.

— Μπορεῖτε νά ἐξετάσετε μόνος σας τὸ βιολί πού ἐν' ἐδῶ μέσα, τοῦ εἶπε. Δο- κιάστε το. Δὲν θά πληρώσετε τίποτε.

Ὁ Παγκανίνι ἄνοιξε ἀσπασμένος τὴ θήκη κα' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὸ βιολί πού ἦταν τυλιγμένο πρῶτα μὲ δέσμα ἑρμι- νίου, ἔπειτα μὲ μετάξι κα' ἔπειτα μὲ βε- λούδο καί τὸ εἶδε νά λάμπῃ ἀπ' τὴν ὁ- μορφιὰ μέσα στὰ χέρια του.

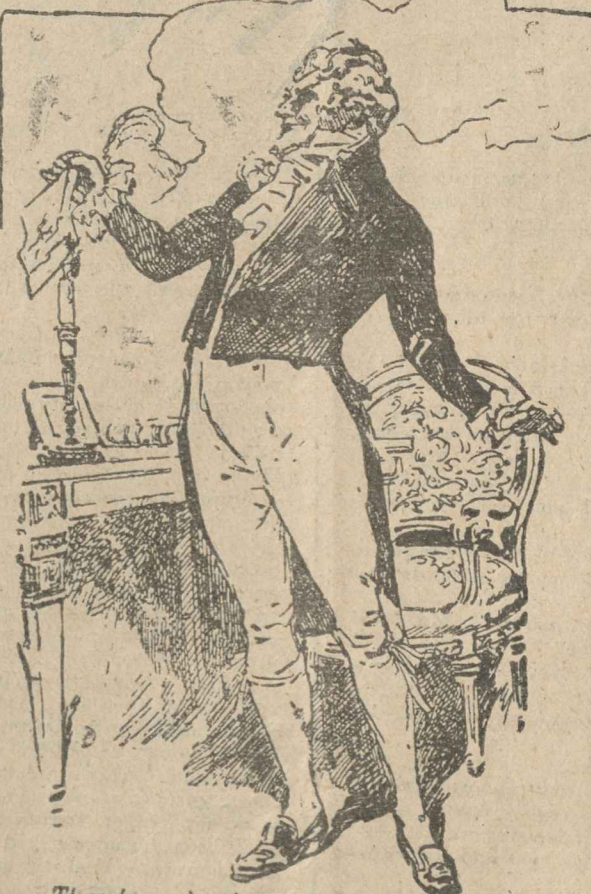
— Δὲν εἶνε ἕνα Στραδιόβιους, φώ- νηξε θαυμασμένος ὁ Παγκανίνι. Ὅταν εἶπα Ἀμάντα, οὔτε ἕνα Γκουανερνίνι. Ὅταν εἶπα Γκουανερνίνι! Εἶνε τὸ ἰδανικὸ βιολί, πού δὲ μποροῦν νά τὸ φτιάξουν χεῖρα ἀνθρώ- πανα! Λοιπόν, μοῦ ἐπῆρξατε νά παίξω λίγο μ' αὐτό;

— Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησε ὁ διάβολος μὲ εὐγένεια, μὰ καί κάτω στενοχωρημέ- νος τάχα.

Ὁ Παγκανίνι εἶδε ὅτι ἦταν κοινω- μένος κα' ὅτι τὸ δοξάρι του ἦταν τρι- μένο μὲ κολοφόνο. Ἀρχισε λοιπὸν νά παίζῃ ἕναν αὐτοσχέδιο σκοπὸ καί κατάλα-βε τότε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ μέγαλο τα- λέντο πού ἐκρυβε μέσα του. Γύρισε λοιπὸν κα' εἶπε, σχεδὸν εὐθύμα, στὸν ἐπιστάτη του:

— Κύριε, εἰμαι σὶς διαταγὰς σας καί σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τίς καλὲς σας συμβου- λές. Πῆτε μου όμως, σᾶς παρακαλῶ, ἐν αὐτὸ δὲν σᾶς πειράζει, γιὰτί γινώσκω σκευραλῶς, σάν νά σᾶς πρόδοκα;

— Τί πρέπει νά κάνω τώρα; φώτισε ὁ Παγκανί- νι, καίγοντας τὸ συμβόλαιον στὴ φλόγα ἐνὸς κεριοῦ.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ ἀντοχή τῶν ζώων στήν πείνα. Ἐνας σκύλος πού ἔζησε 40 ἡμέρες νηστικός. Πρελήψεις τῶν Ἀγγλων φαράδων. Ἡσὴ καί ἔθιμα τῶν Οὐαυτέρπα. Τὰ ἀποδημητικὰ πουλιά καί οἱ φάροι, κτλ. κτλ.

Ἐνας Βέλγος καθηγητῆς, ὁ ὁποῖος ἔκαμε ἐσχάτως διάφορα πει- ράματα ἐπὶ τῆς ἀνθεκτικότητος τῶν ζώων στήν πείνα, ἐκθέτει ὡς ἑξῆς τὰ πορίσματά του:

Μὴ κίχλα μπορεῖ νά ζῇσὶν δέκα ἡμέρες χωρὶς τροφή. Μιὰ ἀντι- λόπη εἰσοσι ἡμέρες. Ἐνας ἀγγόγατος εἰκοσιδύο ἡμέρες. Ἐνας τυ- φλοπόντικας ἕνα μήνα. Ὁ ἀετὸς εἰκοσιπέντε ἡμέρες.

Ἀπὸ τὰ κατοικίδια ζῶα, ὁ σκύλος ἀντέχει περισσότερο ἀπ' ὅλα στήν πείνα. Ζῇ συνήθως 30—35 ἡμέρες χωρὶς τροφή. Στὰ ἀρχαῖα τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἑπιστημῶν ὑπάρχει ἡ ἐκθεσις ἐνὸς ἐπιστήμονος, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει ὅτι μιὰ σκύλα, τὴν ὁποία ἀπὸ ἀπροσέξια τοῦ ἔλει- σε χωρὶς νερὸ καί τροφή σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι, βρέθηκε ὅσπερ ἀπὸ 40 ἡμέρες ζωντανή. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, τὸ δυστυχισμένον ζῶο εἶχε καταβροχθίσαι τὰ ἱμάσματα ἐνὸς μικροῦ κρεβάτιου τοῦ δωμα- τίου, σὺν ὁποῖο ἦταν κλεισμένο!

Οἱ φαράδες τῆς Ἀγγλίας ἔχουν πολλὴ περιέργως δεισιδαιμονίες. Ἐπάνω στίς τράτες πού πηγαίνουν νά ψαρεύουν, ρέγες π.χ., ἀπα- γορεύεται τὸ σφύριγμα. Σὲ ἄλλες ψαροπούλες πάλι δὲν ἐπιτρέπεται νά φῶν κανεῖς φρυγανιές ἢ νά πῇ γάλα, γι- ατί στή θάλασσα, ἕνα μύλλα διόλγυρα, δὲν μέ- νει οὔτε λέγα ψαριό.

Ἐπίσης πρέπει νά προσέχῃ κανεῖς νά μὴν ἐκπομπῇ τὴ λέξι «λαγὸς» ὅταν βρίσκεται σὲ ἀνοικτὴ θάλασσα, γιὰτί σφώνεται θαλασσο- ταραχή. Ἐάν ἕνας ψαράς θέλῃ νά ἐκδιπῇ ἕναν ἄλλον, τοῦ ρίχνει μέσα στὴ βάρκα του ἕναν γόφιο λαγόν. Ἔτσι πιστεύει, ὅτι ἡ βάρ- κα τοῦ ἐχθροῦ του θά πνιγῇ μέσα στὸν χρόν.

Μερικοὶ ἄλλοι ψαράδες πιστεύουν ἀκόμα, ὅτι ἂν τὸ πλήρωμα τῆς σχολῆς τὸν ἀποτε- λεῖ μονὸ ἀρσενίον, τότε ἡ τύχη θά τοῦς εὐνοή- σῃ. Θεωρεῖται τέλος πολλὸν γρουσουζίκον τὸ νά ὑπάρχῃ ἀνάμεσα σὺν πλήρωμα ἀνθρώπων μὲ μικρὸν ἀνὰ μιλίαν.

Μεταξὺ τῆς λίμνης Ταγκαγιὰ καί τῆς λίμνης Μοέρο, στήν Ἀραβία, ζοῦν οἱ ἰθαγεν- εῖς Οὐαυτέρπα. Ζεῖν ἀνὰ μεγάλης καί ισχυ- ρῆς ἄλωσης φλόγης.

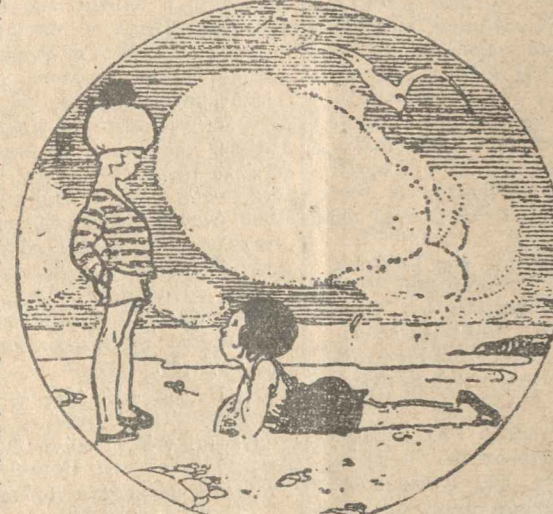
Οἱ Οὐαυτέρπα εἶνε μετρίου ἀναστροφῆς, ὅχι καί τόσο μεγάλης μυϊκῆς δυνάμεως, γενναῖοι όμως ἀρετὰ ἔξιστοι.

Ὄταν πεθάνει κανένας ἀπ' τοὺς διούς των, οἱ ἰθαγενεῖς αὐτοὶ ἐκδηλώνουν τὴ λήθη τους μὲ μόνονον πένθιμα τραγούδια, τὰ ὁποῖα διαρκοῦν ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς θέσεως καί τῆς ἀξίας τοῦ πα- καρῆ.

Ὄταν πεθάνει κανένας ἐπαρχικῆς τῆς φυλῆς, ἀναλαμβάνουν νά τὸν κλάψουν ἡ μοιρολόισσες. Κοναίνοντας, ὅπως λέγονται στὴ γλώσσα τους, ἡ ἀποτελεῖται ἰδιαίτερη κατηγορία καί τὸν χω- ριστὰ ἀπ' ὅλην τὴν ἄλλη φυλὴ. Μπορεῖ όμως κα' ἕνας πλοῦσιος νά πληρώσῃ μερικὲς «Κοναίνες» γιὰ νά κλάψουν τὸν πεθάνοντα συγγενή του. Ἐκείνες τότε πηγαίνουν σ' ἕνα δάσος κα' ἀνοίγουν ἕνα μικρὸν λάκκο, μέσα σπὸν ὁποῖο βάζουν μιὰ γούρα μὲ χοιρινὸ κρέας καί διά- φορα χορταρικά ἄδραστα. Ἐπειτὰ στήνουν γορδὸν δόλγυρα στὴ γύ- τρα, πηδώντας καί ἐκφυλίζοντας, μέχρις ὅτου πέσουν κάτω λιπόθυ- μες. Φυσικά, τίς περισσότερες φορὲς, ἡ λιποθυμία τους εἶνε προσο- πική. Ὄταν συνέλθουν, κάθονται δόλγυρα σὸν λάκκο, κρατοῦμε- νες ἀπ' τὰ χεῖρά, κα' ἀρχίζουν ἕνα μονότονον καί ἀναλὸν μοιρολόι, τὸ ὁποῖο κρατᾶ ἀνέλογον μὲ τὴν ἀμυδιὰ πού τῆσαν.

Οἱ μεγαλειότεροι κίνδυνοι γιὰ τὰ πουλιά ὅταν ταξιδεύουν, εἶνε οἱ φάροι, ἐπάνω στοὺς αἰετοὺς πέφτουν καί σπυλάνονται κατὰ γυ- λιάδες. Τὰ ἀποδημητικὰ κροῖα, πού πετοῦν καί τὴ νύχτα, ἐκινώμενα ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸ φῶς τῶν φάρων, κατευθύνονται μὲ ὀρμὴ καί προσκορποῦν ἐπ' αὐτοῖς. Τὰ περισσότερα τότε ἀπ' αὐτὰ πέφτουν στὴ θάλασσα ἢ στὴν ἑρῆα νεκρά, ἄλλα σωσόμενα ἀπὸ τὸ χεῖμα στὰ εἴδερα καί στὰ κροσσάκια τοῦ φάρου κα' ἄλλα τυφλω- μένα ἀπὸ τὸ δυνάτὸ φῶς του.

Ἐνα πρωῒ, βρέθηκαν 8.000 πουλιά νεκρά γύρω ἀπὸ τὸν φάρο τοῦ Γκρό- Νέτε. Στὸ φάρο ἐκείνης τῆς Μπέλ- γιᾶ βρέθηκαν κάποτε 4.000 μεταξὺ μυσσοκαταμένους.

ΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝΑ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΣΤΗ ΔΙΜΝΗ

Ὁ Ντιντερό μὲ τὸν Ρουσσὸ περιπατοῦσαν κάποτε στὸ Μομον- κού, κατὰ μέτρος μιᾶς μικρῆς λίμνης.

— Τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε τρομερὰ παρὰ τὸν καὶ τὸ τοῖο ἐξαιρετικὰ πικρὸν, εἶπε σὲ κάποια στιγμή ὁ Ρουσσώ.

— Πού βρίσκεσαι τὴν παραξενιὰ του καί τὴν ὑποβλητικότητά του; φώτισε ὁ Ντιντερό.

— Δὲν ξέρω, ἀλλὰ... πὶ νά σοῦ πῶ! Χίλιες φορὲς μ' ἔπαιξε ὁ πειρασμὸς νά πέσω καί νά περματίσω στὴ ζωὴ μου μέσα σ' αὐτὴ τὴ λίμνη. Νό, γιὰτί βρίσκω ὑποβλητικὸ τὸ μέρος, ἀποκρίθηκε ὁ Ρουσσώ.

Ὁ φίλος του τὸν κούταξε τότε μὲ ὕψος εἰρωνικὸ καί πεζότατο.

— Καί γιὰτί δὲν τὸ ἔκαμες; τοῦ ἀπάντησε ἀτάραχα.

Ὁ Ρουσσὸ ἐκλήρωσε γιὰ τὴν ἀδιαφορία, μὲ τὴν ὁποία τοῦ εἶπε:

— Ντιντερό αὐτὰ τὰ λό- γα, σπάζετε γιὰ λίγο σκα- πὶς καί τέλος εἶπε:

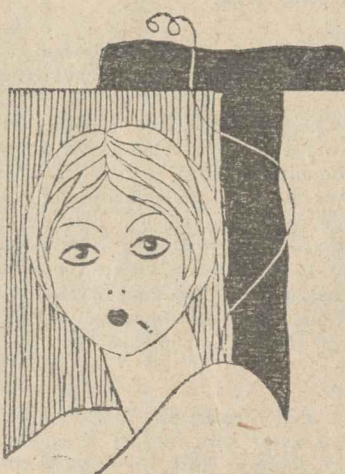
— Ἐξέρεις... Ἐβόλα τὸ

ΑΠΟ ΤΗ ΔΡΑΣΙ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΙΩΝ ΚΑΤΑΣΧΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑΣ ΚΡΟΥΪΤΣΕΡ

(Άρθρο του Γάλλου κατασκόπου Περρέν)

ΟΝ 'Απρίλιο του 1915, η Γαλλική στρατιωτική αρχή συνέλαβαν έναν Γερμανό κατασκόπο κοντά σ' έναν μικρό σταθμό των Γαλλο-Γερμανικών συνόρων. Αυτό τον μυστηριώδη πράκτορα, ο οποίος προσπαθούσε να μη κρυφά στο γαλλικό έδαφος, τον έλεγαν Γκονστάτ 'Αϊζενμπαχ. Κρατούσε μαζί του μια μικρή βαλίτσα, κλεισμένη με μια πολύπλοκη κλειδαριά.

Όταν ο ανθυπολοχαγός Μαρκαντέ του ζήτησε το κλειδί της, γιά να κάνει τη σχετική έρευνα, ο 'Αϊζενμπαχ, κατόχμος, λοχυρόθηκε ότι το είχε χάσει. 'Η πρόφασις αυτή ήταν άνοητη, γατί η μικρή βαλίτσα άνοιξε σέ λίγο σ' ένα δυνατό χτύπημα με τό άγγλικό κλειδί του αυτοκινήτου του Γάλλου έξιου.

Αντί όμως ο ανθυπολοχαγός Μαρκαντέ να βεή μέσα σ' αυτήν τίποτε άποκαλυπτικά έγγραφα και μυστικούς κώδικες, είδε κατάπληκτος, ότι ήταν γεμάτη από μικρά φυλλάδια και σύρριγγες μ' ένα μυστηριώδες κίτρινο υγρό. Στην άρχη, ο Γερμανός κατασκόπος άνηθήκε σ' άποκαλύψη γατί είχε μαζί του αυτά τά φαρμακευτικά είδη. Άργότερα ωστόσο, με την έλπίδα ότι θά κατώρθωνε ίσως να σώσει τη ζωή του, άπεκάλυψε στους Γάλλους, ότι τό κίτρινο έκεινο υγρό προοριζότανε γιά τό ίππικό των Σιμιόζων. Τά μικρά φυλλάδια και ή σύριγγες ήταν γεμάτες από μικρόθαλα «Μόρβας», της τρομακτικής έπιδημίας, ή οποία σ' άποδεκάτιζε σέ λίγο τ' όληνη του διανοημαχικού στρατού!

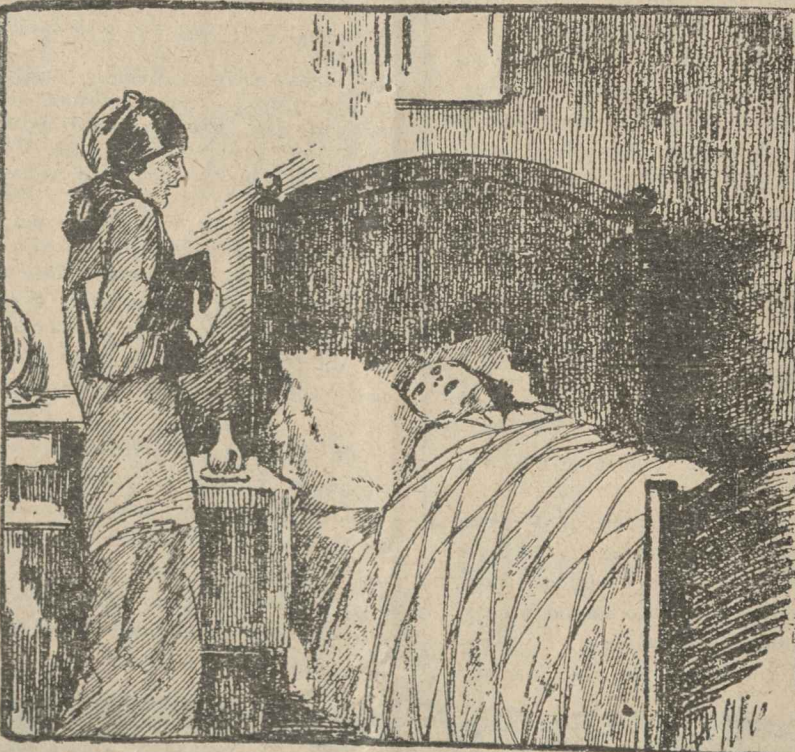
Αυτή ή έιδησις άναστάτωσε άμέσως την ύπηρεσία της Γαλλικής άντικατασκοπείας. Έπρεπε με κάθε τρόπο να εξουδετερωθή κάθε παρόμοια έργληματική άπόπειρα των Γερμανών πρακτόρων. Όλες όμως ή προσπάθειές της δέν κατέληξαν σέ καμιά καινούργια άνακάλυψη κ' ή υπόθεσις της «Μόρβας» θά ξεχνότανε σιγά-σιγά, άν δέν συνέβαινε έξαφνα μια παράδοξος κ' άρκετά σκεπτική δολοφονία.

Ένα μήνα άκριβώς μετά την σύλληψη του Γκονστάτ 'Αϊζενμπαχ, στις 2 Μαΐου του 1916, ένας ήσυχος Άγγλος εισοδηματίας, ο Τζών Σμιθ, ο οποίος καθότανε στην «Πανσιόν Μερβέιγ», ένα φτωχικό οικονομείο κοντά στο πάρκο Μονσού, βρέθηκε νεκρός μέσα σέ μια λίμνη αίματος, μπροστά στην πόρτα της πανσιόν.

Ο Τζών Σμιθ περνούσε μια ήσυχη ζωή, άν και καμιά φορά παραξένοι τους γνωστούς του με τις άδικαιολόγητες και μυστηριώδεις έξαφανίσεις του. Ο θάνατός του λοιπόν, όπως ήταν φυσικό, σκανδάρισε άπ' την πρώτη στιγμή την άστυνομία. Ο Τζών Σμιθ είχε δολοφονηθεί τά μεσάνυχτα της 1ης προς την 2αν Μαΐου, την στιγμή άκριβώς που έμπαινε στην πανσιόν, μ' ένα δυνατό χτύπημα στη μέση της σπονδυλικής του στήλης. Πέφτοντας δέ έπάνω στο πλατύ μαρμαρίνο σκαλοπάτι, είχε σπείσει τό δέμα του δεξιού κροτάφου του κ' από τό αίμα αυτής της πληγής είχε σχηματισθεί γύρω του μια κόκκινη λίμνη.

Η έρευνα των άστυνομικών στο δωμάτιό του δέν διεφώτισε την παράξενη δολοφονία του Άγγλου. Βρέθηκαν μόνο μερικά φυλλάδια κενά μέσα σ' ένα κουτί με διάφορα φαρμακευτικά είδη. Τό περίεργο όμως είνε, ότι τά άδεια αυτά φυλλάδια έμοιαζαν καταπληκτικά στο σχήμα και στο κυανό χρώμα του γυαλιού, με τά μυστηριώδη φυλλάδια του Γερμανού κατασκόπου 'Αϊζενμπαχ. Τί συνέβαινε λοιπόν; Αυτή ή σύμπτωσης ήταν άρκετά περίεργη, άν όχι ύποπτη.

Τό τοξολογικό 'Ινστιτούτο

—Είς' εύχαριστήμένος, μικρούλη μου, που βλέπεις μια γυναίκα στην κάμαρά σου;

δέν άργησε να διαφωτίσει τό σκεπτικό μυστήριο της ζωής του Τζών Σμιθ. Οι ιατροδικαστές που έξέτασαν τά θύματα φυλλάδια, άνακάλυψαν, ότι λίγες ώρες πρδ της άνευρέσεώς τους, περιείχαν μικρόθαλα «Μόρβας»!

Η άστυνομία τώρα βρέθηκε μπροστά σέ δυο αίνιγματα: Ο Τζών Σμιθ ήταν άραγε πρσώτωρ της γερμανικής κατασκοπείας; Και πώς είχε άδειάσει τά φυλλάδια με τά τετραρά μικρόθαλα;

Η άστυνομία άρχισε άμέσως τις άναζητήσεις της άπ' τους ένοχους της «Πανσιόν Μερβέιγ». Οι περισσότεροι όμως άπ' αυτούς ήταν Γάλλοι, φτωχοί συνταξιοφύτοι και μικροεπαγγελματίες, με ταπεινή και ήσυχη ζωή και με άπλοο παρελθόν. Η μόνη ξενη που καθόταν εκεί πέρα, ήταν μια νέα κ' άμορφη παιδαγωγός από την Έλβετία, ή Γαβριέλλα Κρούϊτσερ, τό δωμάτιό της άποίως βρισκάνετο στο τέταρτο πάτωμα και δίπλα άκριβώς άπ' τό δωμάτιό του μυστηριώδους Τζών Σμιθ.

Η άμορφη παιδαγωγός είχε έρθει στο Παρίσι από τον 'Ιανουάριο του 1915, με την έλπίδα, ότι θά κατώρθωνε να βοηθήσει κάμια πτωχή οικογένεια, ως εκείνη όμως την ήμερα δέν είχε σκεπεί τυχερή κ' άναγκαζότανε να έξαναίη τις οικονομίες της.

Αυτή ή άπρηξία της όστόσο φάνηκε ως πολύ ύποπτη στην παρατήρηση Βιτέλ, ο οποίος είχε αναλάβει μαζί με τους καλύτερους πράκτορας της Γαλλικής άντικατασκοπείας, τον πόλεμο κατά των Γερμανών κατασκόπων, οι οποίοι είχαν σκαυ' σ' άποκαλύπτουν τά διασυνμαχικό ίππικό, με την θανατηφόρο έπιδημία της «Μόρβας».

Τό συμπαθητικό πρόσωπο της Γαβριέλλας Κρούϊτσερ, ο ίππικό τρόπος της και ή παιδική άφέλειά της, άντι να καθιστάσαν τον Γάλλο ταγματάρχη, τον έκαναν να την ύποψιαστή περισσότερο.

Ψέλλε μου, Περρέν, μου είπτε τό άπόγευμα εκείνης της ήμέρας, σού άναθέτω την επίβλεψη αυτής της γυναίκας. Προσπάθησε τ' άνακαλύψεις τί κρύβει κάτω άπ' τό άδωο κ' άπόκαλύψες της. Έτσι την διαόθησα, ότι βρωκόμαστε σέ καλό δρόμο.

Ο ταγματάρχης Βιτέλ ήταν ένας άπ' τους καλύτερους άρχηγούς της Γαλλικής κατασκοπείας. Άκολουθούσα λοιπόν τις οδηγίες του κ' άρχισα να παρακολουθώ κάθε κίνηση της νεαρής κ' άμορφης παιδαγωγού.

Η πρώτη ήμέρες όστόσο πέρασαν, δίχως κανένα άξιοσημείωτο γεγονός. Η Γαβριέλλα Κρούϊτσερ έβγαίνε κάθε πρωί και κάθε άπόγευμα, γιά να κάνει έναν περίπατο ως τον κήπο των Φουίερ ή ως τό δάσος της Βουλώνης και γύριζε στην πανσιόν, δίχως να σ' ανατάνται με κανένα πρόσωπο και δίχως να έπισκέπτεται κανένα σπίτι.

Προστίθω είνε βέβαια να σάς άναφέρω, ότι είχα κοιτάξει κ' έίν

ένα δωμάτιο στην «Πανσιόν Μερβέιγ», τό δωμάτιο άκριβώς άπ' τό μυστηριώδους Τζών Σμιθ κ' ότι μ' αυτόν τον τρόπο δέν έχνα καμιά κίνηση της γενιόσεώς της.

Ύστερ' από ένα μήνα, ή ιστορία αυτή είχε άρχεισει και νά γίνεται άναησι και θά κατέληγε σέ κανένα κοινό επίσκευ, όταν έξανα, στις 5 Ιουνίου, ή Γαβριέλλα Κρούϊτσερ γόρσασε μια βαλίτσα από ένα σκαλοπάτι κ' ήταν γεμάτη σέ δωμάτιό της, άρχισε να παλαστή μέσα σ' αυτήν τά βιβλία της και τά χαρτιά της.

Έτοιμαζότανε λοιπόν να φύγει; Έπρεπε να προσέξω πολύ, γατί άν μου έξέφυγε μέσα άπ' τά χέρια μου, ο ταγματάρχης Βιτέλ με μια κόκκινη μολύβι θά διέγραφε τ' όνομά μου άπ' τον κατάλογο των απεργημένων του, όπως μές άνοησία έδωκεντο λοιπόν στην πανσιόν άπέναντι από την Γαβριέλλα κ' έπαιτα, όταν εκείνη άνέβη στο δωμάτιό της, κάτσανε ένα αγρόππο στο σάλόνι κ' άνέβησαν κ' έγώ γιά ν' άναπαύω.

Τό διαπύλο δωμάτιό της έμορφης παιδαγωγού ήταν σκεπτικό. Μέσα στην σιατή των άνοιγόντανε πίσω' άλλο παρά ή άνάλαφρη και κανονική άναστή της. Η Κρούϊτσερ κοιμότανε. Τό καλύτερο λοιπόν που είχα να κάνω, ήταν να κοιμηθώ κ' έγώ.

Πρην πέσο όμως στο κρεβάτι, έπια ένα ποτήρι νερό άπ' την κάμαρά που ήταν έπάνω στο τραπέζι μου και θυμάμαι ότι μου έκανε έκπληξη ή άνοστη γεύσι του.

Δέν τό είχε άλλάξει άραγε ή καμιαρέρα; Δέν ήταν φρέσκο; 'Η έλπίδα είνε, ότι δέν έδωσα περισσότερη σημασία στην περιεργή έκπληξη του κ' έόθισα τό φώς γιά να κοιμηθώ.

Τά έξημερώματα, ξύπνησα από ένα ήχηρό γέλιο μέσα στο δωμάτιό μου. Άνοιξα τά μάτια μου σκεπτικώς κ' είδα μπροστά μου την Γαβριέλλα Κρούϊτσερ. Η άμορφη παιδαγωγός με κύτταζε με μια έρωτική έκφραση που με πείραζε στά νεύρα.

—Είσαι εύχαριστήμένος, μικρούλη μου, που βλέπεις μια γυναίκα μέσα στην κάμαρά σου; με ρώτησε γελώντας.

Αντί να της άπαντήσω έκανα να σηκωθώ και τότε μόλις άντελήφην ότι ήμουν δεινός! Ένα λεπτό και γερό σκονί, περασμένο πολλές φορές πάνω από τά σκεπάσματα και κάτω από τό κρεβάτι, με κρατούσε άκίνητο, όπως ήμουν έπαυμένος. Πώς μύτη άραγε ή Κρούϊτσερ στο δωμάτιό μου και πώς μ' είχε δέσει δίχως να τό κατάλαβα; Ψυλλογίστηκα άμέσως την άνοστη γεύσι του νερού και πτε κατάλαβα ότι είχε ρίξει κάποιο ναρκωτικό στην καράφα...

—Μή θυμόναις, άγαπητέ μου συνάδελφε! — έξοικονούησε ή Κρούϊτσερ στον ίδιο ειρωνικό τόνο. Πόσο άμορφη κοιμόσουν! Με σκωπάζεις, ε; Πήρα νοση μου την άδεια να κάνω μια έρευνα στά χαρτιά σου... Θά τά πάρω μαζί μου, γατί ξέρω ότι τώρα πειά δέν τα χρειάζεσαι... Δέν είνε έτσι;

Η ύποπτη παιδαγωγός ήταν ντυμένη και κρατούσε κάτω από τό βέ της χέρι ένα μεγάλο μαύρο χαρτοφύλακα.

—Γιά να σού ανταποδώσω όμως αυτή τη χάρι, μου είπτε πάλι, ή σού άποκαλύψω τρία πολύ ενδιαφέροντα πράγματα: Πρδτον, ότι δέν θά είσαι ύποπτος με κανένα, γατί θά γίνω άφαντη. Δεύτερον, ότι δέν πρέπει πια ν' άνησυχίτε γιά τή «Μόρβας». Τό ίππικό δέν λογαριάζεται πια σπόν πόλεμο. Και τρίτον, ότι τό μυστικό της δολοφονίας του Τζών Σμιθ τό ξέρω μόνο έγώ, γατί έγώ τόν ξεπατήρησα.

—Ήταν ένας πολύ άδάμαχος συνάδελφος κ' έπρεπε με κάθε τρόπο να πάρη νά προδίη τά μυστικά μας. Άλλωστε, αυτή ή απή διαταγή του εχθρού Μαντέουσις, πδ άρχηγός της Γερμανικής κατασκοπείας, πώς όμως έπρεπε να δολοφονηθή ο Τζών Σμιθ; Στο έρώμα; Πολύ επικίνδυνο! Μέσα στην πανσιόν; Άνολια περισσότερο! Έπρεπε να βρεθί ένας τρόπος, άρκετά μυστηριώδης. Κ' αυτόν τον τρόπο τόν βρήκα έγώ.

Ο άδάμαχος συνάδελφος μου βρέθηκε πρδς με τακαμένη την σπονδυλική του στήλη, δέν είν έτσι; Όποτε λοιπόν τό θέμα έπρεπε να ήταν σκεπτικό μπροστά τη στιγμή που χτυπήθηκε; Αυτό δέν διαορίνερο! Με τί χτυπήθηκε όμως και πώς; Μυστήριο. Δέν ή άλλθεια; Έγώ όμως είμαι πρόθυμη να σού τό έξηγήσω. Άπ' τότε, άγαπητέ συνάδελφε: Ο Τζών Σμιθ ήταν ύπερβολικά μυσικός όταν γύριζε τη νύχτα στην πανσιόν, έκοιμει μια δολιχλή ώρα μπροστά στην πόρτα, προσπαθώντας να την ξεκλειδώσει. Άπ' αυτή τη στάση του έπωφελέθηκα και τό έσχεφενδόνισα άπ' τό παράθυρό μου, που βρισκείτα άκριβώς έπάνω από την πόρτα, ένα βαρύ σίδερο, λέοντο μ' αυτό τό σκονί του κρεββατιού σου. Τό ξαφνικό έκείνο πύγμα έπαισε στη μέση την σπονδυλική στήλη του Σμιθ και τό άλτρο τραβήχτηκε πάλι έπάνω στο τέταρτο πάτωμα. Ήταν μεσάνυχτα τότε, ο δρόμος ήταν έρημος κ' όλα τά παράθυρα ήταν κλειστά. Κανείς δέν με είδε και κανείς δέν με ύποπτευθηκε, εκτός βέβαια άπ' τόν ταγματάρχη Βιτέλ, σπόν όποιο, σέ παρακαλώ, να διακρίσεις τους χαρτοπαικτές μου....»

Κ' ή Γαβριέλλα Κρούϊτσερ μ' ένα ήχηρό γέλιο μ' άποχαρέστησε κ' έγινε άφαντη, πείνοντας μαζί της όλα τά έγγραφα μου. Άπό τότε δέν την έβλεπα πια, ποιά μολύβι ύποπτη από δυο χρόνια κ' άκριβώς στις 18 Αυγούστου του 1917, την ήμερα δηλαδή της θανατικής της εκτέλεσεως στο δάσος των Βενσέν.

Πρην από ένα μήνα την είχαν συλλάβει οι πράκτορές μας τη στιγμή που έτοιμαζότανε να περάσει κρυφά από σιδερέριο έδαφος της Έλβετίας.

ΜΙΣΣΑ ΠΕΡΡΕΝ

Κ' ή Γαβριέλλα Κρούϊτσερ μ' ένα ήχηρό γέλιο μ' άποχαρέστησε κ' έγινε άφαντη, πείνοντας μαζί της όλα τά έγγραφα μου. Άπό τότε δέν την έβλεπα πια, ποιά μολύβι ύποπτη από δυο χρόνια κ' άκριβώς στις 18 Αυγούστου του 1917, την ήμερα δηλαδή της θανατικής της εκτέλεσεως στο δάσος των Βενσέν.

Πρην από ένα μήνα την είχαν συλλάβει οι πράκτορές μας τη στιγμή που έτοιμαζότανε να περάσει κρυφά από σιδερέριο έδαφος της Έλβετίας.

ΜΙΣΣΑ ΠΕΡΡΕΝ

Κ' ή Γαβριέλλα Κρούϊτσερ μ' ένα ήχηρό γέλιο μ' άποχαρέστησε κ' έγινε άφαντη, πείνοντας μαζί της όλα τά έγγραφα μου. Άπό τότε δέν την έβλεπα πια, ποιά μολύβι ύποπτη από δυο χρόνια κ' άκριβώς στις 18 Αυγούστου του 1917, την ήμερα δηλαδή της θανατικής της εκτέλεσεως στο δάσος των Βενσέν.

Πρην από ένα μήνα την είχαν συλλάβει οι πράκτορές μας τη στιγμή που έτοιμαζότανε να περάσει κρυφά από σιδερέριο έδαφος της Έλβετίας.

ΜΙΣΣΑ ΠΕΡΡΕΝ

Κ' ή Γαβριέλλα Κρούϊτσερ μ' ένα ήχηρό γέλιο μ' άποχαρέστησε κ' έγινε άφαντη, πείνοντας μαζί της όλα τά έγγραφα μου. Άπό τότε δέν την έβλεπα πια, ποιά μολύβι ύποπτη από δυο χρόνια κ' άκριβώς στις 18 Αυγούστου του 1917, την ήμερα δηλαδή της θανατικής της εκτέλεσεως στο δάσος των Βενσέν.

Πρην από ένα μήνα την είχαν συλλάβει οι πράκτορές μας τη στιγμή που έτοιμαζότανε να περάσει κρυφά από σιδερέριο έδαφος της Έλβετίας.

ΜΙΣΣΑ ΠΕΡΡΕΝ

Κ' ή Γαβριέλλα Κρούϊτσερ μ' ένα ήχηρό γέλιο μ' άποχαρέστησε κ' έγινε άφαντη, πείνοντας μαζί της όλα τά έγγραφα μου. Άπό τότε δέν την έβλεπα πια, ποιά μολύβι ύποπτη από δυο χρόνια κ' άκριβώς στις 18 Αυγούστου του 1917, την ήμερα δηλαδή της θανατικής της εκτέλεσεως στο δάσος των Βενσέν.

Πρην από ένα μήνα την είχαν συλλάβει οι πράκτορές μας τη στιγμή που έτοιμαζότανε να περάσει κρυφά από σιδερέριο έδαφος της Έλβετίας.

ΜΙΣΣΑ ΠΕΡΡΕΝ

Κ' ή Γαβριέλλα Κρούϊτσερ μ' ένα ήχηρό γέλιο μ' άποχαρέστησε κ' έγινε άφαντη, πείνοντας μαζί της όλα τά έγγραφα μου. Άπό τότε δέν την έβλεπα πια, ποιά μολύβι ύποπτη από δυο χρόνια κ' άκριβώς στις 18 Αυγούστου του 1917, την ήμερα δηλαδή της θανατικής της εκτέλεσεως στο δάσος των Βενσέν.

Πρην από ένα μήνα την είχαν συλλάβει οι πράκτορές μας τη στιγμή που έτοιμαζότανε να περάσει κρυφά από σιδερέριο έδαφος της Έλβετίας.

ΜΙΣΣΑ ΠΕΡΡΕΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Στό 'Αεροδρόμιο του Κιέλου, έγιναν την περασμένη βδομάδα πειράματα πτώσεως δ' ενός άλεξωπύλου νέου τύπου, έφευγής του δακίον είνε ο μηχανικός άεροπόρος Ένριχ Ζίνκερ.

—Τό νέο αυτό άλεξίπτωτο είνε εφοδιασμένο με ειδικό πηδάλιο, τό όποιο έπιτρέπει στον άεροπόρο να προσγειώνεται σέ όποιο άκριβώς σημείο θέλει.

—Ο έφευγής του Ζίνκερ, άφού άνηράθηκε μ' ένα άεροπλάνο σέ ύψος 8.500 μέτρων, ρίχτηκε στο κενόν και προσγειώθηκε πάλι στο άεροδρόμιο, μετά παρέλευση 18 λεπτών από της πτώσεώς του από τό άεροπλάνο.

—Σύμφωνα με μια τελευταία στατιστική του Ναυτικού γραφείου της Κοινωνίας των Έθνών, ο έμπορικός στόλος της Άγγλιας έχει έίν συνολικ έκτόπωμα 22.504.115 τόννων και της 'Αμερικης 18.608.000.

—Η Γαλλική Κυβέρνησις, ύποψα από τη βαρυντική φορολογία που έπέβαλε στά ραδιόφωνα, έδημοσίευσε πρδ ήμερών έναν νόμο, σύμφωνα με τόν όποιο τά ραδιόφωνα γίνονται μονοπώλιο του Κράτους.

—Η 'Αμερική έξάγει κάθε χρόνο στο έξωτερικό έλαστικά και συμπτρίλες αυτοκινήτων άξιας περίπου 75.500.000 δολαρίων.

—Οι Παταγωίνοι είνε οι ψηλότεροι άνθρωποι του κόσμου. Τό άνάστημά τους, κατά μέσον όρον, είνε 1.83 μ.

—Η χώρα, στην όποια έξακολουθεί άκόμα ή δουλειοτορία, είνε τό 'Ινδικό Τουρκμενάν της Κεντρικής Άσίας. —Οι νονείς μπορούν εκεί να πωλούν τά παιδιά τους, άφού συντηρήσουν τό δέκατο τέταρτο έτος της ηλικίας του.

—Ένας Άγγλος έξερευνητής και φυσιοδίφης, ύποτρ' από πολυτείς μελέτες του στην Αυστραλία, άνευρίσκει πρδ ήμερών στην 'Ακαδημία των 'Επιστημών του Λονδίνου, ότι ή ήτρεας αυτή είνε ένας περάσιος άερόλιθος, ο όποιος έπεσε από τόν ουρανόν πρδ άρκετών χιλιάδων αιώνων!

—Τη γνώμη του αυτή την στηρίζει σέ γεγονόσι, ότι τά φυτά και τά έντομα της Αυστραλίας δέν σ' αναπτύσσονται σέ κανένα άλλο μέρος του κόσμου.

—Όταν πεθαίνει κανείς στο νησί Ζεπάγκος της Βορείου 'Αμερικής, οι οικείοι του τόν βάζουν μέσα σ' ένα λουτρό γεμάτο θαλασσινό νερό και τόν άρπουν σ' αυτό τρεις ώρες.

—Με τόν τρόπο αυτό οι κάτοικοι του Ζεπάγκος νομίζουν, ότι ο μετάρσιος... καθάριζεται από τις άμαρτίες του!

—Έπειτα, όταν δάμνην τόν νεκρό, πάνω σ'όν τάφο του στήνουν μια πελώρια άμπελάρα από κόκκινο παλί, την όποια και άρπουν έκει έπί τρεις ζελητές.

—Σ' όλο αυτό τό διάστημα, μια ώρα κάθε πρωί, μόλις άνατείλει ο ήλιος, και μια ώρα τό βράδυ πρδού δύσει, μαζεύεται κάτω από την άμπελάρα ή οικογένεια του νεκρού και τόν μαζοβολάει με τραγούδια, πρδ έξυμούν τά κατορθώματά του!

—Η άξια του ήλεκτρικού ρεύματος που καταναλώνεται κάθε ήμη στο Παρίσι γιά τις νυχτερινές φωτιές ρεκαμίεζ των καταστημάτων, ύπολογίζεται σέ 150.000.000 φράνκων.

—Τά άμερικανικά θέατρα κ' οι κινηματογράφοι έχανάνεσαν τελευταία, εκτός από τις συνήθεις τους εφάρμογους, και είδικά... Ζωοφιλία.

—Ετσι, ή 'Αμερικανική, που σιμνίζαν να πηγαίνουν στά θέατρα και στους κινηματογράφους, άκολουθούσινε από τους άναστημένους των σκύλους ή από τις γάτες τους, θά μπορούσαν να τους έπισκεπώνται σέ Ζωοφιλία του θεάτρου, αντί έλαχίστης πληρωμής.

—Ο διάσημος Γερμανός βοτανολόγος Ύψιχε Λίπκε άνακοίνωσε τελευταία, ότι τά μέγιστα τούτα γινώσται στην Εύρώπη λουλούδια άνέχοντα σέ 4.300, από τά όποια μόνον τά 423 έχουν άρώμα. Τά υπόλοιπα είνε άντελώς άρώμα.

—Ένα από τά σπανιότερα κ' όραότερα πουλιά του κόσμου, είνε οι 'Γόρζας, είδος παγωνιών που βρίσκονται στην όρεινη 'Ιαπωνία.

—Τό πτερόνυμμά τους είνε κοκκινόχρουν, ή δέ ουρά τους έχει μήκος 6 μέτρων.

—Ένας Άγγλος μεταφράστης ύποστηρίζει σέ μια στατιστική του, ότι ή μεγαλύτερη σιγάνα βροχής έχει διάμετρο τριώνων χιλιοστών και ή μικρότερη ένα εκατοστό του χιλιοστού.

—Ταχυέστερα έπίσης, ότι ή σιγατώνης της βροχής είνε μεγαλύτερες την άνοξία από τόν χειμώνα.

—Στην 'Αμερική, έπί 10.000 άνδρών γύμων, πρδχά 3-5 κατορθώνουν να διατάσουν την διαστροφή του γύμου των.

—Όλα τ' άλλα παίζουν διαβόλιο.

Ο ΣΥΛΛΕΓΤΗΣ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Η. MICHEL

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΟΥΙΖΑ, 45 χρόνων. ΜΑΡΘΑ, 22 χρόνων. ΖΑΝ, γιος της Λουίζας, 25 χρόνων.

(Στο σπίτι της Λουίζας, σ' ένα μικρό σαλόνι. Η Λουίζα κάθεται μόνη, σκεπτική. Μπαίνει μέσα η Μάρθα).

ΜΑΡΘΑ. — Καλημέρα σας, κυρία. ΛΟΥΙΖΑ. — Καλημέρα, μικρούλα μου. ΜΑΡΘΑ. — Μ' εξηγήσατε...

ΛΟΥΙΖΑ. — Μάλιστα. Έλα... Κάθισε εδώ κοντά μου.

(Η Μάρθα ύπαινε με κάποια δειλία).

ΛΟΥΙΖΑ. — Μην ταράζεσαι, κόρη μου... Ξέρω το μυστικό σου.

ΜΑΡΘΑ. — Μά γι' αυτό ακριβώς είμαι τα-ραγμένη. Γιατί ξέρω ότι ξέρετε...

ΛΟΥΙΖΑ. — Τών αγαπών λοιπόν πολύ τον γιό μου;

ΜΑΡΘΑ. — Πάρα πολύ.

ΛΟΥΙΖΑ. — Φτωχή μαυρή. Κι' εκείνος σ' αγαπάει, ε;

ΜΑΡΘΑ. — Ναι... Με λατρεύει...

ΛΟΥΙΖΑ. — Αλλούμνο!

ΜΑΡΘΑ. — Μά, γιατί λέτε «αλλούμνο», κυ-ρία;

ΛΟΥΙΖΑ. — Γιατί δεν πρέπει να τον αγαπάς και να σ' αγαπά;

ΜΑΡΘΑ. — Μά, γιατί; Γιατί; Δεν είμαστε άξιοι ο ένας για τον άλλον; Δεν είμαστε νέοι, ελεύθεροι, άδωχοι;

ΛΟΥΙΖΑ. — Βέβαια. Αλλά, για σκέψου, μικρούλα μου... Έσθ' δεν έχεις ποτέ; Κι' ο Ζάν δεν είχε ποτέ πλούσιος.

ΜΑΡΘΑ. — Α, κυρία... Σκέφτεστε αυτό που ο Ζάν κι' εγώ δεν σκεπτόμαστε καθόλου.

ΛΟΥΙΖΑ. — Οι έρωτες είναι πάντα μεθυσμένοι από τον έρω-τά τους και δεν συλλογίζονται μερικά πράγματα απαραίτητα για τη μελλοντική τους ευτυχία.

ΜΑΡΘΑ. (με δάκρυα στα μάτια). — Ω, κυ-ρία... Κι' εγώ νόμισα ότι μ' εκάλυπτε για να μου πητε πως με δέχεται ευχάριστα για κόρη σας.

ΛΟΥΙΖΑ. — Μην κλαίς, Μάρθα... Ο Ζάν μου μίλησε για τον έρωτά σας και με παρακάλεσε να του δώσω την άδεια να σ' ζητήσει από τους γονείς σου...

ΜΑΡΘΑ. — Και δεν το έπιτρέψατε;

ΛΟΥΙΖΑ. — Θέλησα πρώτα να μιλήσω σ' ε-σένα την ίδια. Έχω την ιδέα πως είσαι ένα λογι-κό κορίτσι. Ξέρω λοιπόν ότι σ' ζητάει σ' γάμο ε-νας εκατομμυριούχος 'Αμερικανός. Θα σ' στοίχιζε άδωληφτη με διαμάντια. Γιατί δεν τον προτιμάς αλ-τόν από τον Ζάν;

ΜΑΡΘΑ. — Μά, κυρία Λουίζα... Άν δεν ήξε-ρα ότι είστε τόσο καλή, θα έλεγα πως είστε νεότε-ρος από τον Ζάν. Δεν υπάρχει για μένα άλλος άντρας στον κόσμο, εκτός από τον Ζάν. Και μπό-ρος στην αγάπη του, περιφρονώ και τα πλούτη και τα διαμάντια και το χρυσάφι!

ΛΟΥΙΖΑ. — Ναι, Καταλαβαίνω. Αγαπώ τον Ζάν, και σ' αγαπάει. Και όμως, οι γάμοι από ε-ρωτα δεν είναι πάντα ευτυχισμένοι... Προτιμά-τε, μου φαίνεται, θα ήταν να πάρετε τον 'Α-μερικανό και ν' αφήσετε ελεύθερο τον Ζάν να πάρει μια πλούσια νέα...

ΜΑΡΘΑ. (ζωηρά). — Δεν ξέρετε πόσο αγα-πώμεστε ο Ζάν κι' εγώ. Θα πεθάνουμε αν μ'α χω-ρίσετε...

ΛΟΥΙΖΑ. — Όχι, όχι... Δεν θέλω να πεθάνω το παιδί μου. Δεν θέλω να πεθάνει κι' εσύ, Μάρθα!

ΜΑΡΘΑ. — Τότε, μη μ'ας έμποδίζετε να παντρευτούμε.

ΛΟΥΙΖΑ. — Δεν πρέπει να γίνει αυτός ο γάμος και δεν θα γίνει! Τελειώστε...

ΜΑΡΘΑ. — Ξέρω ότι ο γάμος σας σας αγαπάει και σας σέβεται πολύ... Είμαι όμως βέβαιη πως δ,τι κι' αν του πητε, δεν θα θέληση να μ'α παρατηρή...

ΛΟΥΙΖΑ. — Ξεέ μου!... Είναι τρομερό!... Μάρθα, παιδί μου, α-κουσε με... Δεν πρέπει ο Ζάν κι' εσύ να παντρευτείτε. Και πρέπει εσύ ή ίδια να πης στον Ζάν: «Δεν σ' αγαπώ πιά. Παντρεύομαι με τον 'Αμερικανό!»

ΜΑΡΘΑ. — Ποτέ δεν θα το πω αυτό.

ΛΟΥΙΖΑ. — Πρέπει να το πης.

ΜΑΡΘΑ. — Μά, γιατί έπ' τέλους, μ' αντιπαθείτε τόσο; Αγαπώ τον γιό σας με αγάπη αληθινή κι' ήμουν τόσο πρόθυμη να σας αγαπήσω κι' εγώ. Με περιφρονείτε μήπως, γιατί δεν είμαι πλούσια; Κι' όμως

ο Ζάν μου έλεγε ότι είστε μια άστερη ψυχή που δεν δίνει σημασία στα χρήματα...

ΛΟΥΙΖΑ. — Μάρθα, μην επιμένεις να μ'α πη-γατί... Αλλά, σού ξαναλέω ότι δεν πρέπει να πάρεις τον Ζάν...

ΜΑΡΘΑ. — Για μια ανεξήγητη λοιπόν ιδιοτρο-πία σας, πρέπει να θυσιάσουμε ο Ζάν κι' εγώ;

ΛΟΥΙΖΑ. — Ε, λοιπόν, όχι... Δεν θα γίνει αυτό... Έγώ που πριν από λίγη ώρα ήμουν δειλή και τα-ραγμένη, νοιώθω τώρα τον έρωτά μου δυνατό...

Ναι, θα παλεύω με υπεράνθρωπη δύναμη, για να υπερασπισθώ τον έρωτά μου... Κι' είμαι βέ-βαιη ότι και ο Ζάν θα κάνει το ίδιο. Δεν θα ύπο-κίνη στην άδικη και σκληρή απαιτήσή σας. Είπε προφάσεις δλ' αυτά που λέτε... Ξέρετε ότι ο Ζάν δεν βασίζει την ευτυχία του στα πλούτη. Θα παντρευτούμε και χωρίς την άδεια σας!

(Διευθύνεται προς την πόρτα).

ΛΟΥΙΖΑ. (με φωνή σπαρταχτική). — Μη φεύγεις, Μάρθα!... (Η Μάρθα ξαφνιασμένη γυρίζει πίσω). Μη φεύγεις, παιδί μου. Αλλού-μονο!... Πρέπει λοιπόν να σου τα πω όλα.

(Παίρνει στα χέρια της τα χέρια της Μάρθας, ή όποια την κυττάζει έκπληκτη). Ναι, πρέπει να σου τα πω όλα... Θα υποφέρω πολύ, θα τα-πεινωθώ απέναντί σου, αλλά πρέπει... Προτι-μώ να εξευτελιστώ μπροστά σου, παρά μπροστά στο ίδιο μου το παιδί...

ΜΑΡΘΑ. — Μά, τι συμβαίνει, έπ' τέλους; Ποιό είναι αυτό το τρο-μερό μυστικό που πρέπει να το μάθω μόνο εγώ;

ΛΟΥΙΖΑ. (κρύβοντας το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της). — Μάρθα, δεν πρέπει να παντρευτείτε ο Ζάν κι' εσύ, γιατί...

ΜΑΡΘΑ. (με αγωνία). — Γιατί...

ΛΟΥΙΖΑ. — Γιατί είστε αδελφοί!

ΜΑΡΘΑ. (πέφτοντας συντετριμμένη μπροστά στη Λουίζα). — Θεέ μου! Πώς είναι δυνατό να είμαστε αδελφοί, ο Ζάν κι' εγώ; Δεν καταλα-βαίνω.

ΛΟΥΙΖΑ. — Ναι... Α!... Όταν μ'α εί-πε ο Ζάν ότι σ' αγαπάει και θέλει να σ' ζητήσει σ' γάμο, σκέφτηκα: «Έρωτας πιά ή αγάπη της τιμωρίας μου. Πρέπει να το πω τώρα δια σ'ο παιδί μου...». Μά δεν μπόρεσα... Προτιμώ να μιλήσω κατ' εδραίαν σ' εσένα, μικρή μου Μάρ-θα. Μά κι' αυτό δεν μου ήταν τόσο εύκολο όσο νομίζα. Προσπάθησα να βρω άλλες προφάσεις...

Αλλά, μπροστά στην επιμονή σου, αναγκάστη-να σου τα πω όλα. Έγώ, εγώ που ο Ζάν με λα-τρεύει σαν μια άγια, δεν μπόρεσα, όταν ήμουν νέα, ν' αντισταθώ στον πειρασμό. Άντρεσαι πριν ακόμα παντρευτώ τον πατέρα σου. Οι γονείς μου δεν θέλησαν να μου τον δώσουν, γιατί ήταν γρη-χός, και μ' επέτρεψαν χωρίς να με ρωτήσουν σκεδόν, με τον πλούσιο, αλλά ήλικωμένο Μαρ-θάρ. Αλλά και μετά τον γάμο μου εξακολούθη-σα να συναντώμμαι κρυφά με τον πατέρα σου. Ο Ζάν λοιπόν είναι δικό του παιδί. Έπειτα από με-ρικά χρόνια, ο πατέρας σου παντρεύτηκε κι' ε-παφα πιά να τον βλέπω... Μετά τη γέννηση σου, ο πατέρας σου πέθανε. Τον έκλαιγα κρυφά και ζήλευα τη μητέρα σου, ή όποια μπόρεσε να τον πενήτη φανερά, χωρίς να ντρέπεται κανένας...

Γιατί τον αγαπούσα πάντα, κι' ός τώρα ακόμα τον αγαπώ. Είπε ο μόνος άντρας που αγαπά-σε να με κατακτήσει, μολονότι πολλοί νέοι και ώριμοι σ' γάμο. Κι' άφιέρωσα δη μου πιά τη ζωή στην άνάπτυξη του πατρί-δου σου και στην ανατροφή του Ζάν.

ΜΑΡΘΑ. — Ξεέ μου... Δεν μπόρω ακόμα ν' αντιληφθώ καλά όλα που μου είπατε, κυρία Λουίζα!

ΛΟΥΙΖΑ. — Ναι!... Αλλά δεν το ξέρετε κι' ούτε πρέπει να το μάθετε ποτέ!... Δεν πρέπει να χάσει την έκτίμησή του σ' εμένα. Θα ή-ταν τρομερό!...

ΜΑΡΘΑ. — Ξεέ μου!... Θεέ μου!... Και τι πρέπει να κάνω τώρα;

ΛΟΥΙΖΑ. — Να πης στο Ζάν ότι προτιμάς τον πλούσιο 'Αμε-ρικανό και να τον πάρεις και να φύγεις μαζί του για την 'Αμερική, για να μη σ' ξαναβλέψω ποτέ πιά ο γάμος μου...

ΜΑΡΘΑ. — Κι' όμως... Άν μάθαινε ο Ζάν ότι είμαι αδελφή του, θα μπόρεσε να μ' αγαπήσει ήρεμα, χωρίς πόνο πιά, αδελφού μου...

ΛΟΥΙΖΑ. — Μάρθα... Για σκέψου όμως, πως αν το μάθει αυτό,

ΜΑΡΘΑ. — Θεέ μου, δεν μπορώ ν' αντι-ληφθώ ακόμα καλά όλα που μου είπατε, κυ-ρία Λουίζα!

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΚΑΡΑΒΙΟΥ

κείνα που παίζουν τα παιδιά. Ήταν καλό, πολύ καλό, το ξύλο του

βουξ με το ζωομένο δέντρο κάποιου γέροντος, κι' ο χωράτος πί-στευαν πως ήταν δυό αιώνων, το λιγότερο. Ήταν το καράβι του

θαύματος. Ο γέροντος θαλάσσιος μου διηγήθηκε το θρύλο του, πως

τον είχε άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

άκουσα από τον πατέρα του, που κι' εκείνος πάλι τον είχε

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΑΙ, κ' ένα μονάχα δάλο αν μās απομείνει, Βουαροζέ, είνε στη διάθεσί σου, είνε κ' ο φάβιος. Είμαι της ίδιας γνώμης με τον Πέπε. Σε ποιά αξιότερα και πιστότερα χέρια, εκτός απ' τα δικά σου, μπορούσε να εμπιστευτούμε την ύστατη ελπίδα μας;

—Οχι... Εύχαριστώ, τέκνον μου, εύχαριστώ, καλέ μου σύντροφε, απάντησε ο Βουαροζέ. Δεν δέχομαι την προσφορά σ'ας, αφού η τύχη θέλει να με κατατρέχει...

Καί απώθησε την καραμπίνα του Πέπε.

—Αλλά... δόξα νύχ η Θεός! έπρόθεσε κοτόπαι, σφίγγοντας τα δόντια του από ξαφνική οργή. Μου μένει ακόμα ένα μαχαίρι για να ξεκοιλιάσω μ' αυτό όλους τους θά τοιμήσουν να παρουσιασθούν μπροστά μου. Έχω ακόμα άρρητη δύναμη στα χέρια, για να σφίξω κάμποσους λογμούς, για να συντρίψω κάμποσα κεφάλια σ' αυτά τα βράδια.

Ο Πέπες ωστόσο, δεν ξαναπήρε πίσω την καραμπίνα του. Καί σκεπτόταν τώρα με κατεβασμένο το κεφάλι, με τα μάτια φλογισμένα από σκέψεις.

—Ε, σό, σκυλιγγιά! έξακολούθησε ο Καναδός με δυνατώτερο παροξυσμό οργής, αποτεινόμενος στον Έλ Μεσπίζο. "Ε, σό, σκυβαλό της λευκής φυλής, και σεις 'Ινδοί άρχεστε, θά τοιμήσετε να ξεμυτίσετε απ' τη φωλιά σας και ν' ανεβήτε ως εδώ; Μονάχα δυό άπομείναμε, γιατί τί αξίζει πολεμιστής δίχως καραμπίνα; Κι' όμως σ'ας περιμένουμε άνυπόμονα...

Την ίδια στιγμή, μια άστραση φώτισε τον ουρανό και μια βροντή άντηξε, μια βροντή τρομερή που συντάραξε τη γη ολόκληρη.

—Η οργή του ουρανού δεν είνε πιά μεγάλη απ' την οργή που κοχλάζει στα στήθη μου, είνε ο Βουαροζέ. "Α, Θεέ μου, αν είχα την καραμπίνα μου!...

Ένώ ο γηραίος κυνηγός μύλωνε, πιά κλαδιά στους άνηκρουνούς γκρεμούς άρχισαν πάλι να κουνιούνται και το λούφιο ενός 'Ινδού φάνηκε έξαφνα πάνω απ' αυτά.

—Είνε ο γυός του Έλ Μεσπίζο! είνε ο Βουαροζέ. "Α, τον σκυλομυιά, αυτή τη φορά θά μου το πύλησώ με τη ζωή του.

Πίσω απ' τα κλαδιά φάνηκαν τη στιγμή αυτή δυό μάτια άστραφτερά, μοχθηρά, άγρία.

—Νομίζω πως είνε κάποιος 'Ινδός, με το λούφιο του γυιού του Έλ Μεσπίζο, είνε ο Πέπες στον Βουαροζέ.

Μα ο Βουαροζέ ήταν πιά εξαγριωμένος. Άρπάζει άπότερα την καραμπίνα του Πέπε, την δατρίζει στον ώμο του κ' επυροβολήσε. Πάνω στην όρη του β' μως, έθγαλε την κνήμη του δάλου έξω από τις μεγάλες πέτρες, πίσω απ' τις οποίες ήσαν ταμπουρωμένοι. Έτσι, μαζί με τον πυροβολισμό τον δικό του, άντηξαν κ' άλλοι δυό, απ' τους άνηκρουνούς γκρεμούς.

Ο 'Ινδός που έστεκε κρυμμένος πίσω απ' τα κλαδιά, άρπασε μια κωνική πόνου, άνοξε τα χέρια του έκλειπτα και σαρμάστηκε νεκρός πάνω στα χόρτα.

Μα απ' το στόμα του κυνηγού, αντί κραυγής θριάμβου και ικανοποίησης, βγήκε έ-ξαφνα μια όρη λύσσα και μανίας:

—Κατάρα!... Κατάρα!...

Τί είχε συμβεί;

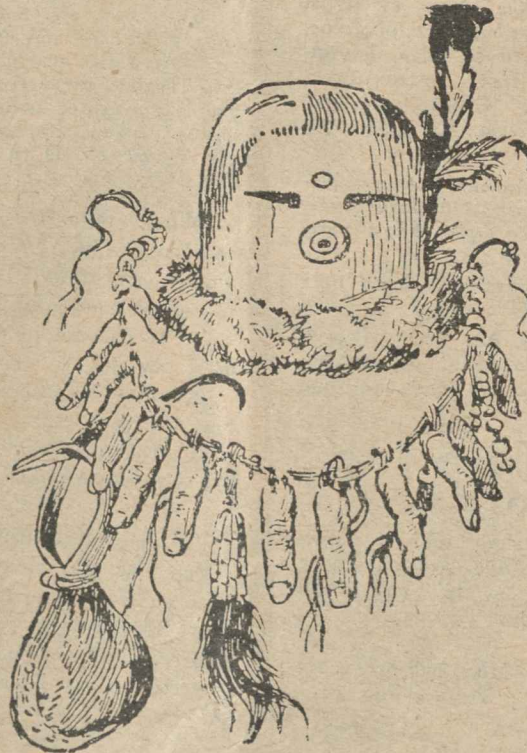
—Ο, τι άκριβός και την προηγούμενη φορά. Τη στιγμή που ο κυνηγός έθγαλε την κνήμη του δάλου του Πέπε έξω απ' τις πέτρες για να πυροβολήσει, ο Έλ Μεσπίζο κ' ο γυός του σημάδεψαν άστραπιαώς κ' επυροβολήσαν κ' οι δυό μαζί.

Η σφαίρες τους χτύπησαν την κνήμη που δάλου του Βουαροζέ με τρομακτική δύναμη. Μα αυτή τη φορά, ο λεοντόκαρδος κυνηγός είχε λάβει τα μέτρα του και κρατούσε την καραμπίνα του γερά στα άσπασμένα χέρια του.

Αυτό όμως δεν άφείλεσε σέ τίποτε. Γιατί η σφαίρες των δυό περσιτών έσπασαν την κνήμη που δάλου του κυνηγού και την τίναξαν μακριά, κάτω απ' το λούφιο.

Έτσι, ο Βουαροζέ έμεινε με το κοντάρι της καραμπίνας στα χέρια του.

Τό σχέδιο του Έλ Μεσπίζο είχε πετύχει.

'Ινδού τρέπαιο από ανθρώπινα δάχτυλα και μαλλιά.

και για δεύτερη φορά.

Μαινόμενος ο Βουαροζέ, τυφλωμένος απ' την οργή του, σπύθησε όρθιος επάνω στο λούφιο και κουνώντας άπειρήματα τη σασμένη του καραμπίνα πρὸς το μέρος των περσιτών της ζούγκλας, έκραύγασε:

—Ο διάβολος να πάρη την ψυχή σου, καταραμένη σκυλιγγιά, μαγιά άφοριμένα!...

Ένα σαρκαστικό, τρονταχτό γέλιο άκούστηκε πίσω απ' το όχημα των μυάδων. Κι' άμέσως κατόπιν άντηξε η φωνή του "Αλ Μεσπίζο:

—Τα μάτια του Άετού των Χιονοκρίνων Βουνών δεν βλέπουν πέρα απ' τη μύτη του. Ο Άετός των Χιονοκρίνων Βουνών Έτσι την ήμερα, δυό και μια κοινοβάνια. Διαφορετικά, δεν έβλεπε τον 'Ινδού πολεμιστή για το μαγά άσχημό, ξεγελασμένο απ' το λούφιο του.

—"Α, Πέπε! μούγκρισε ο Βουαροζέ, καθίζοντας κάτω. Οι περσιτάι αυτοί είνε οι πιά άσπονδοί έχθροι μας. "Αν γλυτώσουμε απ' την περιπέτεια αυτή, θά τους κηρύξω έξοντατικό πόλεμο. Όσο μεγάλη κ' αν είνε η ζούγκλα, θου άπέρνεται κ' αν είνε ο λευκός, δεν μπορώ να μās χωρέσουν πιά κ' έμās κ' αυτούς. Δεν θά η-συχάσω, αν δεν ιδώ τα κοντάρια τους να σαπίζουν κάτω απ' το φλογερό ήλιο της έρημου.

—Κι' εγώ δοκίμασα στη σωτηρία της ψυχής μου, άποκρίθηκε ο Πέπες, να χάσω το μαχαίρι μου ως τη λαβή στην κοιλιά των σάλων αυτών. Άρχει να βγούμε ζωντανοί απ' την κόλαση αυτή, στην άνωια βοσκόμεστε.

Στό μεταξύ αυτό, ο ουρανός έβρόλεγο απ' τις άστρες. Βρον-τές και κερανοί έβαναν τ' άντικρουνά "Ομολόγη Βονά ν' άντη-χούν, σαν να έπεφταν πολλά μαζί κανόνια, σαν να έγινε μάχη γ-γάντων και ταύρων.

Οι τρεις κυνηγοί κρυμμένοι πίσω απ' τους όγκολίθους του όρη-ματός των δεν μύλωναν. Τα μάτια τους όμως άστραψαν από λύσσα θυμού και μανία έδικήσεως.

Ένα δάλο τους έμεινε πλέον, η καραμπίνα του Φαβίου. Τί μπορούσαν να κάνουν μ' ένα τουφέκι, άπέναντι τόσων έχθρων, άγρίων και πεπεισμένων πολεμιστών;

Ο Βουαροζέ αλοθάνατον συγχρόνως νεκρή, γιατί γελούσε απ' τους μυγάδες, με το τάρναγμα στο όπιο τον παρέρωτο, για να τον άφοπλίσουν. Νά εξαπατηθή αυτός, ο γηραίος και πολυέταρος κυνηγός από δυό ληστές! Αυτό ήταν άνυπόφορο...

Άνταθέτως ο Πέπες, άρχισε σιγά-σιγά να δρίσκει την ψυχραιμία του. Δεν άπεληλύσαν εύκολα και για πολλήν ώρα ο άδόκιμος Έ-στανός κυνηγός.

Ο Φάβιος τέλος διατήρησε την άταραξία του, αν κ' έβλεπε ότι η θάσος τους ήταν δεινή. Τί τον έμελλε αυτόν για τη ζωή; Άποσκο-ρούσε αν θά πέθαινε, αφού η γη την άσπια έλάτρευε, δεν τον άγματούσε, όπως ένόηζε.

—Φάβιε, ψιθύρισε έξαφνα ο Βουαροζέ, έχρι άς σήμερα μεγάλη άμυστασύνη στη πείρα μου, την όποια άπάτησα μέσα σ'ά-δαση. Μα να πού πού; όλη την έμπερία μου, βοσκόμεστε τη στιγμή αυτή σ'ένας του Θεού. Καί γι' αυτό φταώ εγώ, μόνον εγώ. Φάβιε, Πέπε, θά με συγχωρήσετε για το κακό που σ'ας έφτασα;

—Πάνω, Βουαροζέ, πάψε για το θού να μιλās έτσι! τον έδικανε άπότομα ο Πέ-πες. Δεν φταίς για τίποτε, δεν είνεσαι για τίποτε... "Αν δεν πυροβολούσε σ'α κα-τά των 'Ινδών, θά πυροβολούσε η έγώ ή ο Φάβιος και θά συνέβαινε το ίδιο κακό. Θά μένανε χωρίς δάλο. "Ας μ'η κάποιος λούπιν την τύχη μας σαν γυναίκες, άς μ-λήσουμε σαν άνδρες, σύντροφε.

—Τί θες να σου πη, Πέπε, ένας κυνη-γός χωρίς δάλο, ένας κυνηγός τον όποιο μπορεί να πληρώσει άφοβα πλέον κ' ένα έ-λάφι και να του γλύψει τα χέρια;

—Πρέπει να πάρουμε μόν άμυναν, Βου-αροζέ, πριν νυχτώσει. Η ήμερα ήνε σφο-πεινή σαν τη νύχτα, με τη συνεχή αυτή. "Ας επαισιμώσουμε λοιπόν μια έρροδ κατα-τών έχθρων μας. Έκεί κάτω, πίσω από τις μεγάλες πέτρες, είνε κρυμμένοι τέσσε-ρες 'Ινδοί. "Ας όρμησουμε με τα μεγάλα μας μαχαίρια κ' άς τους ξεκάνουμε. Ο Φάβιος θά μπει με το δάλο του πάνω στο λούφιο και θά μās ύπερασπεί, εναντίον των μ-γάλων που βρίσκονται άπέναντί τους γρε-μούς. Μην ξεχνάς ότι πολλές φορές έπα-χαν θανάτωση τέτοιον είδους άπειλάμα-τα.

Πριν ο Βουαροζέ προλάβει ν' άπάντησ η Πέπες γύρισε και πρὸς το δάλο και το έλε:

—Ναι, Φάβιε. Θά μείνης εδώ με το δάλο σου στηρηγμένο στον δάλο, έτοιμος να πυροβολήσης, αν όθης να προβάλλη κανείς απ' τους άνηκρουνούς γκρεμούς. Όσο για μās μην άνησυχείς. Είμαστε δυό έ-παισιμωμένοι άνδρες, έτοιμοι πρὸς το δάσος και θά σβόουμε να εί-παμε κατόπιν για να φύγουμε. Λοιπόν, τί λές, Βουαροζέ;

—Είμαι σύμφωνος, άπάντησε ο Βουαροζέ. Άλλος τρόπος σωτη-ρίας δεν έπάρχει.

Κατόπιν ο γηραίος κυνηγός των δασών γύρισε στο Φάβιο κ' άρ-πασε να τον συμβουλεύη:

—Έπε, παιδί μου, τα μάτια σου τέσσερα. Μην ξεχνάς ότι αυτοί οι έχθροι 'Ινδοί και μυγάδες, γλυτρώουν άνάμεσα στα χόρτα και τις πέτρες σαν φιδάκια. Πράσινε μήπως σου έπιτεθούν ξαφνικά ενώ ήμās θά βοσκόμεστε κάτω από το λούφιο.

—Μην άνησυχείς, Βουαροζέ, άποκρίθηκε ο Φάβιος. Θά προσέχω καί πάω τα μάτια μου και τ' αυτιά μου άνοχτά δυό να γυρίσετε.

—Καί τώρα, παιδί μου, έλα να σε σφίξω στην άγκαλιά μου. Είδα θες να μās βοηθήση να γυρίσουμε νικητάι.

Ο Φάβιος όρμησε συγκατακείμενος στην άγκαλιά του γιγαντώσανου κυνηγού.

Έρπξαν κατόπιν τα χέρια και βοηθούμενοι απ' το σκοτάδι και την άσπια που άπλώνονταν γύρω τους, οι δυό άπέρριπον κυνηγοί σφάθηκαν έξω απ' το πρόμαχό τους και καταφύγησαν πρὸς το ύψος της Κοιλιάς του Χρυσού, χω-ρίζοντας τους άπληκρουνούς οι έχθροι τους.

Ο Φάβιος τους παρακολούθησε με το δάλο στα χέρια, ως που τους έβλε να χά-νουνται άνάμεσα στα χόρτα και στις με-γάλες πέτρες της άγρίας εκείνης τοποθε-σίας. "Αν και ήταν θάλας ότι οι δυό άντρώποι του θά έπέρσεφταν νικητάι, εν- τούτοις η καρδιά του σφιγγότανε και θά-ρνος σαν μολόβι.

Καί τώρα άς άφήσουμε το Φάβιο στην κορυφή του λούφιο, με την καραμπίνα στα χέρια και το μάτι άγρυπνο κ' άς τρέξου-με κοντά στους δυό θαρραλέους κυνηγούς.

Ο Βουαροζέ κ' ο Πέπες, αφού προ-ήρσαν άρκετά, στάθηκαν.

—Είμαστε κοντά στους τέσσερες 'Ιν-δούς, έλε σιγά ο Βουαροζέ στο σύντροφό του. Είνε κρυμμένοι πίσω από εκείνες τις μεγάλες πλάκες. "Ας κατακλύσουμε λοι-πόν το στέδιό μας. Θά έπιτεθούμε εναν-τίον τους ξαφνικά. Σ'υ θά μαχαρώσεις τον τελευταίο κ' εγώ θά συντρίψω, με την ίδια την πλάκα, πίσω απ' την άσπια φέτα, τον πρώτο. Οι άλλοι δυό που έμπεσαν στη μέση, θ'αυ δούν τους συν-τρίφους των νεκρούς, θ'αυ μείνουν άνα-κρουνά μπροστά τους, θά τα χά-νουν, θά σπείσουν κ' έτσι θά τους ξε-μαρθεύουμε εύκολα.

—Έννοείται, διάβολε! άποκρίθηκε ο Πέπες.

—Ο, τι στιγμή, συνέχισε χαμηλόφω-νος ο Βουαροζέ, οι έχθροι μās δεν έχουν καταλάβει τίποτε. Άπόδειξές ότι ο Φάβιος είνε ήσυχος. Διαφορετικά θά πυροβολήσω και θ' άκούγαμε τον κρότο του πυροβολισμού του.

—Αυτό είνε σαστό, άπάντησε ο Πέπες.

—Ας περμεινουμε λοιπόν λίγο άκόμη και κατόπιν δομοίμε.

Η άστραπής κ' η βροντής δεν είχαν πάψει ούτε στιγμή. Άνατός άνεμος φυσούσε, παίχκανε τα δέντρα του δάσους να τρί-βουν άναίσιμα.

Μέσα σ' αυτό τον χαλασμό ο Βουαροζέ δεν σκεπτόταν τον κίνδυ-νο, τον όποιο διέτρεχαν.

Δεν σκεπτόταν ότι σέ λίγο θά συνεβόλετο στήθος με στήθος, με τους 'Ινδούς.

Δεν σκεπτόταν τίποτε άλλο, παρά μόνον το Φάβιο.

Μεταπονεμένος τώρα διότι τον άρπασε μόνον πάνω στην κορυφή του λούφιο, έπεσε μόνον σέ τέσσερις κινήσεις. Άγανακτός. Νόμισε πως ά-νάμεσα στα δογγιρά και στα σφελήματα του άνέμου άκούγνε την κορυφή του Φαβίου που, ο όποιος του έπέρσε βοήθεια...

Άνακρουνόμενος να γυρίσει το γρηγορώτερο πάνω στο λούφιο, κοντά στο Φάβιο, "Έξερε την άνδρεία του νέου, ήξερε πως ήταν βανός άντρώπος αν του οργάνωνταν ξαφνικά οι 'Ινδοί και οι μυγάδες, οι άνωις η καρδιά του σφιγγόταν, σφιγγόταν σαν να την έμείζε όλό-κληρο δάλο.

Δεν μπορούσε να κρατηθή πιά.

Άπλωσε μέσα στο μισοσκόταδο, έπασε το χέρι του Πέπε, το έρπξε δυνατά και του ψιθύρισε σ' αυτή:

—Έμπερός, Πέπε! "Ας μ'η κάνουμε κακό... Ο Φάβιος είνε μό-νος. Κι' άνωις έτοιμος: Σ'υ τον τελευταίο, εγώ τον πρώτο κ' ύπε-ρ-πέρσε τους άλλους δυό.

Άμέσως κατόπιν οι δυό λεοντόκαρδοι κυνηγοί, πήδησαν έξω απ' το σκοτάδι και το έλε:

Προσέγωνα 'Ινδικά δάλο, κεφαλοθραύται, τσεκούρια, μαχαίρια, κ.λπ.

τά χόρτα, σαν δυό πάνθηρες και όρμησαν εναντίον των 'Ινδών, που κρυβόντουσαν πίσω από τις πέτρες, με τα μαχαίρια στο χέρι.

Τη στιγμή αυτή άκριβός άντηξε και η καραμπίνα του Φαβίου. Ο Βουαροζέ ένωκισε την καρδιά του να σταματή άποτόμως.

Μέσα σέ μια στιγμή χίλιες μαύρες ιδέες πέσαν άστραπιαώς στο μυαλό του.

Ο Φάβιος επυροβολήσε. Τί συνέβαινε; Έκινδύνευε; Του είχαν έπιτεθεί; Μα δεν ήταν καφός για σκέψεις.

Δεν ήταν καφός για χρονοτρεβές. Άλλωστε μόνον του Φαβίου η καραμπίνα είχε βροντήσει. Δεν ά-κούστηκε άλλος πυροβολισμός.

Η άνησυχία κ' η ταραχή του γηραιού κυνηγού δεκαπλάσασαν τις δυνάμεις του. Τον ές σαν κεραυνός, σπιδώντας θάμνους και πέτρες, όρμησε εναντίον των ταμπουριών των τέσσερων 'Ινδών. Φθάνοντας κοντά στον πρώτο έξ αυτών δεν του έδωσε καιρό ν' άμυνθή. Πήδησε πάνω στην πλάκα που τον έσφραζε και τον σύντρεψε κάτω από αυτή, τον έκλωσε, τον έπολιοποίησε!...

Την ίδια στιγμή ο Πέπες, είχε όρμησει εναντίον του τελευταίου των τέσσερων 'Ινδών και το έδωκε το μαχαίρι του στο στήθος.

Ο 'Ινδός μούγκρισε πνιγμένα σαν ζώο που πεθαίνει κ' έμεινε ά-κίνητος στη θέση του. "Ήταν νεκρός!

—Γρήγορα, γρήγορα, Πέπε, τους άλλους δυό τώρα, φώναξε ο Βουαροζέ. Σκότωσέ τους πριν προστάσουν να ζητήσουν βοήθεια. Θάνατος στους σά-λους!...

Οι δυό άλλοι 'Ινδοί, άντιληφθέντες τον κίνδυνο, πήδησαν όρθιοι έξω απ' τις κρη-νώδες τους.

Ο ένας από αυτούς άρπασε κραυγών κιν-δύνου κ' όπισθοχώρησε για να τανισή το τόξο του εναντίον του Βουαροζέ.

Ο άλλος όρμησε κατά του Πέπε, μουγ-γίζοντας άγρια.

Γρήγορος όμως κ' ελάνθιος ο Πέπες, του κατέφερε ένα τρομερό χτύπημα με το μαχαίρι του και τον έσπασε σχεδόν στα δυό.

Ο τελευταίος πλέον 'Ινδός, βλέποντας ότι άπόμεινε μόνος, έτόξευσε τον Βουαρο-ζέ κ' έτράπη σέ φυγή, σφριζοντας συνθη-ματικά και είδοπαύοντας τους συντρόφους του.

Ο Βουαροζέ έσπινε άπότομα για ν' ά-ποφύγη το βέλος, το όποιο έφειθη εναν-τίον του και θέλησε κατόπιν να κυνηγήση τον 'Ερμυόδεμον.

Μα ήταν πιά άργά.

Ο 'Ινδός είχε χαθεί μέσα στο σκοτάδι.

—Γρήγορα, γρήγορα, Πέπε, άς τρέ-ξουμε στο λούφιο μās, φώναξε τώρα ο Βου-αροζέ στο σύντροφό του. Ο Φάβιος μās περμεινεί... Ο Φάβιος κινδυνεύει ίσως...

Η άγνοία κ' η άνυπομονή του γε-νακάσσανου κυνηγού δεν είχαν όρια κατά τις στιγμές αυτές.

"Αν είχε φτερά, θά πετούσε για να φτά-ση από γρήγορα κοντά στον άνακρυνό του Φάβιο. Πήδησε τους βράχους σαν τσελ-λός, άσφαιλίζοντας και φωνάζοντας άγρια...

Τό βλέμμα του ήταν κορφαμένο στην κο-ρυφή του λούφιο. Άλλά γιατί δεν φαινόταν ο Φάβιος;

Γιατί δεν πρόβαλε για να τους καθυστερήσει; Γιατί δεν άντηξε σ'η φωνή του; Μήπως του είχε συμβεί τίποτε μέσα στα λίγα αυτά λεπτά που έλειπαν;

Ο Βουαροζέ δεν μπορούσε να συγχρητήη πιά και φώναζε δυνατά, με τη βροντώδη φωνή του:

—Φάβιε!... Φάβιε!...

Δεν του έδωθε έμως καμιά άπάντησης.

Μόνον οι γύρω γκρεμοί άντιλάλθαν την κραυγή του, σαν να τον έλεγονότουσαν.

—Φάβιε!... Παιδί μου!... Έξαφανάσε ο γηραίος κυνηγός.

Άλλά και πάλι η ίδια άπότομη άσπια, η ίδια βουδβαίρα.

Ο Βουαροζέ ένωκισε τα γόνατά του να ληξούν. Συγκρατώσε τις δυνάμεις του κ' έπαύνασε για τελευταία φορά, με φωνή παύω-φη, με φωνή που έμεινε, με φωνή πνιγμένη από την άγνοια:

—Φάβιε!... Φάβιε!... Πίσω ζωντανός;

Άλλά και τη φορά αυτή δεν έδωθε καμιά άπάντησης απ' την κο-ρυφή του λούφιο.

Ο Βουαροζέ έλγισε σαν γέριμο δέντρο, που το χτύπησε ο κερα-νός, έτοιμος να σωρασθή κάτω.

Ο Πέπες έμως πούσεχε κατόπιν του, πρόλαβε και τον επαισιμώρησε.

—Θάρος, σύντροφε! του έλε.

Γύρω η θύελλα έμεινε.

—Ο Φάβιος... Μου έσκότωσαν τον Φάβιο μου!... έτραίλιζε ο κυνηγός.

—Κάμε κουράγιο, Βουαροζέ. Νά, φτάσαμε πιά στην κορυφή. Θά ίδουμε τί συμβαίνει. Ίσως ο Φάβιος, κρυμμένος καθώς ήταν, ν' άπο-κομμήθηκε...

(Άκολουθεί)

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΙ ΣΚΛΗΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΣΟΧΟ

Ο Σόχο είνε μιά από τις πιο κακοήρεις συνεισίες του Λονδίνου, αν και είνε κοντά στην "Οξφοντ-στρήτ" και στο Παρλαμέντο. Οι "Άγγλοι" το λένε "Φρέντς κούατσερς" — γαλλική συνείκτα — κι' αυτό ίσως γιατί είνε ένα είδος νεωτέρου Βαυλόνος. Έχει πέρα μπορεί να συναντήσει κανείς τους πιο παρ'άξενους και τους πιο μυστηριώδεις ανθρώπους που ζήσαν στο Λονδίνο απ' όλες τις γωνίες της γης. Όσο για την ύποπτη ζωή του, όποιος αγαπάει τις περιπέτειες, μπορεί να βρει εκεί όσες θέλει, φτάνει να περάσει έφτά μονάχα νύχτες μέσα στα πολύχρωμα φώτα των κέντρων του...

Την εποχή που συνέβη η περιπέτεια που θα σας διηγηθώ, βρισκόμουν στο Λονδίνο για ν' αποτελειώσω τις σπουδές μου. Η ζωή όμως εκεί πέρα με βάραινε και για να βρωχω λίγη Μοναχία, περνούσα τις νύχτες μου στο Σόχο.

Πήγαινα λοιπόν τακτικά στο καμπαρέ του Μαχμούτ Σαραμπί, ενός Λεβαντίνου, "Αρμένι" κι' "Αραβία" μαζί, που ήταν χοντρός σαν Τούρκος παλαστής, με κομμάτι κι' αστραφτερά μάτια αλεπούς. Στο καμπαρέ του μαζευότανε κάθε βράδυ όλη η "επαρχία" του Σόχο. Ο Μαχμούτ με είχε πάρει από καλό μάτι και μου έδειχνε πάντα μια εξαιρετική συμπαθεία. Για να μ' ευχαριστήση μάλιστα άκουα περισσότερο, με γνώρισε ένα βράδυ στον Μπόμπι.

Ο Μπόμπι ήταν ο τύπος του Λονδρέζου άμαχου. Φορούσε πάντα φανταχτερές γραβάτες, κοστούμια με μεγάλες τετράγωνες ρίγες κι' ένα γκριζό σκληρό καπέλο, που του έκαλυβε το άριστερό μάτι. Όσο για τα παπούτσια του, ήταν πραγματικά άριστογυμνάσια! Η τράπεζα τους σχηματίζανε καρδιές και λουλούδια που κάνανε όλες τις γυναίκες να τα κοιτάζουν με θαυμασμό.

Ο Μπόμπι όμως με παρεξήγησε απ' την πρώτη στιγμή. Νόμισε ότι πήγαινα στο Σόχο για ύπνο, όπως έλεγαν, όπως έλεγαν, κι' ύστερα απ' το δεύτερο ούιστο, δίχως πολλά λόγια, μου εξήγησε καθαρά.

— Φίλε μου, μου είπτε, φαίνεται προτιμάτε, κι' επειδή μ' αρέσει, δεν θέλω να σ' αφήσω να χάσεις άδικα τον καρπό σου, γυρεύοντας μια γυναίκα για τα μικρά σου έξοδα... Η "Εγγλέζα" είνε ιδιότροπος! Θέλουν να κρατάς πάντα το κομμάτι στο χέρι, σαν θρησκόμαστίς... Δεν κάνεις άδικο γι' αυτή τη δουλειά... Έχω λοιπόν να σου προτείνω μια καλή επιχείρηση. Σου δίνω τη δική μου τη γυναίκα, τη Νταίζι... Μου φαίνεται πως την ξέρεις... Έ, λοιπόν, πάρε την και με πληρώνεις όταν κάνεις τις οικονομίες σου...

Αυτή ήταν η παρεξήγηση. Εγώ φυσικά έτοιμαζόμουν να του δείξω το λάθος του, όταν άξαφνα άνοιξε η πόρτα του καμπαρέ και μπήκε η Νταίζι με μια άλλη νέα, που ερχότανε στο Σόχο για πρώτη φορά. Αυτή η γυναίκα ήταν η Τζέσσυ, η πιο παρ'άξια "Άγγλίδα" που έτυχε να γνωρίσω στη ζωή μου...

Η Τζέσσυ ήταν "Ιρλανδέζα". Μολούσε τα γαλλικά σαν άρσενια και ντυνότανε με δική της μόδα. Φορούσε παρόμοια χρώματα και στοίλιζε τα καπέλλα της με φουντωτά φτερά. Ήταν πολύ εκκεντρική... Όποιος όμως νομίζει ότι δεν ήταν όμορφη, γελιέται όσο δεν φαντάζεται. Η Τζέσσυ είχε ένα άτακτο, εσθ'άτακτο! Ο Μπόμπι λοιπόν, όταν την αντίκρισε, έριξε πιο μπροστά το καπέλο του, με μια νευρική χειρονομία και με κίτταξε στα μάτια, θαυμάσιος! Μα η Τζέσσυ δεν του έδωσε καμιά σημασία. Όταν κάθισε στο τραπέζι μας μαζί με την Νταίζι, μου έριξε μια ματιά, μουκλιένοντας τα βλέφαρα, και με ρώτησε:

- Τι με κερνάτε;
- Ό,τι θέλετε... της απάντησα σαστισμένος.
- Τότε, λοιπόν, θα πάω ένα καφέ με τζίνι...

Ο Μπόμπι χτύπησε με το δάχτυλο προς τα πίσω το σκληρό του, σημείο ότι δεν του άρεσε διόλου αυτή η κακή συνήθεια. Εγώ ωστόσο κίτταξα τη Τζέσσυ σαν μαγεμένος και συγχωρούσα όλες τις ιδιοτροπίες της...

Η Τζέσσυ ήθελε το ποτό της, παράγγειλε ένα δεύτερο, ύστερα ένα τρίτο κι' αφού με ρώτησε για τη ζωή μου στο Λονδίνο κι' έμαθε ότι της χρειαζότανε, μου είπτε, μουκλιένοντας πάλι τα μάτια και γέροντας λοζά το ξανάει κεφάλι της.

— Είπατε ένας όμορφος κούτσος... Θάρτω πάμυ αύριο εδώ πέρα... Σήμερα έχω δουλειά... Γ'νοϋτ μπ'άι...

Μα δεν την ξαναείδα, παρά μονάχα ύστερα από τρεις ημέρες.

Όταν ξαναήρθε στο καμπαρέ του Μαχμούτ, ήταν Σάββατο απόγευμα.

- Πληρώστε, μου είπτε. Θα φέρω... Θέλω να σας δείξω κάτι.
- Έκανα, ο,τι μου είπτε σαν αυτόματο και την ακολούθησα στο δωμάτιο.

Προχώρησα συνεπικουρούμενος και καθήσας σ' έναν πάγκο.

τρέμοντας από την ταραχή μου... Τόσο πολύ την αγαπούσα λοιπόν, — Δεν ήρθατε στο ραντεβού που μου δώσατε, της παραπονοήθηκα. — Δεν μπορείτε, μου είπτε στενοχωρημένη. — Κι' όμως, Τζέσσυ, μου είχατε υποσχεθεί... Σούφρωσε τα φρύδια της. — Δεν μπορείτε, μου εξομολογήσατε με πεποίση.

Προχώρησαμ έτσι σιωπηλοί ως τα μαγαζιά του Λάιτσορ Σουούρ. Η Τζέσσυ τότε στήριχτηκε στο μαγαζάκι μου. — Θέλω κάτι, μου είπτε με χαϊδευτική φωνή. Θέλω να μου πείτε κάτι...

— Τι θέλετε, Τζέσσυ;

— Αυτό!

Και μου έδειξε σε μια βιτρίνα ένα εξοφρεμένο φρούμα. Έκτοτε, κίτταζε την τιμή και πάγωσα από τον τρόμο μου...

— Δεν μπορώ, Τζέσσυ, της ομολόγησα. Λιποθύμω πολύ, με δεν μπορώ... Είμαι ένας φοιτητής...

Η Τζέσσυ μ' ένα άπορημένο "Α. Ή", άρπασε το μαγαζάκι μου. Στάθηκε Έπειτα και κίτταζε σαν έντοναμένη το πανώριό εκείνο φρούμα. Έπειτα, άναστέναξε βεβαίως και με ρώτησε:

— Αλήθεια, δεν μπορείτε;

Εγώ δοκίμασα το κεφάλι ντροπασμένος. — Αλήθεια, άσπαστη μου φίλη... ψήφισα.

Η Τζέσσυ τότε με κίτταζε μ' ένα παρ'άξιο βλέμμα κι' έπειτα με ξαναρώτησε:

— Α, είπατε αύριο στο Μαχμούτ;

— Ναι, Τζέσσυ...

— Θάρτω...

Κι' έκανε να φύγει.

— Πού πάτε, Τζέσσυ; ρώτησα έκτεντικά.

— Να βρω λεφτά, μου απάντησε ψυχρά και φώναξε ένα αμάξι.

Κάθισα μέσα βιαστικά και φώναξα στον αμάξι: — Στο Σούθγουοκ!

Το Σούθγουοκ, στο Λονδίνο, είνε η συνοικία των ναυπαζών... Προχώρησα συνεπικουρούμενος και καθήσας σ' έναν πάγκο. Ήμουν φορετά απειλημένος...

Η Τζέσσυ ήρθε πάλι στο Μαχμούτ τη Δευτέρα. Μου έδωσε το χέρι της, έβγαλε το ενοχότερο-πρόσωπο της και κάθισε απέναντί μου. Φορούσε το φρούμα που δεν μπορούσα να της αγοράσω!

Δεν ξέρω π' έπαθα τότε, με θύματα ότι μ' έπιασε ένας άσπαστος καλός και βάλω τα πόδια μου... Σηκώθηκα λοιπόν δίχως να την κοιτάξω, αλθ'όσο το ποτό μου και βγήκα έξω. Στο δωμάτιο βρήκα τον Μπόμπι.

— Τι έχετε; με ρώτησε ανήσυχος. Σώτανε πάντα η Τζέσσυ...

Κοιμήθηκα το κεφάλι μου μ' ένα παρ'άξιο στο χέλι.

— Δεν σου τα είπα; με μάλωσε. "Ας είνε... θα σου τη μερώσω εγώ!"

Δεν βρήκα τη δύναμη να του απαντήσω. Τρέβ'ό μόνον, παραπατώντας σαν μεθυσμένος, και γέμνα μέσα στην όμιλη...

Πέρασαν έτσι μερικές ημέρες κι' ένα βράδυ ξαναήρθα πάλι στο Μαχμούτ. Ο Μπόμπι καθότανε με την Νταίζι. Τους ρώτησα για την Τζέσσυ. Δεν την είχαν δει, μα θα ερχότανε...

Κι' αλήθεια ήρθε. Κάθισα μόνη της, παράγγειλε ένα καφέ με τζίνι κι' άναψε άσπαστος ένα σπαργέτο... Ο Μπόμπι έριξε πιοστά το σκληρό του και σηκώθηκε. Κατάλαβα τότε ποιά θα ήμουν, μα δεν είχα τη δύναμη να τον κρατήσω.

Ο Μπόμπι τράβηξε ως την πόρτα, πέταξε με αμείλιτο το γάσο του, έριξε μια ματιά, δεξιά κι' άριστερά, στο δρόμο, φώναξε κάτι στ' αυτή του Μαχμούτ κι' έπειτα με δυο βήματα βρέθηκε μπροστά στη Τζέσσυ.

Με την ανάποδη του χειριού τότε εκπαύρισε το τραπέζι, κίτταζε θράμματα καταγής το ποτήρι της με τον αλθ'ό και κάθισε απέναντί της.

— Μαχμούτ! φώναξε. Δεν μ' αρέσει αυτή η ημωδία!... Στείλτε μας δυο ούιστο!

Η Τζέσσυ τον κίτταζε κατάληκτο. Μα κι' εκείνος, με τους άγκυδους στήριγμένους πάνω στο τραπέζι, είχε καρφάσει τα μάτια του πάνω της, προσληκτικά, δίχως να παύη τα βλέφαρα. Η Τζέσσυ άνοιξε το στόμα της για να σπ'ήσει, μα μετανοήσε να ήθελε να την πείσει, μα εκείνη έκανε δχι... δχι... δχι, γελώντας νεύρα...

Δεν μπορούσα ν' ανθ'έξω σ' αυτό το θέαμα και τους γέροντας την κίτταζε. Σε λίγο όμως άκουσα να πέφτει ξαφνικά μια καρδιά και γέροντας κεφάλι τραμαγμένο. Η Τζέσσυ, όρθια, προσπαθούσε να ξεφύγει από την άγκαλιά του Μπόμπι. Εκείνος όμως της άρπασε γρήγορα τα χέρια, τα κράτησε πίσω στη μέση της, τη λήγισε και κίτταζε τα χέρια.

ΤΑ ΦΛΕΓΟΝΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΛΛΟΝΗ

(Άρθρο γραμμένο από μια όραία βεντέτα του κινηματογράφου, κρυπτομένη υπό τ' αρχικά Ε. Β.)

ΝΕΑΠΙΣΤΑ νέα μας έρχονται από το Χόλλυγουντ. Η Βεντέτα έπαυσε να γροθιεύει κι' άρχισαν να τρώνε για να παζήσουν. Μάλιστα, άρχισαν να τρώνε για να παζήσουν! Το πιστεύετε αυτό; Και όμως είνε αληθές-στασι. Έτσι τουλάχιστον άποφάσισαν οι σπουδαιότεροι καλλιτέχνες και σκηνοθέτες του Χόλλυγουντ — σε μια τελευταία τους συνεδρίαση. Από δω και στο έξης, το ιδεώδες της γυναικείας όμορφιάς στον κινηματογράφο δεν θα είνε η σιλουέτα με τις εφρηβικές σχεδόν γραμμές, άλλ' ο τύπος της Αρροδότης της Μήλου.

Κι' επειδή η γραμμή του γυναικείου σώματος κανονίζεται χρόνια τώρα απ' το εθισμό από το Χόλλυγουντ, είνε πολύ πιθανόν ότι η γυναικεία όμορφος του κόσμου, τόσο η Αμερικανική, όσο και η Ευρωπαϊκή, θα εγκαταλείψουν τις εξονυχιστικές διαταγές και τα επιπλέον και θα επιτρέψουν στο σώμα τους ν' αναπτυχθή φυσικά και να πάει τις κανονικές του διαστάσεις. Δεν θα είνε βέβαια της μόδας (παρ'όλο ότι είνε) γυναικείες, αλλά η καλλιγραφική και η ελαττωμένη. Πάντως, κάθε προσέγγιση κακοζών, που τη συγχωρούσαμε και την ανεχόμαστε ως τώρα, θα θεωρείται αντισυμβατική και άποχρηστη.

Μια γυναίκα άδύνατη, όπως η Λίλιαν Χάρβεϊ, δεν θα θεωρείται πια χαριτωμένη, αλλά θα θαμνάζεται μια γυναίκα ή όποια θα μοιάζει μ'ήλλον με την Ζαννέτ Μαντίνολι. Αλλ' και η άρκετα εφρηβική στην αυτή βεντέτα, για να είνε εν τάξει με τη νέα μόδα, πρέπει να παζήν λίγο άδικο.

Καθώς ομολόγησε πολλές φορές άλλωστε, η Ζαννέτ Μαντίνολι δεν έκανε ποτέ της δίαιτα για ν' άρκετο.

Κι' ένα άλλο άδικο άποσπασμένο νέο, σχετικά με τη γυναικεία όμορφος, μ'αξ έρχεται από το Χόλλυγουντ. Δεν θα είνε πιά της μόδας τα ήλιοκαμμένα και μελαγχρώμα, αλλά τα λευκά, τα καυκάσια μάλιστα. Πάλι, καθώς φαίνεται, σιγά-σιγά, θα καταργηθή άδικο και το κακοζών στα μάγουλα.

Να ν' άσπασουν η γυναικείες, θ' άποφασίσουν δυο μόνον τον ήλιο και τον άέρα, τυλίγοντας το πρόσωπό τους σε ίσες, φορώντας μεγάλα καπέλα και κρατώντας παραδοσιακές διαπλέξεις. Στο Χόλλυγουντ μάλιστα πολλές βεντέτες κυκλοφορούν στους δρόμους με τα πρόσωπα σκεπασμένα σαν χαϊνούσιες του παλιού καιρού.

Να να είμαστε της μόδας, δεν θα επιζητήσουμε βέβαια ν' άσπασουμε με τη βοήθεια άφρονος άσπης ποτών και κρέμας, όποτε τα πρόσωπά μας θα μιλούν σαν άποσπασμένα, αλλά θ' άρπασουμε το πρόσωπό μας να ξαναπαρή

λη του στα δικά της... Την κράτησε έτσι λίγη ώρα κι' έπειτα άρπασε πάλι την άγκαλιά του και την άρπασε. Η Τζέσσυ, με το πρόσωπο παραμορφωμένο από τη λύσσα, άρχισε να τον βρίζει με δάκρυα στα μάτια κι' έπειτα άρπασε το άδιόρθωτο της και βγήκε σαν τρελή...

Ο Μπόμπι τίναξε προς τα πίσω το καπέλο του κι' ήρθε στο τραπέζι μας. Η Νταίζι είχε σπύσει το κεφάλι και τον κίτταζε ψυχρά, μ' ένα τέτοιο μίος, που δίχως να το θέλω ανατρίχιασα... Έκείνος, άδιόρθωτος, άνοιξε το «Νταϊνλ-Σπέρτ» και βυθίστηκε στο διάβασμα. Πέρασαν έτσι καμιά είκοσι λεπτά της ώρας κι' έξαφνα μπήκε στο καμπαρέ ένα χαμίν μ' ένα ύπεροχο μπουκέτο και φώναξε κάτι του Μαχμούτ.

Ο Λεβαντίνος το πήρε στα χέρια του και το έφερε του Μπόμπι.

— Σου στέλνουν αυτά τα λουλούδια, του είπτε.

— Πιός; ρώτησε έκείνος.

Μα το χαμίν είχε γίνει άφαντο. Η Νταίζι τότε, δίχως να πη λέει, σπύσισε άπότομα και βγήκε από το καμπαρέ. Ο Μπόμπι, ότε την άρπασε! Είχε τώρα μια άλλη γυναίκα, πιο όμορφη απ' αυτήν... Την Τζέσσυ.

Μείναμε στο Μαχμούτ ως τα μεσάνυχτα. Ο Μπόμπι περίμενε την Τζέσσυ να ξαναγυρίσει. Όταν την είδε λοιπόν να τριγυρίζει έξω από τα τζάμια, σηκώθηκε και μ' άρπασε μ' ένα «γκούτ-μπάι»... Η στιγμή όμως που έβγαίνει, μια άλλη σιά βγήκε γρήγορα απ' την όμιλη, άρπασε το χέρι της και τον χτύπησε με κάτι άσπαστο... Ο Μπόμπι τότε άρπασε μια κραγιή πόνο και ξαναμπήκε στο καμπαρέ. Δεν θα μπορούσε να ξεχάσω ποτέ το πελιδνό πρόσωπό του και τα μάτια του που έδιναν...

— Μ' άρπασε! στέναξε με λύσσα. Μ' άρπασε, βγάλε μου...

Δεν μπόρεσε όμως ν' αποτελειώση τα λόγια του και κίτταζε παραπατώντας καταγής. Στη μέση της μετακίνησής πλάτης του είχε καρφάσει ένα μαχαίρι! Όσο για την Νταίζι και την Τζέσσυ, είχαν γυρίσει άφαντες μέσα στην όμιλη του Σόχο...

ΑΝΤΡΕ ΑΡΜΑΝΤΥ

τη φυσική του άπόχρωσι, και δεν θα το μακιγάρουμε με άρτυκα χρώματα, όπως συνήθιζαμε επί τόσα χρόνια τώρα.

Έπειτα από λίγον καιρό, δεν θα βλέπουμε πιά δέματα κίτρινα-πράσινα και τεχνητά μελαχρώνα, αλλά κάθε Εύρωπαία δεν θα ντρεστεί να φαίνεται ότι άνιμε στη λευκή φύλη.

Το πρόσωπο θα είνε καθαρό, μ' επιδεκτικά λεία, διαφανές, όμοιά-χρωμη παντού. Είνε άρκετο όμως για κάθε γυναίκα να πάρη να μακρύνει στον ήλιο και να μακιγάρεται άγρια, για να έχη επιδεκτικά όραση και όμορφη, χωρίς στίγματα και ρυτίδες; Όχι, βέβαια. Η επιδεκτική, και ίδιος τώρα το καλοκαίρι, έχει άναρχη από κάποια περιποίηση.

Έ, λοιπόν, καμιά κρέμα δεν είνε τόσο όφρημη τώρα το καλοκαίρι, όσο ο χυμός διαφόρων χορταριών και φρούτων. Έλέτε να είνε το πρόσωπό σας όμορφο και άνθηρο όλην την ήμερα; Πλένετε το πρόσωπό σας με χυμό άγγουριού. Δεν είνε άναρχη ν' άνακατέψετε τον θαυματουργό αυτόν χυμό με άλλα συστατικά, ότε να τον βρώσετε καθόλου. Ο χυμός του άγγουριού όφρηλη προσάπτει όταν είνε πολύ νωπός, άδραστος και σκέτος. Δεν πειράζει να θυσάσετε κάθε μέρα ένα άγγουρι για την όμορφή σας. Θα πάρετε ένα φρούμο και μάλλον όμοιο άγγουρι, θα το καθαρίσετε και θα το κόψετε σε πολύ μικρά κομμάτια, τα όποια θ' άρπαστε να μείνουν επί μια ώρα σ' ένα βαθύ πιάτο, σκεπασμένο μ' ένα άλλο. Κατόπιν, βρέχετε ένα μικρό κομμάτι βαμβακιού στον χυμό που θα έχη κατασταλάξει στο πιάτο και άλείφετε καλά κι' επανειλημμένως το δέρμα του προσώπου σας και του ντεκολτέ σας. Τ' άφινετε να μείνι επί δυο ώρες και κατόπιν σφονγγίζετε με λίγο στεγνό βαμβάκι.

Αν εργάζεσθε και δεν μπορείτε να περιποιηθήτε το πρόσωπό σας το πρωί, τότε μπορείτε να το περιποιηθήτε το βράδυ.

Και ο χυμός του καρπούζιού όρσίζει και όφρηλη την επιδεκτική και η συχνή χηρσίς του δίνει ένα όμοιο χρώμα στο πρόσωπο!

Κάτι άδικο καλύτερο και άποτελεσματικότερο είνε ο χυμός της φράουλας. Βέβαια, η φράουλα είνε πολύ άκαυθή, αλλά μην τρομάξετε... Και μ'ά μόνο φράουλα φτάνει για την περιποίηση του προσώπου σας κάθε πρωί. Ο χυμός της φράουλας ξαναεπιδώνει κυριολογικώς το δέρμα και καθώς λένε μάλιστα, μερικώς διασπαστικές βεντέτες κάνουν συχνά μιλάνια σε χυμό φράουλας.

Πρέπει όμως ν' άποφύγουν τη φράουλα τόσο... εσωτερικώς, όσο και... εξωτερικώς, όσες κυρίες παθαίνουν συχνά κούραση και φραυδές. Αυτές πρέπει ν' άποφύγουν και τα φρούτα. Αλλά και όλες η γυναικείες, αν θέλουν να έχουν άσπαστο δέρμα, δεν πρέπει να τρώνε συχνά φρούτα και άμυρα φραγιτά.

Το ίδιο έχουμε να πούμε και για τα θαλασσινά. Θα έχετε βέβαια ότι το πορτοκάλι όφρηλη πολύ το δέρμα όταν... τρώγεται. Δεν θα έχετε όμως τόσο ότι το πορτοκάλι όφρηλη και έξωτερικώς, όπως ο χυμός του άγγουριού. Πρέπει όμως να διαλέξετε ένα όμοιο και γλυκό πορτοκάλι.

Πάντως, καλά θα κάνετε ν' άποφύγετε το καλοκαίρι τις λιπαρές κρέμες, προσάπτουν όσες περιέχουν βούτυρο του κακάου, και κερί. Η κρέμα αυτές είνε όφρημες μόνο τον χειμώνα. Το καλοκαίρι να προσάπτει τις λοιπές και προσάπτουν τους χυμούς φρούτων.

Μην ξεχνάτε ότι καλή όφρημος για την επιδεκτική είνε και ο χυμός του λεμονιού και η μετρία χηρσίς του καθαρίζει, σφίγγει και λευκαίνει το δέρμα.

Μια καλή λοιπόν με μείνι είνε η έξης:

Γλυκερίνη... 10
Αμμωνία... 2
Χυμός λεμονιού... 12

Επίσης και το άσπαστο, όταν όμως είνε γνήσιο και πρώτης ποιότητος, όφρηλη την επιδεκτική, καθώς και ο χυμός των κνίκων.

Όταν θέλετε να πάτε κάτω το βράδυ και θέλετε να είστε άποχη, όπως άπαιτεί η τελευταία μόδα, μεταχειρίστε το λεγόμενο «Μαγιστικό όμοιο», του όποιο η συνταγή έχη ως έξης:

Carbonate de bismuth... gr. 100
Carbonate de magnésie... 100
Talc... 50
Gomme adragante... 10
Eau... 10

Αλείφετε με το παραπάνω μίγμα και το ντεκολτέ σας και τα χέρια σας. Πάντως δεν πρέπει να κάνετε κατάρχησιν απ' αυτό.

Όσο για πόνο, να μεταχειρίζεσθε άσπρη, άλλ' άνοκατεμένη με λίγη έλ. Κι' όσες δεν έχετε βάλει τα υαλιά σας ξανά, μην τα βάζετε. Ανακατέψτε σχετικά και μια άσπαστη ποσότητα.

Είνε όμορφη η γυναίκα που έχη μιλία σκεπτική σαν τη νύχτα και πορτοκάλι άγνο και φραγιτά σαν το φεγγάρι.

Ας μη ξεχάσουν η ξανθείς... Αρκετά καιρό βάσταζε η βασιλεία τους. Άλλωστε, δεν έχουν παρά να γίνουν κι' αυτές, μαυρομυλλοστές.

ἡ νευρασθένεια καὶ ἡ κατὰ πλῶσιν
εἶνε χαρακτηριστικὰ τῆς δυσκοιλιότητος
κανονίσατε τὰ ἐντὲρά σας λαμβάνοντες
κάθε πρωτὶ ἓνα κουλαγάκι

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
ΣΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

θεοαπεύει τὴν ὀξυρεμίαν, τὴν δυσπεψίαν καὶ
τὴν χρονίαν δυσκοιλιότητα